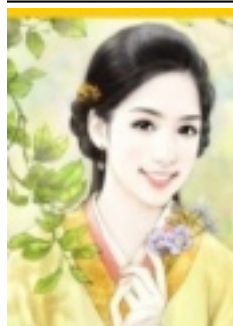

Áp Trại Tiểu Tình Nhân

Contents

Áp Trại Tiểu Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	51

Áp Trại Tiểu Tình Nhân

Giới thiệu

Đầu năm nay hảo tâm không được hảo báo! (có lòng tốt nhưng không được đáp đền) Với nàng mà n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ap-trai-tieu-tinh-nhan>

1. Chương 1

hiên Diệp Tuyết một mình nhàm chán ở hậu viện Văn gia đi tới đi lui. Nàng cùng ca ca đi tới gặp bạn cũ, nói là muốn ăn mừng Văn lão gia trở về sau đại nạn không chết. Nghe nói là nhờ một tiểu nha hoàn bất chấp nguy hiểm tính mạng đi theo sơn tặc giao thiệp, kết quả được ông trời thương xót người tốt, tiểu nha hoàn kia chẳng những không có chuyện gì, ngược lại còn quen biết Tam đương gia Cuồng Phong trại, kết thành phu thê.

Đúng ra, tiểu nha hoàn đó nhất định là không trâu bắt chó đi cày (ý là bắt đực dĩ mới phải làm như vậy); nhưng may mắn nàng cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc.

Thiên Diệp Tuyết lúc ẩn lúc hiện ở hậu viện, đi tới một lầu uyển. Trong lầu uyển này có tiểu kiều lưu thủy (cầu nhỏ nước chảy), trăm hoa khoe sắc, còn có một ao sen thanh tịnh đẹp đẽ. Giữa ao có một tòa Ngọc Thạch Sơn hùng vĩ, trên đỉnh có thác nước chảy xuống, dưới ánh mặt trời nó trở nên vàng rực óng ánh, Ngọc Thạch đá xây cạnh bờ cũng thực kỳ hoa dị thảo (kì lạ hiếm có), mùi thơm tỏa trong gió từng trập mê hoặc, làm lòng người mê mông, thoải mái..

Cũng tốt! Dù sao nơi này rất nhiều hoa, bọn họ sẽ không để ý nàng hái mấy bông về nhà.

Thiên Diệp Tuyết cao hứng vọt tới bên hồ, cũng không để ý tới y phục có bị bẩn hay không, nằm ở bên bờ đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra, muốn hái một đóa sen nàng thích nhất Chỉ thấy đóa sen thơm ngát kia nổi trên mặt nước, trời xanh mây trắng, cái bóng bập bênh ở giữa hồ, rất là mộng ảo.

Nhưng, khoảng cách nàng đưa tay ra với hoa sen trong hồ vẫn còn một đoạn ngắn; nàng thở dốc một hơi, lại tiến thân thể lên một chút, thật vất vả đầu ngón tay mới chạm được vào cánh hoa thì “ùm” một tiếng, có tiếng rơi xuống nước làm nàng giật mình.

Nàng hét lên một tiếng, vội vàng lấy tay lau đi vệt nước trên mặt.

Thứ gì rơi vào trong nước vậy?

Nàng định thần nhìn lại, thấy có đầu người ở trong nước chìm chìm nổi nổi, thoát nhìn dường như là Chết chìm!

“Cứu người! Mau tới cứu người.” Thiên Diệp Tuyết cuống quýt hô lớn.

Đáng ghét, lúc bình thường không muốn có người làm phiền thì một đám hiện trước mắt, hiện tại muốn tìm người cứu mạng, lại không có lấy một nửa bóng dáng

Nàng gấp gấp nhìn nhìn đầu người trong nước kia, phát hiện đối phương đã trôi sang bên kia.

Cứu người quan trọng hơn, nàng bây giờ không nghĩ được nhiều như vậy!

Nàng bịt mũi, động tác thô lỗ nhảy xuống nước

Một lúc lâu sau.

Chỉ thấy bên giường có hai nam nhân lòng như lửa đốt dùng ánh mắt quan tâm nhìn nữ tử hôn mê bất tỉnh trên giường, trong miệng còn không ngừng hỏi đại phu đang giúp nữ tử chẩn đoán bệnh.

“Đại phu, muối muối ta thế nào?”

“Khởi bẩm công tử, lệnh muối cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua là bị kinh sợ, uống chút nước. Ta kê vài thang thuốc, để cho nàng nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Đúng không? Vậy thì thật là tốt quá!” Thiên Diệp Anh vui mừng nói, tâm trạng lo lắng cũng chìm xuống.

Văn lão gia cũng thở phào nhẹ nhõm, phân phó nói: “Tiểu Ái, đưa đại phu ra ngoài, tiện thể cho người đi lấy thuốc. Còn có Hỏa công tử phòng bên cũng đi sắc thuốc cho cậu ta uống, nếu tỉnh, lập tức cho ta biết.”

“Dạ!”

Đại phu theo sau tiểu tỷ rời đi, hai nam nhân này lại vây ở bên giường nói về chuyện đã phát sinh. Mặc dù hai người cho là thanh âm rất nhỏ, nhưng chẳng khác nào bọn họ ở bên tai Thiên Diệp Tuyết nói chuyện, muốn nàng không nghe cũng rất khó.

Thật ồn ào.

Thiên Diệp Tuyết lơ mơ, cố gắng mở mắt ra, nghe đại ca đang nói

“Có phải là trượt chân rơi xuống nước không?” Thiên Diệp Anh hỏi.

“Có khả năng. Nhưng tại sao ngay cả Hỏa công tử cũng rơi xuống nước?” Văn lão gia nhíu mày.

Khi bọn hần chạy tới thì chỉ thấy Thiên Diệp Tuyết cùng Hỏa Vô Tình vùng vẫy một chỗ, bập bềnh trong nước, nhưng cũng dọa ọi người sợ đến sắc mặt đại biến.

“Hỏa công tử kia trên người còn có mùi rượu, có lẽ là hần uống rượu say, thấy Tuyết Nhi ở bên hồ một mình, muốn làm chuyện xằng bậy với nàng, nhưng Tuyết Nhi không chịu, nhảy xuống nước để giữ trong sạch?” Thiên Diệp Anh suy đoán.

“Hoặc là lúc hai người tranh chấp, không cẩn thận bị rơi xuống nước ?” Tiếp theo lại đến Văn lão gia tự cho là đúng. “Hay Tuyết Nhi làm chuyện xằng bậy với cậu ta ”

Văn lão gia nói còn chưa xong liền bị Thiên Diệp Anh dữ tợn cắt ngang “Muội muội ta không phải là loại đó, vừa thấy liền yêu một hoa si (mê gái)! Mà ông cũng nói rõ về Hỏa công tử đó đi, ta không rõ ràng về lai lịch của hần lắm!”

“A! Lai lịch của cậu ta thật không đơn giản.”

“Hừ! Nếu hần dám có hành động xấu với muội muội ta, cho dù hần là hoàng thân quý tộc, ta cũng sẽ không khách khí với hần ”

”Hần là sơn tặc.”

Nhất thời, không khí trong phòng trở nên vô cùng nặng nề.

“Hần là sơn tặc? Thật không nhìn ra được.” Thiên Diệp Anh nặn ra ý cười, muốn hòa tan không khí khó xử. Sơn tặc? ! Là loại người vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa không chớp mắt sao?

“Đúng vậy đó, thật không nhìn ra.” Văn lão gia gật mạnh đầu.

Mặc dù trong mắt người khác, Cuồng Phong trại là một đám thổ phỉ đáng sợ, mọi người ở Cuồng Phong trại là sơn tặc, nhưng bọn họ lại không làm chuyện gì thương thiên hại lý (tàn nhẫn, mất hết tính người), nhiều lắm chỉ là cướp của một tham quan ô lại cáo lão về quê và gian thương làm giàu bất nhân (cách làm giàu không có nhân đức, tính người).

Nói về Hỏa Vô Tình kia, bề ngoài tuần tú lại có phong độ của người trí thức, nhất cử nhất động đều đúng mực lễ nghi, đứng cùng với nữ nhi bảo bối của hần – Văn Tú, có thể nói là trên trời một đôi, dưới đất một đôi (ý lão này là 2 người rất đẹp đôi ^^).

Hần tin rằng, Hỏa Vô Tình rất nhanh sẽ trở thành rể hiền Văn gia

“A, Tuyết Nhi tỉnh rồi!” Thiên Diệp Anh chú ý động tĩnh trên giường muội muội, vội hỏi, “Tuyết Nhi, muội đã khá hơn chưa?”

“Ta. Làm sao vậy?”

“Muội không có việc gì sao không đi bắt bướm, lại xuống nước bắt cá?”

“Muội không có Muội là bị bắt buộc.”

“Văn lão gia, ông nghe thấy chưa? Nàng là bị buộc Tuyết Nhi, muội có bị tổn hại gì không?” Thiên Diệp Anh lại hỏi. “Muội tổn hại cái gì?”

“Muội có bị mất cái quý giá. Đồ gì đó không?” Thiên Diệp Anh không muốn nói thẳng ra hai chữ “Trong sạch”, dù sao đang có người ngoài ở đây.

“Đồ?” Thiên Diệp Tuyết theo bản năng sờ sờ cái trâm cài trên đầu, đây chính là di vật quý báu nhất lúc mẫu thân mất đi để lại cho nàng

Không thấy nó? !

Nàng vội vàng đứng dậy tìm ở trên giường, nhưng cũng không tìm được. Không phải là bị rơi ở trong nước chứ?

“Ca, không còn nữa! Làm sao bây giờ? Ô ô.” Nàng thương tâm che mặt khóc lóc.

“Ai nha, muội đừng khóc, mau nói rõ ràng xem nào!” Đây rõ ràng là một chuyện quan trọng!

“Đồ quý báu nhất của muội không thấy nữa. Nhất định là hấn lấy!”

“Người nào?”

“Cái người cùng muội ở trong nước đó!”

Thiên Diệp Tuyết vừa mới nói xong, liền nghe đến đại ca phát ra một tiếng la bi thảm điên cuồng.

“Ta muốn giết hấn ”

Đi tới phòng khách quý của Văn gia, cửa gỗ với hoa văn tinh xảo được mở ra.

“Hỏa công tử.”

Một tiếng gọi nhu mì truyền đến, thấy nam tử vốn yên tĩnh tựa vào mép giường từ từ ngẩng đầu lên, đối mặt với nữ tử xinh đẹp như hoa.

“Hỏa công tử, sao huynh đã dậy rồi?”

“Ta tốt hơn nhiều rồi.” Hỏa Vô Tình lẳng lặng nói. Thật ra thì hấn còn hơi say rượu, nhưng cũng không phải là quá nghiêm trọng. Vả lại, hôm nay hấn có chuyện trọng yếu phải làm.

Hấn muốn ghi danh vào học viện Thiên Anh, chẳng may sẽ có cơ hội đi thi Trạng nguyên. Nếu không phải tiểu đệ nhờ hấn mang một ít đồ cho Văn lão gia, hấn cũng sẽ không tới Văn gia, càng không thể vì tham nếm rượu ngon thượng đẳng kia, nhất thời uống nhiều mấy chén, sau đó.

Sau đó thì hấn quên mất.

Người ta nói uống rượu hỏng việc, quả đúng như vậy.

“Không được, huynh nên nằm một chút ” Nhìn thấy vẻ mặt hấn lạnh như băng, Văn Tú tự nhiên ngừng nói.

Vừa thấy nam nhân này thì tâm thiếu nữ của nàng liền bị sự tuấn mỹ của hấn hấp dẫn; hơn nữa khí chất đặc biệt kia, tuyệt đối không tìm được trên người nam nhân khác.

Tóc hấn đen dài tỏa ra tia mê hoặc, khuôn mặt tuấn mỹ pha chút cuồng dã, dũng cảm, còn hơi u buồn, hơi thở trên người tản mát ra cũng lạnh như băng, vô tình.

Văn Tú cũng không biết hấn trời sinh tính cách đã băng lãnh, không ai có thể thay đổi ý nghĩ của hấn, mà hấn luôn thích đơn độc, trừ hai huynh đệ hấn ra, thì chẳng có ai muốn nói chuyện với hấn. Ngay cả khi sinh mạng hấn gặp chuyện, thư sách vẫn là thứ yêu thích nhất. Bất quá bây giờ hấn quyết định rượu ngon cũng có thể liệt vào một trong những hứng thú

Chỉ cần không uống say nữa là được.

“Đúng rồi, Hỏa công tử, tại sao huynh lại rơi xuống nước vậy?”

“Ta rơi xuống nước? !” Nàng nói như vậy, dường như hấn có chút ấn tượng.

“Có phải có một cô gái đã cứu ta?”

Văn Tú chần chờ một chút, mới gật đầu, “Đúng vậy, có người cứu huynh.”

“Là ai?”

“Là ai rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên! Nàng là ân nhân cứu mạng của ta, ta rất cảm kích nàng. Chỉ là ta uống say quá, không thấy rõ bộ dạng của nàng.”

“Thật ra thì. Người cứu huynh là ta.”

“Cái gì?” Lần này Hỏa Vô Tình nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, có nhiều kính nể cùng cảm kích.

Hấn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, ôn nhu nói: “Là nàng đã cứu ta?”

Văn Tú nhẹ nhàng gạt đầu, cố gắng quên đi cảm giác tội ác trong lòng, tự nói với mình nói dối một chút sẽ không sao cả, dù sao hắn cũng sẽ không biết là ai cứu hắn. Hơn nữa, nếu như có thể giành được sự quan tâm của nàng, muốn nàng nói dối một ngàn lần, một vạn lần cũng đều được.

“Vì công tử, dù lên núi đao xuống vực dầu, ta cũng sẽ không ngần ngại.”

“Văn tiểu thư.”

“Huynh gọi ta Văn Tú là được rồi.”

“Văn Tú, cảm ơn nàng.”

Văn Tú thấy thái độ hắn đối với mình thay đổi vô cùng lớn, vui mừng vì mình không nói ra sự thật.
. Dù sao trên thế giới này chỉ có nàng mới xứng đôi với hắn, về phần tiểu nha đầu thô lỗ đã cứu hắn đó

“Hỏa Vô Tình, người ra đây cho ta!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát to, Thiên Diệp Anh một cước đạp cửa ra, nổi giận dưng dưng xông tới.

“Thiên đại ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Văn Tú không hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì, khi nàng thấy cha của mình vội vàng đuổi theo vào, ánh mắt cầu cứu của nàng lập tức dừng trên người phụ thân.

“Thiên huynh đệ, có lẽ chuyện không phải như ngươi nghĩ, ngươi nên nghe lệnh muội nói rõ ràng.”

“Hỏi hắn không phải là rõ ràng hơn sao?”

Thiên Diệp Anh trừng mắt nhìn nam tử tuổi này, trong lòng thầm đem hắn xếp vào loại tiểu bạch kiểm (kẻ mặt trắng – ý là kẻ tầm thường mà hẹp hòi) không thể tin cậy được.

Đối mặt với người xa lạ không ngừng chỉ trích trước mắt này, Hỏa Vô Tình mặc dù rất kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, dường như hết thảy đều nằm trong dự liệu của hắn, mà biểu hiện này càng làm cho Thiên Diệp Anh khẳng định tiểu bạch kiểm trước mắt này nhất định là đâm tặc!

“Ngươi thân là nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu! Ngươi chỉ có hai con đường, một là đến quan phủ với ta, hai là cưới muội muội ta. Nhưng tương lai phía trước kia ta ngàn vạn không muốn, nếu không phải vì trong sạch của muội muội ta, ta sẽ không để nàng ủy khuất gả cho sơn tặc như ngươi ”

“Vị huynh đài này, huynh nói gì ta nghe không hiểu?”

“Ta sớm đoán được ngươi sẽ nói như vậy! Loại tiểu bạch kiểm như ngươi chính là vô lại như vậy, hơn nữa ngươi còn là sơn tặc giết người phóng hỏa !”

Thiên Diệp Anh đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, bởi vì khi hắn lớn tiếng chỉ trích thì Hỏa Vô Tình như một trận gió lốc vọt tới trước mắt hắn, một cây chủy thủ đặt trên cổ họng hắn, lộ ra sát khí lạnh lùng .

“Ách. Dao đó, dao nhỏ không có mắt.”

“Ta biết. Cho nên ngươi nói chuyện có phải cũng nên cẩn thận một chút?”

Thiên Diệp Anh vốn là còn hơi sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới có lẽ hắn cũng uy hiếp muội muội yêu mến của mình như vậy, liền lấy hết dũng khí xông lên.

“Ta cho ngươi biết, cho dù ngươi giết ta, cũng không thoát khỏi lương tâm day dứt cùng trừng trị của luật pháp!”

“Ta không có làm gì sai, làm sao lương tâm phải day dứt nặng nề ”

Hắn chưa nói hết, thì bị tiếng hét lớn của một cô gái cắt đứt, cũng làm cho hắn nhanh chóng chú ý.

“A! Đau.”

Một cây mộc côn ra sức đánh vào cánh tay hắn, khiến hắn đau đến buông tay ra, chủy thủ rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng.

Thiên Diệp Tuyết vội vàng kéo ca ca về phía sau mình, “Ca ca, không có sao chứ?”

“Ta không sao. Còn muội ”

“Nàng, nữ nhân điên này, dám cầm gậy đánh ta? !” Trong giọng nói Hỏa Vô Tình toát ra lạnh lẽo, ẩn hàm nguy hiểm.

“Người làm gì chứ người loạn lên thế? Nam nhân điên khùng!” Thiên Diệp Tuyết cũng không chịu yếu thế, trừng mắt lại, khi ánh mắt hai người giao nhau, dường như có dòng điện lớn chảy vào trong đó.

2. Chương 2

hiên Diệp Tuyết ngheh tiếp đôi mắt băng lãnh, ngạo mạn. Hắn có một khuôn mặt tuấn mỹ làm cho người khác nín thở, sống mũi hoàn mỹ cho thấy hắn có huyết thống quý tộc, đôi môi khêu gợi mím chặt, chứng tỏ tức giận của hắn đã đến cực điểm, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được trên người nam nhân không giận mà có khí thế như vậy. Gương mặt anh tuấn không có bất kỳ nụ cười, chỉ có hiện ra sát khí mơ hồ. Hắn muốn giết ai? Đại ca nàng hay là nàng?

“Người muốn làm gì?” Nói thật, nàng cũng có chút sợ hãi tức giận trên người tràn tới, rồi lại không thể không dừng cảm đối mặt với nam tử xa lạ này.

Hỏa Vô Tình cũng âm thầm quan sát nữ tử xa lạ trước mắt. Khi nàng dùng mỹ mâu thật to nhìn chăm chăm hắn không dời thì trong lòng hắn không khỏi thoáng qua một loại tâm tình, làm hắn không tự chủ muốn ngắm thêm chút đôi mắt to tràn đầy linh khí kia.

Hắn đã gặp rất nhiều nữ tử, trước giờ đều là những nữ tử yêu mị xinh đẹp, nhưng người con gái trước mắt này lại có ma lực hấp dẫn hắn.

Da thịt vô cùng mịn màng tuyết trắng mê người, khuôn mặt trái xoan phần hồng, phối hợp lông mày cong cong, lỗ mũi nhỏ nhỏ vừa đáng yêu với môi đỏ mọng đẹp đẽ. Khi ánh mắt hắn rơi vào bờ vai non nớt như anh đào của nàng, trong lòng có loại thôi thúc, muốn thưởng thức tư vị nàng một chút

Tầm mắt của hắn lại chuyển qua đôi mắt to trong veo như nước kia, thấy trong mắt nàng cảnh giác cùng bất an. Nói thật, ánh mắt của nàng, lộ ra trí tuệ cùng tia mềm yếu, thật sự là hợp khẩu vị hắn.

Bất quá hắn sẽ không coi trọng bề ngoài nhỏ bé mềm mại, bởi vì lúc này nàng đang dùng đôi mắt to tràn đầy linh khí, ngạo mạn lại bất tuân nhìn thẳng hắn.

Chưa từng có người nào dám trừng hắn như vậy, chỉ có tiểu nữ nhân không biết trời cao đất rộng này dám mạo phạm hắn như thế. Nghĩ đến điểm này, lửa giận trong lòng hắn không khỏi lần nữa điên cuồng thiêu đốt.

“Cẩn thận lời nói của nàng!” Hắn lạnh giọng cảnh cáo.

“Ta chỉ biết người cầm dao găm đang khi dễ một người đàn ông, mà người kia lại là ca ca ta.”

“Là tự hắn chạy vào đây nói hươu nói vượn, nói ta phải cưới nàng.” Nói tới đây, hắn híp mắt lại, quan sát trên dưới, “Ta thấy nàng bộ dạng cũng không khó coi, tại sao phải dùng loại phương pháp này gọi ca nàng tới bức hôn?”

“Người ở đây nói gì? Ta nghe không hiểu?” Thiên Diệp Tuyết không hiểu ra sao.

“Hỏi ca nàng đi.”

Lập tức ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Thiên Diệp Anh.

Thiên Diệp Tuyết không nhịn được hỏi: “Ca, rốt cuộc huynh nói cái gì với người ta, mà người ta lại kể dao vào huynh?”

“Ca nàng không biết tốt xấu liền chạy vào, nói Hỏa công tử là tiểu bạch kiểm, là sơn tặc, còn muốn đem nàng gả cho huynh ấy!” Văn Tú mất kiên nhẫn chen miệng, khẩu khí rất rõ ràng là chỉ trích Thiên Diệp Anh, bênh vực người trong lòng mình.

Ý nghĩ này người bên cạnh cũng nghe được, dĩ nhiên cũng bao gồm Thiên Diệp Tuyết. Nhưng nàng không quan tâm đến chuyện này, chỉ là vô cùng khiếp sợ chuyện ca ca mình làm.

“Ca, huynh đã nói hần là tiểu bạch kiểm, là sơn tặc đáng sợ, huynh còn muốn đem muội gả cho hần? !” Thiên Diệp Tuyết không thể tin được hỏi.

“Muội cho là ta nguyện ý sao? Nếu như không phải là đồ quý báu của nàng đồ đã bị hần cướp đi, ta cũng sẽ không để muội bị ủy khuất như vậy! Bất quá không lấy hần cũng tốt, cùng lắm thì ca ca nuôi muội cả đời.”

“Đồ quý?” Thiên Diệp Tuyết suy nghĩ một chút, bỗng nhiên kêu to, “Đúng rồi! Đem bảo bối của ta trả đây!”

“Ta không cảm! Hơn nữa, hôm nay ta mới nhìn thấy nàng!”

“Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ngươi. Không đúng, là lần thứ hai nhìn thấy ngươi người chẳng những hại ta mất đi bảo bối, còn làm ta suýt chút nữa chết đi, bây giờ ngươi muốn phủ nhận sao?” Đều là vì hần, nàng mới mất đi di vật mẫu thân cho nàng!

Hỏa Vô Tình cảm thấy lửa giận của mình bị tiểu nữ nhân quật cường trước mắt này chọc tới cực điểm.

“Nàng đừng ngậm máu phun người!”

“Vậy ngươi đem bảo bối của ta trả ta đi!”

“Ta làm sao biết bảo bối của nàng là cái gì?” Hỏa Vô Tình lạnh lùng nói.

“Ngươi ”

“Đừng nói nhiều như vậy. Nếu ngươi là nam nhân, thì hãy cưới muội muội ta.” Thiên Diệp Anh cũng tới chen vào.

“Ca, là hần hại muội, tại sao còn muốn gả muội cho hần?” Diệp Tuyết sờ sờ trán đại ca. Kỳ quái, không nóng mà! Sao mình lại nghe không hiểu lời đại ca nói?

“Bảo bối của nàng đã cho hần, không lấy hần thì phải làm sao?”

“Bảo hần đi tìm cho ta là được!”

“Không được! Ta không thể để cho tên vô lại chiếm tiện nghi muội sau còn giả bộ không biết chuyện. Như vậy quá tiện nghi cho hần!” Thiên Diệp Anh cũng sờ sờ trán muội muội mình. Kỳ quái, không nóng mà. Nhưng đồ quý giá nhất của nữ nhân sao có thể lấy lại được? Tiểu muội có phải là bị kích thích quá lớn không?

“Đúng là tiện nghi cho hần.” Thiên Diệp Tuyết nhanh mồm nhanh miệng, không chú ý tới sắc mặt Hỏa Vô Tình trầm xuống. “Bất quá. Quên đi, hần muốn thì cho hần đi.”

“Tiểu muội, muội như vậy là coi như xong sao?” Thiên Diệp Anh không dám tin.

“Đúng vậy, muội muốn về nhà.”

Hình như nàng bị cảm, cảm thấy lạnh quá. Nàng phải về nhanh một chút, vùi ở trong cái ổ nhỏ của nàng, chứ không phải ở chỗ này cùng những thứ kỳ quái, ông nói gà bà nói vịt.

“Nàng cứ như vậy đi sao?” Hỏa Vô Tình có chút kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy Thiên Diệp Tuyết xoay đầu lại, còn cười ngọt ngào với hần, “Là ta xui xẻo, bởi vì muốn làm người tốt, chẳng những mất đi bảo bối của ta, còn thiếu chút nữa bị ca của ta gả bậy đi. Ta không đi nhanh, chẳng lẽ còn chờ gả cho sơn tặc ngươi sao?”

Hỏa Vô Tình nghe vậy, nhất thời chỉ muốn bóp chết tiểu nữ oa nói chuyện đeo dao ngậm gai này (đeo dao ngậm gai: ý nói là nói chuyện xía xói, mỉa mai, độc mồm độc miệng)

“Ai nha! Có lẽ là hiểu lầm, đại gia nói rõ ràng là tốt rồi.” Văn lão gia vội vàng giảng hòa, muốn hóa giải không khí khó xử.

“Cha, e rằng không phải là hiểu lầm.” Thanh âm Văn Tú nhu nhược nghe lại làm cho người ta rất không thoải mái.

“Có lẽ là có người muốn lợi dụng ca ca của mình, ý đồ bôi nhọ Hỏa công tử.”

Thiên Diệp Tuyết mắt tròn trĩnh. “Văn cô nương, nàng lời này là có ý gì?”

“Ý của ta rất rõ ràng. Hỏa công tử tuần tú lịch sự, đầy bụng kinh luân, mặc dù xuất thân Lục Lâm (vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc chống lại quan lại), nhưng cũng là anh hùng hào kiệt, không phải hạng người tầm thường giết người phóng hỏa “

“Trong mắt ta, sơn tặc chỉ là dạng như vậy.” Thiên Diệp Tuyết hừ lạnh một tiếng, coi thường ánh mắt giết người của Hỏa Vô Tình quăng tới, quay về phía hắc làm mặt quỷ.

Thấy sắc mặt hắc lúc đỏ lúc trắng, không biết tại sao, nàng vô cùng vui vẻ.

Có thể là nhìn cái mặt băng lạnh của hắc không vừa mắt. Hừ, muốn giữ hình ảnh sao? Nàng lại cứ muốn cho hắc phát điên!

“Ta tin tưởng Hỏa công tử tuyệt đối không phải là hạng người hạ lưu dâm tiện. Hơn nữa, huynh ấy cũng phải biết chọn mặt hàng.”

“Văn Tú tiểu thư, ý của nàng thì ta là kẻ háo sắc sao?” Cái này đối với nữ nhân mà nói thì quá lắm, cho nên Thiên Diệp Tuyết vọt tới trước mặt Văn Tú, tức giận chất vấn.

“Ít nhất một cô gái tốt sẽ không bắt một nam nhân nói bảo bối của mình bị hắc cướp đi, buộc hắc cưới nàng làm vợ.”

Văn Tú chê cười khiến Thiên Diệp Tuyết cho bị chọc tức.

Nàng chuyển sang Hỏa Vô Tình, “Ta là Thiên Diệp Tuyết, người hãy nhớ cho kĩ! Nếu như người đều đối đãi với ân nhân cứu mạng của người như vậy, lần sau người uống rượu rơi xuống nước nữa, cho dù chết chìm ta cũng sẽ không cứu người!”

Nói xong, nàng kéo ca ca của mình đi ra ngoài.

“Ai, Thiên huynh đệ, chờ một chút.” Văn lão gia vội vàng đuổi theo.

Trong nhà chỉ còn lại Văn Tú cùng Hỏa Vô Tình

“Lời nàng ấy vừa nói, nàng nghe chưa?”

“Nàng nói linh tinh.”

Mắt của hắc nhìn thẳng vào nàng, cứ như vậy làm nàng muốn trốn tránh, nhưng nàng tự nói với mình phải bình tĩnh.

“Có thật không?” Hắc chợt dùng giọng nói êm ái trước nay chưa từng có, thân ảnh cao lớn cũng từ từ đến gần nàng, bàn tay giữ lấy cằm nàng, ép nàng không thể không đối mặt hắc. Lòng của nàng lại vì hơi thở nóng rực của hắc phả trên mặt nàng mà cuồng loạn không dứt.

Chỉ thấy ánh mắt hắc tà mị, lóe ra sát khí lạnh lùng.

“Nàng lừa gạt ta có phải không?”

“Sao ta lại lừa gạt huynh chứ? Là nàng ta nói lung tung! Thật ra thì nàng ta vốn là hoa si, loại tiết mục uy hiếp nam nhân cưới nàng cũng trình diễn qua rất nhiều lần rồi.” Văn Tú giữ tay Hỏa Vô Tình, vội vàng nói.

“Nhưng trong ấn tượng của ta, dường như cứu ta cũng không phải là nàng.” Vừa nghĩ tới có thể là tiểu dã miêu kia cứu hắc, hắc không khỏi hít sâu một hơi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy sát khí. “Ta không cho phép có người lừa gạt ta.”

Văn Tú sắc mặt một hồi trắng xanh, nhưng nàng vẫn cố gắng giữ mình tỉnh táo.

“Chẳng lẽ công tử thích Thiên Diệp Tuyết? Cho nên mới hi vọng người cứu huynh là nàng?” Nàng cố ý đem tất cả đổ cho Hỏa Vô Tình.

Hắn híp mắt lại, phát hiện nàng nói xong. Thật đúng là vậy.

Hắn thật sự hi vọng người cứu là nàng, là tiểu dã miêu kia, chứ không phải nữ nhân lòng dạ thâm sâu này. Bất quá lòng hắn cũng sâu, đối phương muốn chơi ngầm với hắn, hắn sẽ không bị nàng lừa gạt.

Bất ngờ, hắn giữ lấy vai nàng, dùng sức kéo nàng hướng về phía mình, dọa Văn Tú sợ đến thất sắc. “Hỏa công tử.”

“Thật ra thì nàng căn bản không hiểu rõ ta. Ta không phải là người tốt.”

“Làm sao có thể? Hỏa công tử thoát nhìn ”

“Người không thể xem bề ngoài, nàng không hiểu sao?”

“Huynh.”

“Cho nên, đừng xem ta là người tốt, hãy tránh xa ta một chút.” Nói xong, hắn không thương hương tiếc ngọc buông nàng ra, sau đó bỏ lại Văn Tú một mình, đi ra ngoài.

“Hỏa công tử, huynh muốn đi đâu?” Văn Tú lo lắng hỏi.

Hắn không trả lời, cũng không quay đầu lại rời đi.

Hắn không cần thiết phải giải thích hành vi của hắn với bất cứ kẻ nào, hướng chỉ là một nữ nhân lừa gạt hắn.

Bây giờ muốn biết chân tướng sự việc chỉ có một cách.

Đó chính là tìm Thiên Diệp Tuyết hỏi rõ ràng.

“Muội muội, việc gấp!” Trên đường về nhà Thiên Diệp Anh đột nhiên cảm thấy đau bụng.

“Đại ca, việc gấp gì?”

“Muội về trước đi.” Hắn chỉ bỏ lại một câu như vậy, tựa như một cơn gió lốc đảo mắt biến mất ở trước mặt muội muội, xem ra thật rất gấp.

Nàng bỗng dưng được tự do, tại sao có thể không nhân cơ hội này đi đến quán sách cũ mình thích nhất? Ha ha.

Cho nên khi Hỏa Vô Tình tìm được Thiên Diệp Tuyết, chỉ thấy cả người nàng dường như muốn chôn ở trong đồng sách cũ.

Thấy nàng chăm chú như vậy, xem ra nàng cũng rất thích đọc sách. Nghĩ đến nàng cũng là người yêu sách, Hỏa Vô Tình thật khó tức giận với nàng.

Ngược lại, ấn tượng hắn đối với nàng còn tăng thêm mấy phần.

“Không nghĩ tới tiểu miêu cũng đọc sách?”

Thanh âm Hỏa Vô Tình trầm thấp dễ nghe từ đỉnh đầu Thiên Diệp Tuyết rơi xuống, làm thân thể nàng cứng lại, sau đó nàng mới chậm rãi ngẩng đầu lên trừng hắn.

“Người có thể dùng quần quá nhiều không?” Nàng không vui trả lời, cầm quyển sách mình chọn đi lướt qua hắn, làm bộ không muốn nói chuyện với hắn.

“Ta giúp nàng trả tiền.” Hắn muốn đem tiền trả cho ông chủ, nhưng Thiên Diệp Tuyết lập tức cự tuyệt.

“Ta có tiền.”

“Không sao. Nàng thích sách, ta cũng thích, mọi người đều là đồng đạo, ta tặng nàng.”

“Ta quen người sao? Ta có tiền, không cần người trả.”

“Nếu như ta kiên trì như vậy?”

“Người kiên trì?” Nàng nín mi, sau đó không quan tâm nhún nhún vai, “Vây ta không mua.”

Hắn vội vàng giữ lấy người nàng, “Ta có việc muốn hỏi nàng.”

“Buông tay! Ta không cần phải nói với người nhiều như vậy!” Thiên Diệp Tuyết liều mạng giãy giụa, nhưng một nữ tử yếu đuối như nàng sao có thể chống lại hắn?”Buông ta ra! Người cái tên xấu xa này!” Nàng cũng không nghĩ nhiều, theo bản năng lấy tay có thể bắt được cái gì là dùng sức ném trên người hắn.

“Thật là đau! Nàng làm gì đánh người loạn lên vậy?” Hắn không nhịn được rống giận.

“Chính là muốn đánh cho người đau đớn, nếu không đánh người để làm gì? Người buông tay ta sẽ không đánh.” Nàng nói nhưng động tác không có dừng lại.

“Nữ nhân đáng chết, đừng đánh nữa!”

Hỏa Vô Tình một tay bắt lấy nàng, một tay kia còn cố gắng ngăn cản nàng điên cuồng công kích, đáng vẻ có chút chật vật buồn cười.

“Không được đánh! Nếu không ta không khách khí với nàng!” Hắn lạnh lùng uy hiếp.

Nàng mới không nghe uy hiếp của hắn, tiếp tục la lối.

Tình hình mất không chế này làm Hỏa Vô Tình cũng không nhịn được nữa, phát ra một tiếng tức giận gầm nhẹ, giống như một con dã thú bị chọc giận lao về phía nàng, bàn tay không khách khí giữ lấy hai vai mảnh khảnh của nàng, tuyệt không thương hương tiếc ngọc đem thân thể mảnh mai của nàng áp sát tường, đùng chạm mạnh làm cho nàng không nhịn được bật ra tiếng kêu lớn.

“Đau quá.”

“Sợ đau thì đừng có phản kháng ta!”

“Thả ta ra!” Nàng hai tay liều mạng chống đỡ lồng ngực của hắn, muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn vẫn không chút nhúc nhích.

“Không thả! Ta muốn nàng trả giá thật lớn cho hành động vô lễ vừa rồi!” Đôi mắt hắn đen nhánh như trời đêm, trong đó lóe lên ngọn lửa tức giận, Thiên Diệp Tuyết giờ mới hiểu được nàng không chống cự được nam nhân này.

“Không ” Nàng chỉ kịp nói một chữ, hắn đã cúi đầu bá đạo xâm chiếm môi nàng

Hắn không biết tại sao mình lại mất khống chế như thế, nhưng khi môi của hắn hôn nàng, hắn phát hiện mình cực kỳ yêu mùi vị của nàng, thoải mái làm cho người khác muốn hòa tan ở trong nụ hôn ngọt ngào mê người. Hắn ôm chặt lấy eo thon của nàng, để cho thân thể thiếu nữ mềm mại dán chặt vào thân thể nóng rực của hắn, hắn phát hiện mình không nỡ buông nàng ra.

Thiên Diệp Tuyết đột nhiên bị hắn hôn liền bị dọa sợ.

Đây là nụ hôn đầu của nàng! Thế nào lại để cho nam nhân xa lạ ngang ngược này đoạt đi? !

Tức giận, không chút nghĩ ngợi hung hăng quăng hắn một bạt tai thật mạnh.

“Nàng dám đánh ta?” Trên mặt hắn bày ra sắc mặt đen lại.

“Ta. A!”

Hỏa Vô Tình nhanh chóng bắt được tiểu nữ nhân trước mặt co rúm lại đang lui về phía sau, để cho nàng tiến lên nghênh đón cặp mắt như mưa kia.

“Nàng là nữ nhân đầu tiên dám đánh ta!”

“Vây thì sao chứ? Là người ép ta!” Nàng cố nén run rẩy, lấy dũng khí phản bác.

Lời nàng vừa dứt, hắn tàn nhẫn nắm chặt tay nàng, làm nàng đau kêu thành tiếng.

“Đau quá.” Nàng muốn giãy giụa, lại càng bị hắn giữ chặt.

“Dám đánh ta? Nàng cách cái chết cũng không còn xa nữa đâu!”

Lời nói của hắn tràn đầy sát khí, sắc mặt Thiên Diệp Tuyết lập tức trở nên vô cùng trắng bệch.

“Người muốn làm gì? Không! Người không được. . . .” Nàng bị hắn kéo đi về phía trước, tình huống quái dị lúc này tự nhiên dẫn tới ánh mắt để ý của mọi người.

“Buông ta ra!” Thiên Diệp Tuyết vừa cắn phần vừa tức giận, không ngừng đánh hắn.

“Đây là nàng ép ta!” Hắn lạnh lùng nói, trong lòng đã có cách trừng phạt thật tốt. Không cho tiểu nữ nhân này ném mùi một chút, nàng sẽ leo lên đầu hắn!

“Ta thật sợ đó. . . .” Nàng giũ cọt nặn ra một câu.

Mà chỉ một câu nói, đã thành công làm hắn mất không chế.

“Được lắm, ta sẽ cho nàng biết cái gì gọi là sợ!”

Hắn tuyệt nhiên không thương hương tiếc ngọc khiêng nàng lên, không để ý tới nàng giãy giụa phản kháng, đang ở dưới con mắt mọi người, đem nàng trói đi.

3. Chương 3

“Này, người đưa ta đi đâu?” Thiên Diệp Tuyết căm tức hỏi.

Lúc này hai tay nàng bị trói, sợi dây xấu xa thắt ở bên hông, rõ ràng muốn biến nàng như kẻ đầy tớ. Xú nam nhân này, nàng không nắm được điểm yếu của hắn, nếu không nàng tuyệt đối sẽ trả lại hắn gấp trăm, gấp ngàn lần!

Nàng ngẩng cái cổ trắng nõn lên nhìn những chấm nhỏ sáng trên bầu trời. . . . Cũng đi từ ban ngày đến tối rồi, rốt cuộc hắn muốn đưa nàng đi đâu?

Nàng mệt quá! Nàng chưa từng đi đường dài như vậy, đầu ngón chân của nàng nhất định sẽ bị sưng phồng lên. . . .

Nhưng vào lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng thú gầm, nàng chưa từng đi xa nhà cho nên nàng bị dọa sợ đến mức chạy vọt tới phía sau hắn, đôi mắt to không ngừng quét quanh bốn phía, trong mắt tràn đầy bất an cùng lo sợ.

“Có quái thú sao?”

“Nàng cũng biết sợ sao?” Hỏa Vô Tình lạnh lùng nói.

Chắc! Nàng lại ở trước mặt hắn lộ vẻ sợ hãi, thật là không lý trí.

“Hừ.” Nàng hất cằm lên muốn ly khai, lại quên mình đang bị trói chặt, lực tác dụng ngược lại làm cho nàng bị kéo về bên cạnh hắn, còn ngã một trận.

“A! Đau quá. . . .”

“Cẩn thận. Ngay cả đường nàng cũng không đi được sao?”

“Nếu chê ta tay chân vụng về, vậy để ta lại đi! Chẳng lẽ người không biết bắt cóc là phạm pháp sao? Mau thả ta ra, ta sẽ coi như không biết cái gì, nếu không.”

“Muốn nghỉ ngơi một chút không?” Hắn nhàn nhạt nói, cắt đứt lời nàng nhắc đi nhắc lại.

“Này, rốt cuộc người có đang nghe ta nói không?” Nàng tức giận đi lên trước.

Hắn vẫn không trả lời, chỉ tiếp tục kéo nàng đi về phía trước, cho đến bên hồ mới dừng lại.

Bởi vì đại ca hạn chế, Thiên Diệp Tuyết rất ít khi rời nhà, đương nhiên cũng chưa từng được nhìn cảnh đẹp trước mắt. Chỉ thấy một thác nước từ đỉnh núi cao đổ xuống, rung động mặt hồ tạo thành những bọt trắng xóa, sáng tỏ dưới ánh trăng, sóng trên mặt nước dồn dập, có những vòng tròn gợn lên.

“Thật là một thác nước tuyệt đẹp!” Nàng không nhịn được tán thưởng cảnh đẹp trước mắt.

“Mặt nàng bẩn rồi, mau đi tắm đi.”

“Cái gì?”

Nàng vội vàng sờ sờ mặt của mình, nhận tiện chạy tới bên bờ hồ, từ cái bóng trên mặt nước phát hiện mình biến thành một đứa con nít bị nhọ.

Giữ gìn bộ dạng gọn gàng sạch sẽ là một trong những chuyện trọng yếu nhất của nữ nhân, Thiên Diệp Tuyết đưa hai tay ra vốc nước lạnh giá vỗ lên gò má mình, rửa đi bụi bặm trên mặt, nàng mới cảm thấy thư thái chút.

Lúc nàng đứng dậy thì thấy hai chân trắng nõn của nàng cũng dính bùn đất, mà trên người cũng vì mồ hôi mà dính dính, làm nàng hết sức khó chịu.

Đời này nàng chưa bao giờ như hôm nay cảm thấy khó chịu như vậy. Nàng không nhịn được nhăn mũi.

Nàng nhớ tới sau mỗi lần tắm rửa, thân thể tuyết trắng mềm mại của nàng được thoa lên mùi hương dầu vùng dễ chịu, để toàn thân nàng tản mát ra mùi thơm mê người, sau đó sẽ dùng lược ngà thượng đẳng chải mái tóc đen, cho đến nó bóng mượt mới lên giường ngủ.

“Thế nào? Nhìn bộ dạng nàng có vẻ là muốn tắm.”

“Ta nào có?”

Nam nhân đáng ghét kia khá lắm, một chút ý nghĩ như vậy cũng không thoát khỏi ánh mắt hắn. Cho nên nàng không thích nam nhân quá mức thông minh thật ra thì cũng không hẳn như vậy, quá ngu ngốc nàng cũng không chịu nổi.

“Xuống tắm một chút cũng không tồi. Đúng rồi, nàng không phải đã nói là nàng cứu ta sao? Vậy khả năng bơi lội của nàng cũng không tệ?”

“Cứu người là cứu người, nhưng khả năng bơi của ta còn a!”

Nàng chưa kịp phản ứng thì bàn tay to của hắn đã bắt lấy hai vai nàng, không chút thương tiếc lôi nàng cùng nhảy xuống nước.

“Không muốn ”

Nàng cảm giác được dòng nước lạnh như băng nhanh chóng vây lại nàng, mà mặc cho nàng giãy giụa như thế nào, cũng không thoát khỏi kìm hãm của hắn.

Hắn muốn giết người mà ! Nhất định là như vậy!

Bởi vì nàng trêu chọc hắn, khiến cho hắn mất mặt, cho nên hắn mới bắt cóc nàng đến nơi không có người, muốn giết chết nàng

“Không muốn.” Nàng cố gắng trồi lên mặt nước, nhưng nam nhân bên cạnh lại giống như một con cá tự do, tựa hồ cho rằng nàng giãy giụa chỉ là đang đùa.

Cứu mạng

Thiên Diệp Tuyết cảm thấy sinh mạng tốt đẹp của nàng đang từ từ biến mất, nàng không cách nào hít thở!

Không muốn! Nàng không muốn chết!

Nàng còn rất nhiều chuyện chưa làm, nàng không cam lòng.

“Cứu.” Nàng muốn bám lấy xú nam nhân bên cạnh, nhưng hắn vẫn cho là nàng đang giả bộ.

“Đừng giả bộ! Nếu nàng đã cứu ta, khả năng bơi lội của nàng nhất định rất tốt, cho nên ta sẽ không tin nàng, chớ giả vờ.”

Ai nói cứu người nhất định phải biết bơi? Khi đó là nhất thời tình thế cấp bách, cũng không nghĩ nhiều như vậy, nếu không kết quả sao nàng lại là người được cứu lên?

Xú nam nhân này. Nếu nàng bị hấn hại chết, cùng lắm thì biến thành ác quỷ tới kéo bấp chân hấn, nhưng nếu như nàng có thể sống sót, nàng nhất định sẽ làm cho hấn hối hận vì đã đối xử với nàng như vậy!

A a a, không được! Nàng đã uống đầy một bụng nước.

Bóng tối, đau đớn dần dần lấn chiếm lý trí nàng, giày giụa của nàng cũng từ từ trở nên suy yếu.

Lúc khoe mắt nàng rơi xuống nước mắt tuyệt vọng, chuẩn bị vĩnh biệt thế giới xinh đẹp này thì bỗng nhiên hấn kéo nàng ra khỏi mặt nước, ôm thật chặt nàng đã thoi thóp đi tới bên bờ.

Thiên Diệp Tuyết không ngừng ho khan, hít thở không khí, toàn thân suy yếu không còn khí lực, chỉ có thể mặc ình dựa vào ngực hấn.

Hấn cẩn thận để nàng xuống, mà nàng như búp bê mất đi sinh mạng nằm ở trên cỏ, thoạt nhìn vô cùng thảm hại.

“Người cố ý.” Rốt cục, nàng cũng có sức mắng mỗ.

“Ta làm sao biết nàng không biết bơi?” Hấn muốn giúp nàng hô hấp, nhưng hai tay nàng chống ở ngực hấn, không để cho hấn đến gần.

“Ta. Khụ khụ.” Nàng ho dồn dập, Hỏa Vô Tình vội vàng vỗ vỗ lưng nàng.

“Nàng có sao không? Nàng như vậy bảo ta làm sao tin được nàng đã cứu ta?” Khẩu khí của hấn mang theo trách cứ.

Thiên Diệp Tuyết lập tức kháng nghị, “Khi đó ta chỉ nghĩ tới cứu người, sao chú ý được nhiều như vậy! Hơn nữa cuối cùng cũng là người đưa ta lên bờ, thiếu chút nữa ngay cả cái mạng nhỏ cũng bị mất.”

Giọng nói của nàng tràn đầy ai oán, tựa như tiểu tức phụ bị ủy khuất. Trong lòng hấn chấn động mạnh.

“Nàng nói là sự thật?”

“Lừa người người sẽ chết!” Nàng chu miệng lên tức giận nói.

Lời của nàng làm hấn vừa bực mình vừa buồn cười.

Thế nào suy nghĩ bộ dạng của tiểu nữ nhân này làm hấn cảm thấy vô cùng bị. Hấp dẫn?

“Nói như vậy, nàng bởi vì tâm địa thiện lương, không thể thấy chết mà không cứu, còn suýt chút nữa mất mạng nhỏ quý báu?”

Nói thật, hấn bị cảm động.

Bị đơn thuần cùng thiện lương của nàng làm cảm động.

Hơn nữa, ánh mắt của hấn cũng bị thân thể xinh đẹp của nàng hấp dẫn.

Y phục ướt đẫm đem những đường cong dịu dàng không chút nào cất giữ hiển hiện ra, bộ ngực nhô lên theo nàng thở hổn hển khe phập phồng, hai mắt to bởi vì khóc lớn mà hơn làm rung động lòng người.

Lần đầu tiên, hấn thật muốn hôn một nữ nhân.

“Tiểu Tuyết.”

Hấn đưa tay khẽ chạm gương mặt xinh đẹp của nàng, thân thể nàng run rẩy giống như mùa thu khô cạn, muốn né tránh, lại không làm được gì.

“Ai cho phép người gọi ta như vậy?” Nàng sao lại xui xẻo như vậy, gặp phải xú nam nhân không biết đội ơn báo đáp này, chẳng những bị hấn trói đến nơi hoang vu này, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, còn xem chút nữa hại nàng chết lênh bênh. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt ủy khuất lăn xuống.

Đối mặt nước mắt nàng, làm tâm hấn vốn lạnh băng giờ như bị tan chảy. Hấn vội đem ý nghĩ này loại khỏi đầu.

“Lại khóc, ta liền hôn nàng!” Lời vừa nói ra, hắn cũng rất kinh ngạc, nhưng hắn phát hiện mình thật muốn làm như vậy.

“Người nói cái gì? Ta không nghe rõ ”

Đột nhiên đôi môi nóng bỏng ngăn lại lời nàng nói, nàng cố gắng mím chặt môi không để cho hắn xâm nhập, nhưng bàn tay to của hắn đang đặt lên bộ ngực sữa mềm mại của nàng

Bàn tay thô ráp dùng sức xoa nắn ngực nàng, cảm giác giật điện làm nàng không nhịn được kêu thành tiếng, mà lưỡi của hắn cũng nhân cơ hội tiến vào.

“Không.”

Khá lăm nam nhân vô lễ, lại dám như vậy với nàng! Tại sao hắn cho là mình có thể hôn nàng khi chưa được sự đồng ý của nàng?

“Dừng lại.”

Nàng muốn trốn tránh cái lưỡi nóng rực của hắn, nhưng hắn vẫn ngang ngược muốn nàng cùng hắn dây dưa một chỗ, làm lý trí nàng theo nụ hôn mà dần dần rời khỏi thân thể.

“Không được như vậy ”

Tay của nàng chống trước ngực muốn kháng cự hắn lại gần, lại bị hắn dùng hai tay bắt được, giữ chặt trên đầu nàng, làm nàng không thể động đậy.

“Lần đầu có nữ nhân khiến ta hưng phấn như thế.”

Nàng xấu hổ nhắm mắt lại, lại càng cảm nhận được môi của hắn liên tục rơi xuống trên da thịt của nàng, làm nàng e lệ.

Đôi môi không ngừng hôn trên mặt nàng, còn tà tứ dùng lưỡi ướm át liếm nhẹ cổ nàng cùng lỗ tai, cuối cùng rơi xuống vành tai của nàng, há miệng ngậm vành tai khá ái kia.

“Người đừng như vậy.” Nàng yếu ớt kêu, muốn giãy giụa, lại bị thân thể nặng nề của hắn ngăn chặn, làm nàng căn bản không thể động đậy.

Mà tay hắn vừa kéo y phục ướt sũng trên người nàng, vừa ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Y phục ướt phải cởi ra, nếu không sẽ cảm lạnh.”

“Người không phải là có bệnh chứ? Nơi này hoang vu, người ”

“Lúc này nàng không cần nói nhiều.”

“Cái gì? A ”

Không kịp rồi, áo ướt trên người nàng đã bị tay hắn dùng sức kéo ra, hai bên ngực trắng nõn lập tức hiện ra trước mắt hắn, lộ ra độ cong mê người.

“Người. Người muốn làm gì?”

Đầu lưỡi của hắn rời khỏi miệng nàng, tìm đến bên ngực tuyết trắng, không ngừng dùng đầu lưỡi chuyển động trên nhũ hoa nàng, mũi ngửi được mùi hương trầm nhân nhát, đồng thời hai tay của hắn vuốt ve trên thân thể mềm mại.

Nàng không nhịn được yêu kiều kêu lên, đối mặt với thể công mãnh liệt của hắn, tim nàng đập mạnh.

“Không nghĩ rằng nàng nhỏ bé như thế mà ngực lại đầy đặn như vậy.”

“Câm mồm ”

Nàng vừa xấu hổ vừa cuống, thân thể lại theo đầu lưỡi hắn tùy ý trêu đùa liếm láp mà run rẩy bất lực.

Hồng anh đào nho nhỏ bị mút, làm nàng phát ra những tiếng rên rỉ vui sướng.

“A.”

“Thế nào? Cảm thấy rất thoải mái?”

Thanh âm hần trầm thấp mang theo khát vọng vô hạn, tay kia cũng không bỏ qua cho nàng, đặt trên ngực nàng không ngừng nhào nặn, đầu ngón tay cũng đùa bỡn điểm nhỏ của nàng.

“Ưm ưm.”

Một cảm giác tê dại truyền đến khiến nàng không nói ra lời, chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm trước nay chưa có len lỏi toàn thân.

Mặc dù loại cảm giác này vô cùng thoải mái, nhưng nàng vẫn còn thẹn thùng kháng cự.

Ai ngờ thân thể mềm mại xinh đẹp của nàng không ngừng ngo nguẩy ở phía dưới hần, càng tăng thêm ham muốn của hần.

Mà một khi động đến dục hỏa của hần, nhất định phải thỏa mãn mới được!

Hỏa Vô Tình nằm ở trên người nàng, dùng môi, đầu lưỡi, hàm răng tiếp tục kích thích điểm nhỏ của thiếu nữ nổi lên, một tay từ từ trượt xuống phần bụng của nàng

“Không muốn.”

“Thật không muốn sao? Cảm giác này rất thoải mái, không phải sao?”

Hần chậm rãi vuốt ve từng tắc da thịt non mịn toàn thân nàng, thanh âm trầm thấp khêu gợi ở bên tai nàng vang lên.

Trong đầu nàng có tiếng nói không ngừng nói cho nàng biết, không được khuất phục dưới dâm uy của nam nhân ở nơi này, nếu không danh tiết của nàng tuyệt đối khó giữ được.

Nhưng

Thiên Diệp Tuyết mở cặp mắt tràn đầy tình dục, lại đón nhận đôi mắt đen mê người.

Không! Không thể! Mặc dù hần tuần mỹ không thể khiến người ta coi thường, nhưng cũng không thể giống như hoa si quỳ gối dưới chân hần!

“Buông ta ra. Người không có quyền chạm vào ta! Thân thể của ta chỉ có tương công tương lai của ta có thể chạm.”

Ánh mắt hần dừng ở đôi mắt nàng, làm trái tim nàng xung động, mặc ình xụi lơ trong cánh tay cường tráng của hần.

Thật đáng giận! Nàng hận chính mình vậy mà không thể giữ gìn được.

“Nàng có hôn ước rồi?”

Hần vẻ mặt lạnh lẽo, không khách khí đưa tay giữ lấy cổ nàng, dùng lực mạnh làm nàng đau kêu thành tiếng.

“Đau quá! Buông ta ra!” Nàng nắm tay lại thành quyền đánh hần nhưng vô ích.

Hần nghiêng người về phía trước, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh như băng cơ hồ muốn dán lên mặt của nàng, hơi thở nóng rực của nam nhân này làm tim nàng đập loạn.

“Nàng có hôn ước rồi?” Hần ép hỏi lần nữa.

Thiên Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn nam nhân lãnh khốc trước mắt, trực giác nói cho nàng biết, hần là một nam nhân chẳng cần phải nói to nói lớn với người khác.

Bởi vì hần chỉ cần lẳng lặng nhìn đối phương, toàn thân hần tản ra bằng giá tàn khốc có thể dọa người sợ đến hồn phi phách tán (mất hồn mất vía), ngay cả nói cũng nói không ra, chứ đừng nói đến phản kháng hần!

Hừ, nếu hần rất để ý nàng có nam nhân khác, vậy nàng không ngại để cho hần để ý hơn!

“Đúng vậy! Ta cho người biết, ta đã có ý trung nhân, lòng của ta, người của ta đều thuộc về hắn, ta không muốn người! Văn gia tiểu thư không phải là thích người sao? Người có thể đi tìm nàng! Nàng chẳng những là đại mỹ nhân, hơn nữa còn rất có tiền, người có nàng, nửa đời sau đều không cần lo lắng.”

Nàng liên tục nói, mà vẻ mặt Hỏa Vô Tình cũng càng ngày càng lạnh.

Thiên Diệp Tuyết mặc dù sợ, bắt quả người luôn luôn được bảo vệ như nàng không hề biết những lời này đã đem mình đẩy vào địa ngục.

“Nàng đúng là một thiên kim tiểu thư không biết trời cao đất rộng, bị đưa đến đây rồi, còn không biết cầu xin ta tha nàng. Xem ra nếu như ta không trừng phạt nàng cho tốt, nàng căn bản không thể là tân nương nhu thuận dịu dàng.” Hắn lạnh lạnh nói, xong lại bổ sung một câu, “Dĩ nhiên, là tân nương của ta.”

“Ta không thêm làm tân nương của người a! Buông ta ra.”

Nàng thét lên, bởi vì trong nháy mắt hắn đem thắt lưng của nàng kéo xuống.

“Người muốn làm gì? !”

“Chưa từng có nữ nhân nào dám mở miệng ngăn cản như nàng. Ta hôm nay không trừng phạt nàng, nàng chắc chắn sẽ leo lên đầu ta giương oai!” Hắn tuyệt không để ý tới cảnh cáo cùng tiếng thét chói tai của nàng, đem nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Thiên Diệp Tuyết thất sắc không ngừng phản kháng, nhưng không thể chống lại được cơn tức giận của hắn, hai tay bị vải trói chặt, như một con cừu non đợi làm thịt.

Nửa người hắn ngăn chặn nàng, làm nàng không thể động đậy.

Nàng đỏ mặt nhìn chằm chằm hắn, trong lòng vừa tức giận vừa sợ hãi.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì nàng? Đánh nàng? Hay là giống như vừa rồi muốn giết chết nàng?

Mặc dù nàng không hiểu nhiều về hắn, bắt quả nàng tin rằng hắn là người chuyện gì cũng làm ra được!

“Buông ta ra! Nếu như người muốn bắt cóc ta để vợ vết tài sản của đại ca ta..., vậy người chưa kịp thành công chắc chắn sẽ bị bắt lại, đến lúc đó đừng nghĩ rằng ta sẽ thay người cầu tình!” Giọng nói của nàng đã không che giấu được kinh hoàng.

“Đúng rồi, nàng luôn miệng nói ta lấy đồ quý báu của nàng, còn ép đại ca nàng truy vấn tội của ta, nhưng” Tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve trên môi nàng, chọc cho nàng thở dốc vì kinh ngạc. “Ta tin nếu như ta lấy đồ quý báu của nàng, ta hẳn là phải rất khó quên.”

Lời hắn mập mờ không rõ làm người khác đỏ mặt.

“Ta đã nói với người, ngọc sai kia di vật duy nhất mẫu thân ta để lại khi mất đi, ta vì cứu người mà không thấy nó đâu, người nói xem, đây còn không phải là người lấy đi đồ quý báu nhất của ta?”

“Nguyên lai là ngọc sai.” Hắn chậm rãi đem mặt để sát vào nàng.

Hắn nhất định là cố ý! Thiên Diệp Tuyết trong lòng thầm nghĩ. Cố ý dùng khuôn mặt tuần tú kia mê hoặc nàng, dụ dỗ nàng.

Hừ, đừng mơ tưởng nàng sẽ trúng kế!

“Nàng biết con người của ta có tật xấu không?”

Nàng lắc đầu một cái.

“Chính là ta không thích phải chịu oan ức. Vô cùng không thích.” Hắn bình tĩnh tự thuật, bàn tay từ từ đi tới cổ nàng, móng tay nhẹ nhàng gãi da thịt mịn màng của nàng, làm nàng lập tức sởn gai ốc.

“Chuyện đã nói ra, đừng ”

“Cho nên ta quyết định.” Hắn nhanh chóng cắt đứt nàng, “Nếu như muốn chịu oan, sẽ phải là tự nguyện.”

4. Chương 4

“Người. Có ý gì?”

“Chắc chắc, cướp đi đồ quý giá nhất của nàng trong sạch.”

“Không! Cái tên càn rỡ! Buông ta ra.” Nàng vừa vội vừa giận lắc đầu, thân thể cũng liên tục vùng vẫy.

Ánh mắt nóng rực của hắn nhìn thân thể mê người không ngừng ngo nguẩy trước mắt, da thịt toàn thân bởi vì xấu hổ mà trở nên trắng hồng, ngực tuyết đầy đặn cũng vì giãy giụa mà đung đưa, quả thực mê người, dẫn dụ nam nhân từ từ thưởng thức.

Nàng đã rơi vào tay hắn, nếu như hắn không thưởng thức tư vị nàng cho đã, chẳng phải là quá phụ lòng trời ột phen khổ tâm đem bảo bối này đưa đến trước mặt hắn?

“Ta khuyên nàng không cần phí tâm giãy giụa nữa, nếu không chịu khổ chỉ có mình nàng.”

“Không được.”

Hỏa Vô Tình nắm lấy tuyết phong của nàng, không ngừng vuốt ve phần mềm mại kia, đầu ngón tay tà khí xoa xoa đầu nhỏ màu hồng của nàng, làm tiểu nhụy xấu hổ kia vì hắn trêu chọc mà trở nên cao thẳng.

Nàng cảm thấy toàn thân mình xẹt qua một hồi mãnh liệt run rẩy

“Còn nói không muốn? Nụ hoa cũng trở nên cứng rắn rồi!” Hắn xấu xa nói.

Lời nói trắng trợn của hắn làm nàng không khỏi đỏ mặt.

“Câm miệng.” Nàng muốn mở miệng trách cứ, giọng nói lại có vẻ suy yếu vô lực.

“Được, vậy thì chuyên tâm làm đi!”

Hắn cố ý xuyên tạc lời của nàng, làm nàng vừa tức vừa giận.

“Người. Vô sỉ!”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn không có nụ cười, hắc mâu nhìn điểm hồng nổi lên, bộ ngực hoàn mỹ không tỳ vết, càng thêm bất khả tư nghị. (không thể tưởng tượng nổi)

Một tay hắn vẫn dùng sức vuốt ve ngực nàng, một tay kia bá đạo môn trợn mỗi tắc da thịt nàng, lướt qua vùng bụng bằng phẳng, tay của hắn chậm rãi đi tới nơi thần bí nhất của thiếu nữ

“Không được.” Nàng mắc cỡ đỏ mặt kẹp chặt hai chân, không muốn ánh mắt nóng rực không chút kiêng kỵ của hắn tuần tra vào đó, hô hấp trở nên dồn dập.

Hắn không để ý tới nàng kháng nghị, lấy tay đem chân ngọc kéo ra, để cho nơi riêng tư của nàng không có chút nào cất giữ hiện ra ở trước mặt hắn.

“Không được nhìn nơi đó.” Nàng không nhịn được ghen ngào nói, nước mắt nhục nhã tranh nhau rơi xuống, càng làm bộ dáng của nàng diễm đạm đáng yêu.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng bị nam nhân nhìn địa phương bí mật như vậy, hôm nay ác đồ này lại dám vô lễ, mạo phạm nàng như vậy. Trong lòng nàng tức giận không thôi, nhưng cảm giác nhục nhã mới là nguyên nhân khiến nàng rơi lệ.

Ai ngờ nước mắt, tóc đen rối loạn, gương mặt ửng hồng, cùng với thở gấp, càng thêm câu dẫn thú tính mà nam nhân đã cất giấu.

Nàng muốn kẹp lại hai chân mình, lại bị hắn dùng thân thể cản trở, vì vậy nàng chỉ có thể dùng đôi mắt ngập lệ nhìn thẳng hắn.

Lúc này nàng cũng phát hiện thân thể mình bởi vì ánh mắt sáng rực của hắn dừng lại ở giữa hai chân nàng mà có phản ứng.

Bàn tay hần bừa bãi xoa xoa da thịt tinh tế bên đùi của nàng, đầu ngón tay dọc theo cánh hoa từ trên xuống dưới qua lại trên chọc, ngón tay ở khe thần bí đè xuống, thì triển ma lực làm người ta mất hồn .

Trong huyết nho nhỏ chảy ra mặt dịch ướt át, thấm ướt tay hần.

“A. Người không thể như vậy.”

Nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ! Lại không tìm hãm được tiếng rên rỉ, từng chút thở dốc. Nàng không ngừng cắn môi dưới, nhưng vẫn không ngừng được loại khoái cảm không nói ra này.

“A.”

Khi ngón tay hần nhẹ nhàng xoa nắn tiểu hạch nhạy cảm, nàng cảm thấy có một loại thích thú mãnh liệt len lỏi toàn thân, làm nàng không nhịn được cong người lên, trong miệng bật ra rên rỉ mất hồn.

“A a. Không được như vậy.”

Ngón tay của hần như có lửa, mang cho nàng một loại cảm giác dục tiên dục tử (cảm giác cực khoái), lan tràn toàn thân, cơ hồ muốn đem nàng thiêu rụi.

Tay của hần không ngừng vuốt ve đùa bỡn điểm nhỏ nhạy cảm kia, làm thân thể nàng không ngừng bị kích thích, huyết mềm cũng chảy ra mặt dịch ngọt ngào.

“Không muốn. Buông ta ra.” Nàng xấu hổ kêu, giãy giụa cái mông nhỏ, muốn thoát khỏi đựng chạm của hần, nhưng dùng hết khả năng cũng không chống cự được hần.

Hướng chi hai tay của nàng còn bị trói, hai chân cũng bị thân thể hần áp chế, nàng giống như bị một dã thú đói khát đẩy ngã trên đất, cuối cùng chỉ có thể làm là giãy giụa hấp hối.

Hỏa Vô Tình dùng ngón tay tách khe hẹp thần bí kia, nhị hoa nho nhỏ, tươi mới đã giãn nở, tản ra hương thơm nồng đậm.

“A ” Nàng sợ hãi kêu lên.

Thì ra tay của hần chợt xâm nhập bên trong khe hẹp nhỏ, động tác không thông thả nữa, ngược lại trở nên cuồng liệt, chạy nước rút ở trong tiểu huyết chặt chẽ lại ướt át.

“Không muốn! Đau quá.” Miệng anh đào của nàng không nhịn được bật ra trong thống khổ trộn lẫn khoái cảm rên rỉ.

Cảm giác lạ lẫm truyền qua thân thể xích lô của thiếu nữ, gương mặt trắng mịn vì kích tình mà đỏ ửng, chứng tỏ nàng đã rất hưng phấn.

“Đừng như vậy! Ta không muốn.” Nàng nghẹn ngào lắc đầu, thân thể lại vẫn không tự chủ được hưởng ứng tay hần ở trong người ra vào.

“Đừng sợ! Lần đầu tiên sẽ đau.”

Một tay kia Hỏa Vô Tình cũng yêu thương nhẹ xoa nắn nữ thể xinh đẹp trước mắt này, điểm nhỏ trở nên vừa hồng vừa cứng, theo thân thể của nàng mà hơi run rẩy.

“A ta không thể ” Thân thể mịn màng của Thiên Diệp Tuyết cong lên, giống như thân thể phía dưới không biết có gì quấy phá, toàn thân run rẩy, trong phút chốc lên cao trào, cái gì cũng không cảm giác được

Hần biết nàng lần đầu tiên trong đời đạt đến đỉnh điểm.

Hần không ngừng hôn trên mặt nàng, “Nóng bỏng như vậy, ta sẽ yêu nàng chết mất! “

Thanh âm hần tràn đầy tình tứ ở bên tai nàng níu non, tựa như mật ong, làm tâm nàng hỗn loạn.

“Xú sơn tặc. Người dùng vũ lực cưỡng bức ta! Căn bản không phải là hành động một nam nhân” Mái tóc đen của nàng rối tung, gương mặt cũng bối vì kích tình mà trở nên hồng hồng, mồ hôi và nước mắt hòa lẫn trên mặt, giờ phút này sợ hãi trong lòng cùng ý loạn tình mê nàng đều đã lộ rõ.

“Dục vọng không phải là chuyện xấu hổ.” Hỏa Vô Tình thản nhiên nói.

Không phải vậy! Thiên Diệp Tuyết trong lòng kêu to. Hấn cưỡng bức nàng, chứ không phải bởi vì dục vọng của nàng!

“Không được chạm vào ta.” Nước mắt nàng không ngừng chảy ra, trốn tránh nụ hôn của hấn.

Hấn ngừng một chút, không cưỡng hôn nàng, chỉ là để môi đi xuống nhũ hoa của nàng, dùng lực mút như muốn trườn phật nàng, mà ngón tay của hấn cũng lần nữa xâm nhập huyết mềm của nàng, càng thêm cuồng dã di chuyển.

“Không muốn.” Ưm.” Từng trận khoái cảm làm nàng không nhận được phát ra rên rỉ kiểu mỹ.

Không phải là đã kết thúc sao? Sao thân thể của nàng nhanh như vậy lại có phản ứng?

Thiên Diệp Tuyết chỉ cảm thấy cả người mình theo cảm giác hấn mang đến mà trở nên lơ mơ, ý thức cũng dần dần trốn đi mất.

Hỏa Vô Tình liếm ngực nàng, tựa như dã thú đói khát thưởng thức mỹ vị.

“A a. Ta không muốn.” Nàng thở không ra hơi.

Hấn vuốt ve trêu đùa để cho toàn thân nàng ngứa ngáy khó chịu, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng ngâm khê khê ái lại mang chút dâm dăng.

Mà nàng tiếng ngâm nhẹ của nàng, làm cho tình dục dâng cao của Hỏa Vô Tình càng thêm khó nhịn.

“Ta muốn nàng! Ta không muốn chờ đợi thêm nữa!” Hấn đứng dậy đem y phục trên người mình cởi bỏ, thân thể cường tráng làm mắt nàng mở thật to.

Cho tới bây giờ nàng cũng không biết thân thể của nam nhân có thể. Đẹp như vậy! Làm lay động lòng người.

Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào cự đại giữa hai chân hấn, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Không được ” Nàng giống như tiểu động vật kinh sợ muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng thân thể bị trói chặt thể nào cũng không nhúc nhích được.

Cơ thể quang lỏa của Hỏa Vô Tình lần nữa trở lại trên người nàng, để hai chân nàng vòng quanh thắt lưng hấn.

Mà khi nàng cảm thấy hấn dùng đỉnh đầu cái to lớn đó để trước hoa huyết ướt át của nàng thì bản năng phái nữ nói cho nàng biết, kế tiếp chuyện sắp xảy ra, nàng nhất định sẽ không thích!

Bàn tay hấn nắm chặt eo nàng, đem vật nam tính của mình hướng về tiểu huyết không ngừng chảy ra mặt dịch, dùng sức một chút, phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của thiếu nữ

“A! Đau quá.”

Một trận đau đớn tê tâm liệt phế làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhăn lại, giọt nước mắt lớn cũng lập tức từ khóe mắt rơi xuống.

“Buông ta ra! Đau quá!”

Nàng sẽ chết mất! Đau chết mất

Nước mắt của nàng như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống, chảy qua gương mặt non mịn, biến mất trong sợi tóc đen nhánh.

Tiểu huyết nàng vô cùng chặt chẽ, Hỏa Vô Tình cố nén dục vọng đang muốn phát tiết ra, từ từ rút ra, lại đâm vào sâu hơn.

“Đừng cử động nữa! Đau quá.” Nàng khóc kêu cầu khẩn.

“Tiểu Tuyết, không làm như vậy nàng sẽ đau lâu hơn.” Nói xong, hấn lại từ từ rút ra, lại dùng lực tiến vào. Mấy lần sau, hấn từ từ tăng nhanh động tác, mà ái dịch nàng cũng làm cho động tác của hấn sâu hơn, nhanh hơn.

Như kỳ tích vậy, mặc dù nàng vẫn cảm thấy đau đớn, nhưng cũng không đến mức làm người ta khó có thể chịu đựng.

Dần dần, Hỏa Vô Tình không thể khống chế mình nữa, mỗi một cái cũng hung hăng đụng vào nàng chỗ sâu nhất, mỗi một lần chạy nước rút đều làm nàng thân thể nhỏ bé hung hăng chấn động.

“A.” Thiên Diệp Tuyết lần đầu nếm vị đời căn bản không chịu đựng được vận động Hỏa Vô Tình, nàng chỉ có thể cắn môi dưới, hi vọng loại thống khổ này có thể mau mau chấm dứt.

“Chờ một chút, ta sẽ dẫn nàng lên thiên đường ” Hắc khản giọng trấn an.

“Không cần. Người cố ý! Muốn trả thù ta.” Nàng khóc sụt sùi.

Thời điểm nàng nghĩ mình sẽ chết vì đau đớn, lại phát hiện trong đau đớn trong hoa huyết đã có giảm bớt, cái miệng nhỏ hồng hồng không nhịn được phát ra tiếng kêu vừa đau nhức vừa vui sướng.

Hỏa Vô Tình để vật cứng rắn ở hoa tâm nàng, chỉ dùng chút sức ở thất lưng cọ xát nàng, nàng gần như thét chói lên.

“A cảm giác này. Thật kỳ quái.”

Cái miệng nhỏ hồng hồng của nàng phun ra liên tiếp những lời ý loạn tình mê, nàng chỉ cảm thấy cả người mình dường như bay lên trời, bỗng bẽ mặt mê mông.

“Tiểu Tuyết.” Hỏa Vô Tình ôn nhu khẽ gọi.

Nàng mở cặp mắt sương mù ra, đón nhận lực mâu không còn lạnh lùng nữa mà tràn đầy lửa nóng, bị khát vọng trên mặt hắc mê hoặc, dường như bản thân mình có thể thỏa mãn tất cả nhu cầu cùng đói khát của hắc.

Từ trong ánh mắt của hắc, nàng biết hắc cần nàng, giống như trời sinh nam nhân chính là khát vọng nữ nhân.

Đột nhiên, nàng cảm thấy mình nằm trong ngực hắc nhỏ bé yếu ớt như vậy, mà hắc lại cường tráng như vậy.

Một loại cảm giác bị chinh phục làm cơ thể nàng bởi vì hắc cuồng liệt đoạt lấy mà run rẩy không ngừng.

“A a. Không muốn.”

“Thích không? Như vậy rất thoải mái chứ?”

Nhìn nàng xinh đẹp mà mềm yếu, bàn tay hắc không ngừng vuốt ve ngực của nàng, kích thích địa phương thần bí tiết ra nhiều mật dịch hơn, để cho hắc có thể càng thêm thâm nhập trong cơ thể nàng.

“Không.”

“Nói thật đi! Nếu không ta liền ” Hắc làm bộ muốn rút ra.

“Không! A Thích.” Nàng vội vàng nói, không nghĩ tới sau khi đau đớn kịch liệt như vậy đi qua, thay vào đó là khoái cảm khó nói lên lời.

“Nói nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời của ta!” Hắc ra lệnh, động tác cũng không có chậm lại.

“Đừng hòng a!”

Nàng còn chưa nói xong liền bị hắc dùng lực rất đi vào, đỉnh đầu mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất của nàng, làm nàng không tự chủ được kêu một tiếng.

“Ta nghe! Ta nghe. Ta không chịu nổi nữa.” Nàng cảm thấy mình như sắp chết, mà công kích của hắc vẫn không có giảm bớt.

Từng trận vui sướng làm tâm trí nàng mơ hồ, khiến nàng có ảo giác mình sẽ chết trong ngực hắc, chết trong khoái cảm hắc mang đến

“Vô tình! Đừng. Van cầu người.” Nàng không nhịn được khóc cầu khẩn.

Nhìn thấy nàng đắm lệt, trong lòng hắn vậy mà cũng cảm thấy không đành lòng, cho nên hắn quyết định trước hãy bỏ qua cho nàng. Dù sao muốn một xử nữ lần đầu ném thử mây mưa phải chịu đựng dục hỏa mãnh liệt của hắn như vậy là sẽ rất mệt mỏi.

“Đừng khóc, ta không tiếp tục là được.”

Hắn cúi đầu cho nàng một cái hôn nhẹ, sau đó tăng nhanh tốc độ, sau một tiếng gầm nhẹ, thân thể hắn chấn động, đem tất cả dục vọng của mình bắn vào hoa tâm nàng

Từ tiểu nữ hài biến thành nữ nhân, Thiên Diệp Tuyết đang ở trạng thái mê man.

Ngay cả khi Hỏa Vô Tình cỡi hai tay nàng ra kéo nàng ôm chặt trong ngực thì nàng cũng ôn thuận giống con mèo nhỏ, tùy ý để hắn đem đầu nàng tựa vào trước ngực rắn chắc của hắn.

Nàng nhất định là mệt muốn chết rồi.

Hỏa Vô Tình đưa tay thay nàng vén mấy sợi tóc bởi vì hoan ái mà tán loạn, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt mệt mỏi của nàng, nàng đã cầm cự không nổi, ở trong ngực của hắn ngủ thiếp đi.

Con người đen lẳng lẳng nhìn nữ nhân trong ngực vì kích thích mà mệt mỏi, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn hồng hồng sau trận hoan ái, lông mi dài tạo thành khuôn mặt xinh đẹp mê người.

Tại sao hắn có thể như vậy?

Chưa từng thấy qua bộ dạng nữ nhân nam nhân như vậy, vậy mà ở nơi hoang dã này lại muốn nàng.
. Nghĩ tới loại chuyện phóng đảng này lại phát sinh trên chính người mình, hắn thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc vật nhỏ bướng bỉnh này có ma lực gì? Lại có thể phá vỡ tự chủ cao ngạo của hắn.

Hắn chưa từng có khát vọng một nữ nhân như vậy, hắn chỉ luôn quan tâm đến thư sách tri thức, chưa từng nghĩ đến bên cạnh nên có người làm bạn.

Cho đến khi hắn gặp nàng.

Giờ đây nàng đã là người của hắn, hắn thân là một nam nhân, vậy phải chịu trách nhiệm.

Mang nàng về trại!

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã có ý niệm này.

Nhìn đại ca cùng tiểu đệ đều có người yêu làm bạn bên người, hắn cũng muốn có một áp trại tình nhân làm bạn.

Hắn lần nữa hôn nhẹ môi nàng, hạ thân không nhịn được lại trở nên cứng rắn, cho nên hắn lại lần nữa bao phủ lên thân thể nàng, chậm rãi xâm nhập, nhẹ nhàng, Thiên Diệp Tuyết cũng nửa mê nửa tỉnh tiếp nhận cơn sóng khác của hắn.

Phong cảnh ven bờ hồ long lanh tươi đẹp, hai người nồng đậm ham muốn mãnh liệt, càng không thể dừng lại

5. Chương 5

“Hôm nay chúng ta ở khách điểm, nhưng nếu nàng muốn làm gì ngu ngốc, ta khuyên nàng tốt nhất nên bỏ đi.” Trước khi vào khách điểm, Hỏa Vô Tình nhỏ giọng cảnh cáo.

Nàng mặc kệ. Thật sự.

Chỉ cần nàng có thể tắm nước nóng cho sạch sẽ, ăn thật nhiều đồ ăn ngon, ngủ một giấc thật đã, nàng sẽ không cùng hắn ằm ỉ nữa.

Khi Hỏa Vô Tình dắt Thiên Diệp Tuyết đi vào khách điểm thì ánh mắt của mọi người rơi vào trên người một đôi nam nữ bộ dạng cùng khí chất bất phàm.

Chỉ thấy công tử trẻ tuổi ngày thường văn nhã tuấn dật, một bộ bạch y càng làm lộ ra khí chất nho nhã.

Đi bên cạnh hắn, là tiểu mỹ nhân da thịt trắng nõn như tuyết ngọc, mặt mũi thanh lệ, hai mắt thật to, thoát nhìn linh xảo đáng yêu.

Hai người đều có tâm tư ngồi xuống, tiểu nhị ngay lập tức tiến lên niền nở, “Khách quan, muốn gọi gì ạ?”

Hỏa Vô Tình nhìn về phía người đẹp, “Nàng muốn ăn chút gì không?”

Thiên Diệp Tuyết nhìn nhìn phía sau, lại quay lại chỉ vào mình, “Người hỏi ta sao?”

“Đúng vậy. Nàng muốn ăn gì thì gọi đi.”

“Ta có thể gọi sao?”

“Tại sao không thể?”

“Bởi vì cho đến giờ ca ca ta chưa từng hỏi ta muốn ăn gì, hắn đều tự mình gọi một đồng đồ ta không thích”

“Vậy hôm nay nàng có thể gọi những gì nàng muốn.”

Ánh mắt của nàng mở thật to, giật mình, bộ dáng thoát nhìn thật đáng yêu.

“Vị phu nhân này thật hạnh phúc, được tướng công cưng chiều như vậy.” Bên cạnh tiểu nhị cũng nịnh hót tiếp lời, hại Thiên Diệp Tuyết lập tức đỏ mặt.

Chắc! Tướng công ai chứ? Nói lung tung Trong lòng nàng nói thầm.

“Tiểu Tuyết?” Hỏa Vô Tình lại dùng ánh mắt chết người không đèn mạng đỏ nhìn nàng.

Nàng lập tức cúi đầu thật thấp, cố gắng che đi sự xấu hổ. “Người thật tốt.”

“Thật sao?”

Nàng dùng sức gật đầu. Đáng ghét, tim nàng sao lại đập gấp như vậy.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị đã đem thức ăn bưng lên.

“Ăn đi.” Hắn nói với nàng một câu, cầm chiếc đũa lên, cứ thế ăn.

Nàng liếc hắn một cái, cũng nhiệt tình ăn thật không thể ngờ, món hắn chọn nàng đều thích.

“Ăn cá đi, có thể thông minh hơn.” Hắn gấp một miếng cá cho nàng.

Ánh mắt Thiên Diệp Tuyết mở lớn, không biết vì cái gì mà một hành động của hắn như vậy lại làm trong lòng nàng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Ánh mắt Hỏa Vô Tình nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, từ từ lướt đến đôi môi hồng nộn, trong mắt ngọn lửa lóe lên, dường như nàng ngon miệng hơn so với những mỹ vị trước mắt này, mà hắn muốn từng miếng từng miếng đem nàng ăn thịt.

“Nhìn ta sẽ no sao? Còn không mau ăn đi, đến lúc đó bị ta ăn sạch thì đừng có khóc.” Nàng vội vàng dời đi sự chú ý của hắn, nếu không cứ để ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào, nàng sẽ phát run đến chết.

Ngay lúc nàng đưa tay muốn gấp cổ gà thích ăn nhất thì hắn che lại chén cơm trước mặt nàng, Thiên Diệp Tuyết không hiểu liếc hắn một cái.

“Ta gấp chúng cho nàng, nàng không gấp cho ta?” Hắn nhàn nhạt mở miệng.

“Không phải là ta bảo cho người gấp cho ta!” Hiện tại muốn đòi công? Người này!

“Quan hệ của chúng ta đã khác trước, không phải sao? Hay là nàng muốn ép ta nói ra?”

“Đây! Ăn cá, ăn cá, không ăn sẽ ngu ngốc.” Nàng vội vàng lấy lòng cười, gấp một miếng cá cho hắn.

Mặc dù hai người phát sinh quan hệ là chuyện ngàn vạn lần nàng không muốn, nhưng nhớ tới cũng là tìm đập mặt đỏ, nếu như lúc này lại từ trong miệng hắn nói ra, nhất định sẽ làm nàng xấu hổ không có chỗ trốn.

Hừ, hắn muốn nàng gấp thức ăn sao? Được thôi! Cho hắn no chết đi!

Nàng vẫn gấp thức ăn cho hắn, đến khi trong chén hắn đã chất thành một núi nhỏ

“Tiểu Tuyết.”

“Người phải ăn hết đó, không được phụ tâm ý của ta.” Nàng cố ý nói.

Hỏa Vô Tình thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá hắn cũng không có trách cứ nàng, ngược lại ngoan ngoãn ăn hết thức ăn nàng gấp cho.

Đừng coi thường nàng nhỏ bé, tính khí cũng không hề ôn hòa. Bất quá không sao, hắn chẳng những có thể chấp nhận, hơn nữa còn cảm thấy nàng như vậy rất khả ái.

Nếu là nữ tử khác như vậy, hắn sẽ rất chán ghét, nhưng Thiên Diệp Tuyết lại ngược lại. Có lẽ là bởi vì tính cách nàng thẳng thắn!

“Món này rất ngon, đây, ăn một miếng.” Hắn gấp thức ăn đưa đến trước mặt nàng, Thiên Diệp Tuyết cũng tự nhiên há miệng ăn hết.

“Ừ. Thật ngon.” Nàng dùng sức gật đầu, lộ ra nụ cười ngọt ngào, làm cho tâm Hỏa Vô Tình nhéo mạnh một cái

Hắn vội vàng xua đi cái rung động này.

“Đúng rồi, rốt cuộc chúng ta đi đâu?” Cuối cùng nàng cũng nghĩ tới vấn đề quan trọng.

“Thật ra thì ta vốn là muốn đi học viện.”

“Đi học viện? Đi học sao? Có lẽ người quá già rồi?”

A, có sát khí!

Thiên Diệp Tuyết thức thời vội vàng im lặng, ngoan ngoãn ăn cơm của nàng.

“Sách vở ta cũng đã xem hết, cho nên mới muốn tới thư viện nổi danh kinh thành thư viện học hành. Bất quá bây giờ ”

“Bây giờ vẫn có thể đi mà! Chúng ta trở lại kinh thành đi, người đi học, ta về nhà, đừng để ta trở thành gánh nặng của người. Người nói đúng không?”

“Không đúng.” Hắn nói đơn giản hai chữ liền hung hăng đánh nát hi vọng nàng.

“Vậy rốt cuộc người muốn bắt ta bao lâu?”

“Không biết.”

Có lẽ cả đời, có lẽ ngày mai sẽ thả nhưng ở trong lòng hắn, đã sớm có người nắm giữ trái tim hắn.

“Người không thể đối với ta như vậy ”

“Ăn cơm không nên nói chuyện. Ăn xong rồi hãy nói.”

Thiên Diệp Tuyết cảm thấy hắn nói cũng đúng, trước tiên đem bụng ăn no đã rồi nói.

Dù sao đợi nàng khôi phục tinh thần cùng sức lực, nàng tuyệt đối sẽ tìm được cơ hội chạy trốn, đến lúc đó nàng nhất định sẽ khiến hắn không thể tìm được người.

Nàng thề.

Buổi tối hôm đó, Thiên Diệp Tuyết rốt cục có thể thoải mái nằm trên giường ấm áp trong khách điếm. Gấp lại chăn bông ấm áp đã xa cách, cảm giác thật là hạnh phúc!

Chỉ là

Tại sao nàng phải ngủ cùng phòng với xú sơn tặc này?

“Người không thể đối xử với ta như vậy”

“Sao người không một mình một phòng? Danh tiết của ta đều bị người phá hủy rồi!” Nàng tức giận chất vấn.

“Nàng cho là ta rất ngốc sao?”

Nàng mở to mắt nhìn thẳng hắn, “Có chút.”

Hỏa Vô Tình thấy bộ dạng này của nàng, biết rõ cái đầu nhỏ của nàng lại có chủ ý trừ tà.

Khóe miệng hắn từ từ cong lên, cười sủng ái.

“Đừng nghĩ chạy trốn. Ta không muốn lãng phí cả buổi tối để đuổi theo nàng.”

Thiên Diệp Tuyết lộ ra nụ cười xấu xa. “Ta sẽ không trốn.”

Hắn nhíu mày, vẻ mặt kinh ngạc.

“Dù sao chạy trốn nhất định sẽ bị bắt lại, cho nên ta sẽ không ủy khuất chính mình nữa.”

Hỏa Vô Tình khẽ mỉm cười, “Ta có thói quen đọc sách trước khi ngủ, nàng ngủ trước đi.”

Thiên Diệp Tuyết ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng khi nàng nằm trong ổ chăn ấm áp, ánh mắt của nàng không nhịn được nhìn về phía Hỏa Vô Tình – nàng còn nhớ rõ lúc hắn tức giận đáng sợ như thế nào.

Xem ra hắn chưa từng bị người khác đối xử như vậy, bị một nữ nhân thô lỗ hung dữ hết đánh lại cắn. . . . Nói thật, nàng còn vô cùng bội phục tự chủ cùng phong độ hơn người của hắn.

Trên đời này chắc chắn không có mấy nam nhân bị nàng nhục nhã như vậy, còn không đem nàng đang sống đánh chết.

Hơn nữa đáng đáp hắn tuần mỹ như vậy, thậm chí có thể nói là nàng đã gặp nam nhân tuần mỹ trong tuần mỹ. Bất quá một nam nhân bộ dạng quá mức xuất sắc là một loại tội lỗi. Cặp mắt kia thâm thúy, con người đen hơi u buồn không biết đã làm say đắm bao nhiêu thiếu nữ trong thiên hạ, nụ cười ung dung kia cũng ẩn chứa bao nguy hiểm.

Hắn là một nam nhân giỏi che giấu mình, như sỏi núp trong bãi cừu, một khi nhìn thấy cừu non hắn yêu thích là lập tức nhào tới!

Tĩnh táo, kiềm chế, thông minh, tính cách lại thâm sâu đủ uy làm nàng thấy hứng thú.

Nàng cũng muốn xem một chút, rốt cuộc hắn có bao nhiêu bộ mặt, đối với nàng lại có bao nhiêu khoan nhượng?

Hơn nữa Văn Tú đối với nam nhân trước mắt này còn chảy nước miếng. . . . Nghĩ tới khi đó Văn Tú làm nhục nàng như vậy, nói nàng là đại hoa si, nàng thực rất tức giận.

Vừa nghĩ như thế, vốn là trong lòng nàng có chút cảm tình với hắn giờ cũng đều biến mất, ngược nàng cho là hắn gieo gió gặt bão, không trách được nàng!

Cứ như vậy nghĩ đi nghĩ lại, nàng bắt tri bắt giác tiến vào giấc ngủ say

Nửa đêm canh ba, đột nhiên có một bóng người cao lớn lặng lẽ xuất hiện ở bên giường nàng.

Khi nàng nghe được tiếng động mà mở hai mắt ra thì miệng của nàng đã bị bàn tay lớn che lại, một tay kia dùng sức đè lại bả vai muốn giãy giụa.

“Được rồi, ta đã xem sách xong, giờ có thể bồi nàng thật tốt.” Giọng nói hắn nhẹ nhàng chậm chạp làm thân thể nàng cứng đờ.

Thiên Diệp Tuyết nhìn thẳng vào vẻ mặt khát vọng của nam nhân, tay dùng sức kéo tay hắn ra.

“Người muốn ta chết ngạt à!” Nàng thở hổn hển.

“Ta muốn không chỉ đơn giản như vậy.”

Hắn nhàn nhạt nói mang theo một tia nguy hiểm làm người ta cảnh giác, Thiên Diệp Tuyết không tự chủ rút vào góc giường, lại để cho hắn thuận thế bò lên giường của nàng.

“Rời khỏi giường của ta, nếu không ta sẽ hét lên!”

“Tốt thôi! Nếu như nàng không sợ người ta biết thì kêu đi.”

Thân thể cao lớn không ngừng tới gần, khi ánh mắt của hắn rơi vào đan y mỏng manh trên người nàng, ngọn lửa đáy mắt đột nhiên chuyển hóa thành kích tình mãnh liệt hơn.

Màn trắng mỏng kia khiến ngực nàng như ửng như hiện, mà nhũ hoa nhạy cảm của nàng cũng vì ánh mắt của hắn mà không tự chủ trở nên cứng rắn.

Khi hắn không chút nào che giấu cái nhìn như vậy, nàng có cảm giác mình đang trần trụi.

Nàng vội vàng ôm lấy thân thể của mình, hi vọng hắn không có chú ý tới thân thể nàng có loại biến hóa xấu hổ đó.

Nhưng rất đáng tiếc, hắn chẳng những đem toàn bộ phản ứng thân thể nàng đập vào mắt, hơn nữa giờ phút này hắn lại sinh ra khát vọng mãnh liệt với nàng.

“Lần này ta sẽ liều chết không từ!” (dù có chết cũng không thuận theo)

Nàng ngạo mạn nâng cằm lên, vẻ mặt không chịu thua giống như tiểu nữ hài đang làm nũng.

Nàng là nữ nhân đầu tiên dám nói chuyện với hắn như vậy.

Hắn chưa gặp qua cô gái nào kiêu căng, bốc đồng lại khả ái như vậy. Nàng là người đầu tiên, và có thể cũng là người duy nhất!

Hắn hiểu đều là bởi vì nàng, hắn cũng rất dễ dàng tha thứ cho nàng.

Khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười tà mị đến cực điểm, làm cả người nàng từ lòng bàn chân đến lớp da cuối cùng đều tê dại.

Không biết thế nào, chỉ cần người nam nhân này cười một tiếng, nàng liền cảm thấy có chuyện xấu phát sinh.

“Người cười cái gì?” Nàng tức giận hỏi.

Đột nhiên, cả người hắn ép đến trước mặt nàng, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, đến gần nàng có thể thấy sâu con ngươi đen của hắn là thiêu đốt ngọn lửa.

Hắn bắt được cổ tay nàng, thuận tay kéo, đem nàng đè ở trên giường.

“Người muốn làm gì?!” Nàng sợ hãi kêu một tiếng.

“Nam nhân gặp phải nữ nhân càng phản kháng sẽ càng hưng phấn.” Hắn đem thân thể đè ở trên người nàng, hơi thở nóng rực phả vào gương mặt mềm mại của nàng, làm toàn thân nàng không thoải mái.

“Ta không hiểu người nói gì.” Nàng bất an nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, nhất thời có một loại rung động, muốn kéo đầu hắn xuống mà hôn hắn.

Hỏa Vô Tình ngửi thấy mùi thơm trên người nàng, nhanh chóng khiêu khích huyết dịch đang cuộn cuộn trong cơ thể hắn.

Hắn có thể cảm nhận được bộ ngực sữa của nàng đang dán vào ngực mình, hai chân thon dài cùng hắn quấn lấy, thân thể mềm mại làm thần trí hắn nhộn nhào.

Hắn muốn thật nhanh đoạt lấy nàng. Lập tức!

Nhưng, cũng không được.

Hắn phải từ từ thưởng thức nàng, để cho nàng hiểu là nàng không phản kháng được hắn, không cự tuyệt được hắn!

Tay hắn lại khê vuốt ve gương mặt non mịn của nàng, đồng thời ở bên tai nàng xấu xa nói, “Nàng không lo con của ta đã ở trong cơ thể nàng?”

“Cái gì mà con với không phải con ?” Mặt nàng đỏ lên, vì lời nói đáng xấu hổ của hắn mà chột dạ.

“Kết tinh tình yêu của chúng ta!” Hắn hôn nhẹ vành tai của nàng, ôn nhu nói nhỏ.

Nàng á khẩu không trả lời được, thân thể bởi vì hắn hôn mà run rẩy không thôi.

“Còn có, biểu hiện ở trên giường của ta tuyệt đối sẽ làm cho nàng hài lòng.”

Bàn tay hắn dời xuống bộ ngực tuyết trắng của nàng, dùng lực đạo vừa phải xoa nắn, trện trện khoái cảm tê dại làm nàng cơ hồ không cách nào hít thở.

“Đừng Ta sẽ đem mọi chuyện trước kia thành một giấc mộng, tỉnh mộng tất cả sẽ trở lại bình thường ”

Nàng vừa dứt lời, hắn lập tức vươn tay giữ lấy hai vai nàng, đem nàng kéo đến trước mặt hắn.

“Nhưng ta không nghĩ chỉ coi nó là một giấc mộng, ta sẽ đem nó trở thành sự thật Ta tin chắc, nó sẽ chân thật đến mức cho dù nàng muốn quên cũng không quên được!” Đôi mắt ám áp của hắn trước đây đã bị thế bởi cuồng nộ chưa từng thấy.

Nàng nén xuống sợ hãi, dùng cảm đối mặt với hắn, “Nếu giờ người thả ta ra, ta bảo đảm ta sẽ không tiết lộ một câu nào.”

“Nói thật, cho dù nàng có nói cho người khắp thiên hạ nghe, ta cũng không để ý.”

Hắn bây giờ, trở nên thật là nguy hiểm. Hơn nữa vào giờ phút này chỉ có hai người bọn họ, nàng không cho là mình có thể toàn thân trở lui.

Tâm tình bất an từ từ chiếm đầy lòng nàng.

“Người rút cuộc muốn làm cái gì?”

Nàng cho là nam nhân chơi đùa một lần sẽ chán, không quý trọng nữa, thế nào nam nhân ở trước mắt chẳng những không có loại phản ứng này, ngược lại, hắn vẫn hết sức hưng phấn, hết sức khát vọng?

Nàng bây giờ không hiểu nổi ý nghĩ nam nhân này.

Nhìn thấy nàng nghi hoặc, chỉ thấy con ngươi đen của hắn bắn ra tia sáng kỳ dị.

“Ta chính là thích nàng, thế nào?” Tay hắn nhẹ nhàng điểm lên cái mũi đáng yêu của nàng, làm nhịp tim nàng tăng nhanh, thân thể một hồi mềm nhũn vô lực.

“Người nói thích ta, ta sẽ phải để cho người phải không? Nói cho người biết, người dám động tới một sợi lông của ta, ta nhất định sẽ giết người!” Nàng tức giận nói, phảng phất cho là hắn sẽ nghe lời mệnh lệnh của nàng.

“Hơn nữa, ta đã có nam nhân rồi, người không sợ bị hắn chặt thành tám khối sao?” Nàng nói dối để uy hiếp hắn, chỉ tiếc hắn tuyệt không tin tưởng.

Tay hắn thăm dò vào trong lớp vải mỏng, sau đó nhẹ nhàng xé ra, đem nàng kéo về phía mình.

“Nàng uy hiếp ta, còn cố ý muốn ta ghen?” Thanh âm của hắn êm ái, nhưng lại làm kẻ khác không rét mà run, “Uy hiếp một sơn tặc, nàng cho là có tác dụng sao? Nếu như nàng muốn để cho ta ghen, ta không phủ nhận, ta hết sức ghen tỵ nam nhân trong miệng nàng kia. Nhưng cho nàng biết, giờ đã không còn ai muốn nàng.”

“Người. Hèn hạ!” Nàng giận dữ mắng.

Hắn không quan tâm.

Nếu như nàng muốn uy hiếp hắn, vậy thì nàng đã lầm đối tượng.

Hắn là Hỏa Vô Tình, Nhị đương gia Cuồng Phong trại lạnh lẽo vô tình, chưa từng có người nào có thể uy hiếp hắn!

Bất quá, hắn lại cực kỳ yêu thích nàng dũng khí can đảm kia. Áp trại phu nhân của hắn cần có loại dũng khí này.

“Tối nay ta chẳng những muốn ngủ trên giường ấm áp này, ta còn muốn thưởng thức thân thể mềm mại ngọt ngào của tiểu nương tử tương lai của ta.” Môi của hắn không ngừng rơi vào vành tai và vùng cổ.

“Người là người đọc sách, sao lại bá đạo vô sỉ như thế được?”

“Ta cùng thê tử tương lai thân thiết là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện bình thường hiển nhiên), ta càng không có bất kỳ cảm giác tội ác nào.”

Nghe ra sự kiên trì trong giọng nói hắn, xem ra nàng không thể cứng rắn được. Có lẽ nàng nên dùng chiêu trấn an hắn, để mình tránh được tối nay.

Nàng vội vàng nặn ra nụ cười ngọt ngào nhất, ngọt chết hắn không đền mạng. “Ai hừm, người đừng tức giận, ta không phải cố ý mà.”

Tâm tư của nàng, thông minh như hắn, làm sao lại không nhìn ra?

Bất kể nàng muốn chơi trò gì, hắn cũng phụng bồi. Nhưng hắn cũng quyết định không muốn đợi thêm nữa, dục vọng muốn nàng đang hành hạ thân thể hắn căng thẳng

“Ta làm sao có thể trách nàng đây? Nàng là nữ nhân của ta, ta thương yêu nàng còn không kịp .”

“Vây. Chúng ta trở về Cuồng Phong trại thành hôn, sau đó ta liền tùy người. Có được không?” Nàng giống như con mèo nhỏ làm nũng.

“Được.” Hắn đơn giản đáp.

“Thật sao?” Nam nhân này thật dễ lừa!

“Thật.” Hắn lạnh lùng nói, bàn tay lại chuyển qua trước ngực nàng, xấu xa cười, “Bất quá, tối nay ta muốn nàng.”

6. Chương 6

“Cái gì? !”

Thiên Diệp Tuyết chỉ kịp kêu lên một tiếng, tay của hắn đã kéo áo mỏng của nàng xuống, nửa người trên của nàng lập tức hiện ra ở trước mặt hắn.

“Hạ lưu!” Nàng yêu kiều, đỏ mặt, hai tay che kín ngọc nhũ của mình.

“Nàng thật sự nữ nhân sinh ra để dành cho ta.” Ánh mắt của hắn cơ hồ không hề dời đi, bị da thịt vô cùng mịn màng, trắng hồng của nàng hấp dẫn.

“Nếu như ngươi là một đại nam nhân quang minh chính đại, ngươi sẽ không chạm vào ta!” Nàng muốn dùng phép khích tướng, xem có thể hay không cho hắn dừng lại.

“Sợ rằng không có cách nào. Trong mắt ta chỉ có duy nhất nàng, ta hoàn toàn quên đã nói gì.” Hắn chơi xấu nói.

“Ngươi ” Nàng có nghe lầm không? Nam nhân này có phải đang cười đùa nàng?

“Tiểu Tuyết, nhớ kỹ ” nàng đừng bao giờ nghĩ rằng ta không có cách giữ lại nàng.” Ánh mắt của hắn chậm rãi quét qua khuôn mặt nàng có chút tái nhợt, trong giọng nói mang theo uy hiếp.

“Vây ngươi tại sao không đối phó ta? Ta biết ta nhất định đánh không thắng ngươi.” Ánh mắt của nàng tràn đầy tức giận cùng bất mãn.

Hắn trầm mặc một hồi.

“Ta không muốn làm như vậy.” Hơn nữa võ công của hắn cũng không phải là dùng để đối phó nữ nhân yêu mến.

“Tại sao?”

“Bởi vì nàng.” Hắn nâng cằm nàng lên, “Ta không muốn tổn thương nàng.”

Lời của hắn làm nàng sửng sốt, nhất thời không thể suy nghĩ.

“Nhưng ta nghĩ đến nàng, nghĩ đến lòng của ta cũng đau đớn! Ta không biết nàng hạ bùa mê gì trên người ta”

Tay hắn khê vuốt da thịt trơn mịn của nàng, nhẹ nhàng hôn nàng, cưỡng ép môi nàng mở ra, hắn thừa dịp tiến vào, xâm chiếm từng góc ngách trong miệng nàng.

“Không.” Nụ hôn của hắn làm tất cả kháng nghị của nàng đều hóa thành tiếng thở kiêu mị.

“Tiểu nữ yêu, nàng mê hoặc ta, nàng sẽ phải chịu trách nhiệm!” Bàn tay hắn bao phủ bộ ngực sữa của nàng, bừa bãi xoa nắn, làm nàng sắp thở không nổi.

“Đừng có đem trách nhiệm đổ hết trên người ta, xú sơn tặc.” Nàng thở phì phò nói.

“Còn không ngoan?”

Hắn dùng sức kéo tay nàng đang che bên ngực, tiểu hoa thật đẹp ở trên phần tuyết trắng, làm hắn thần hồn phiêu đảng.

“A, người làm đau ta.” Nàng nhẹ kêu, nghe lại giống như là tiểu tình nhân oán giận người yêu mình quá thô lỗ.

“Ông trời, nàng nhất định là để khắc ta!” (khắc ở đây là khắc chế, không phải khắc tinh) Thanh âm của hắn khàn khàn vô cùng, chứng tỏ nội tâm hắn khao khát dục vọng.

Nếu như nàng thật khắc được hắn, vậy thì sẽ thiên hạ thái bình – Nàng oán hận nghĩ.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ tiểu hồng run rẩy, Thiên Diệp Tuyết giãy giụa muốn đẩy hắn ra, nhưng thân thể nàng lại không thể thoát khỏi khoái cảm mê lực đó, ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

“Đừng như vậy.” Nàng không ngừng vùng vẫy, nhưng như vậy chẳng những không có tác dụng, ngược lại càng đưa tới thêm thú tính ham muốn chinh phục trong người hắn.

“Nàng giãy dụa như vậy sẽ chỉ làm ta càng muốn hơn.” Hắn xấu xa nói.

“Người ghê tởm!” Nàng muốn đánh hắn, tay lại bị hắn bắt được.

“Đừng nóng vội, chúng ta có cả một buổi tối để thân mật.” Hắn tà tứ cười.

Hắn thật yêu nàng, nàng vì hưng phấn cùng tức giận mà thở phì phò. Mặc dù hai người đã thân mật một lần, nàng vẫn là thiếu nữ rụt rè, mà nàng chỉ cần có một nam nhân dẫn dắt nàng tiến vào thế giới nam nữ vui thích.

Hắn hết sức tin tưởng một khi để cho nàng ném thử tình ái, nàng sẽ giống như một ngọn lửa nhiệt tình.

Mà nam nhân khác cũng không được, chỉ có thể là hắn!

“Không được chạm vào ta!” Trong đầu nàng chỉ có thể nặn ra một câu như vậy.

Bởi vì hai tay hắn tà tứ đụng chạm mà nhũ hoa của nàng đã sớm đứng thẳng, điểm nhỏ màu hồng tản mát ra lộng lẫy mê người, nổi bật lên bộ ngực trắng mịn của nàng.

“Van cầu người, ta sẽ ngoan ngoãn, chỉ là hiện tại ta còn không có chuẩn bị tâm lý.”

“Nàng ngoan ngoãn nằm im là tốt rồi, còn lại cứ giao cho ta.”

“Người thật không biết xấu hổ!” Nàng đánh vào ngực hắn một cái, trên mặt ửng hồng giống như bông hoa hồng xinh đẹp, làm hắn không nhận được cúi người, bá đạo cướp lấy đôi môi ngọt ngào.

Nụ hôn triển miên khiến ham muốn hai người bị thiêu đốt, Thiên Diệp Tuyết chống hai tay ở ngực hắn, ra sức thở gấp.

Hai tay của hắn không ngừng thăm dò, chạm vào từng tác da thịt mê người, tay của hắn như nóng rực, đến mức đủ để đẩy lên ngọn lửa trong cơ thể nàng.

Tim của nàng đập thật nhanh, cơ hồ làm nàng muốn thở không nổi.

“Đừng cho là ta sẽ để người được như ý lần nữa!” Trong mắt nàng lóe ra tức giận, nhục nhã, nhưng cũng có tia kích tình.

Hắn giơ lên nụ cười tà mị, lắc đầu một cái. “Đồ ngốc. Có một thì có hai, vô tam bất thành lễ, hiểu không?” (Không hiểu =]] Vì không hiểu nên giữ nguyên theo cv)

Hắn dường như hết sức khẳng định nàng sẽ giống như nữ nhân từng qua lại với hắn, ngoan ngoãn mặc cho hắn định đoạt.

Nghe nói như vậy thì chẳng biết tại sao, lòng của nàng thế lại cảm thấy bị thương. Hắn cho là nàng cũng giống như những nữ tử bình thường, mà hắn từng có nữ nhân khác? Hơn nữa nàng cũng như những nữ tử khác, không cách nào phản kháng mệnh lực của hắn?

Đầu óc nàng một rối loạn, nhưng trong lòng có một thanh âm tĩnh táo nói cho nàng biết, nàng không thể để cho hắn dễ dàng được như ý.

“Muốn ta? Kiếp sau đi!”

Bất ngờ, nàng dùng sức đẩy hắn xuống giường, sau đó thừa lúc hắn rơi xuống giường vội vàng chạy ra cửa.

“Nữ nhân đáng chết!”

Thiên Diệp Tuyết muốn mở cửa phòng ra thì hắn đã bắt được nàng.

“Cứu A!”

Nàng bị hắn kéo lại, xoay người đặt trên bàn, lưng của nàng đụng vào mặt bàn cứng, làm nàng đau đến cau mày.

Nhưng nàng không nghĩ được nhiều như vậy, giống như tiểu dã miêu nổi điên, hướng về phía hắn vừa hung hãn vừa đánh.

“Buông ta ra! Hạ lưu! Vô lại ”

Hỏa Vô Tình không nghĩ tới một tiểu nữ oa như nàng lại có khí lực lớn như vậy, hắn phải dùng chút sức mới có thể chế ngự nàng.

“Nữ nhân đáng chết! Nàng là yêu ma gì? Cho dù nàng cuồng vọng vô lễ với ta. Ta nhất định là điên rồi!” Hắn rống to lên, sắc mặt âm trầm lạnh khốc, khẩu khí hung ác nói: “Ta có thể giết nàng!”

“Người giết đi!” Nàng dững cảm nâng cằm lên.

“Nàng cho là ta sẽ không như thế với nàng?” Hắn liếc mắt lạnh lùng hỏi.

“Người nói người không dùng vũ lực làm nữ nhân khuất phục, nhưng gặp ta, đáng tiếc người phải phá lệ!” Nàng quát cường nói, “Người nên nghe qua bốn chữ trữ tử bất khuất này đi?” (trữ tử bất khuất: thà chết chứ không chịu khuất phục)

“Nàng!”

Hỏa Vô Tình giận đến cực điểm, thật muốn bóp chết mà!

Bất quá cho dù hắn có tức giận nàng thế nào đi nữa, hắn tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng.

Nhưng hắn sẽ không nói cho nàng biết ý nghĩ này. Hắn chỉ cần dọa nàng một chút, có lẽ nàng cũng sẽ không khó thuận phục như thế nữa.

“Là nàng ép ta. Đừng trách ta!”

“Người cho rằng uy hiếp ta, ta sẽ sợ sao? Người cũng không xem kỹ xem có phải ta quá nhỏ!” Nàng cố gắng duy trì vẻ mặt quật cường cùng âm điệu ổn định, chỉ sợ bị hắn nhìn ra trong lòng nàng đang hoảng sợ.

Nữ nhân này thật có khả năng khiến người khác tức điên! Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Một mặt cuồng dã trong lòng Hỏa Vô Tình đã bị quật cường của nàng dẫn đến, sự nhẫn nại của hắn cũng đã đến cực hạn. Hắn không thể dễ dàng cho qua được nữa, nếu không nàng thật sự sẽ không để hắn trong mắt!

Hắn nhất định phải cho nàng biết rõ nam nhân đối mặt nàng là trượng phu tương lai của nàng, ông trời của nàng, tất cả của nàng.

Không nói hai lời, một tay hắn ôm lấy eo nàng, sau đó thô bạo ném nàng trở lại trên giường, ngay sau đó cởi bỏ y phục trên người mình.

“Người làm gì?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Cởi quần áo! Đừng nói với ta nàng chưa từng thấy người ta cởi quần áo!”

Mặt nàng đỏ lên, ho nhẹ một tiếng, “Ta dĩ nhiên đã thấy. Nhưng người không được cởi!”

“Không cởi thì thân mật thế nào?”

Miệng của hắn thẳng tuột làm nàng mở to mắt, “Người nói gì? Không phải người làm thật chứ?”

“Tối nay ta nhất định có được nàng. Đây là nàng ép ta!” Lúc này con người hắn yêu mị, quang mang nóng bỏng bắn thẳng về phía nàng.

“Ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn.”

“Ta không quan tâm!”

“Người!” Nàng tức đến không nói ra lời.

Khi hắn không mảnh vải che thân thì nàng phát hiện ánh mắt mình vậy mà không rời khỏi được phái nam cường tráng.

Hắn là một nam nhân xinh đẹp, kêu gọi.

Thân thể dương cương bền chắc tràn đầy hơi thở nam tính, cơ bắp cường tráng có lực, vóc người cùng đường cong cũng hoàn mỹ như vậy, đồng thời cũng làm nàng cảm giác được mình thân là phái nữ hết sức mềm yếu.

Như thế nào không phục, tới cùng nàng chỉ là một nữ nhân, không chống lại được sức mạnh của nam nhân.

Xem ra, nàng đã chơi hơi quá rồi.

Nàng phải sớm biết hắn là một nam nhân nói được thì nhất định phải làm được, hôm nay mới phát hiện, tựa hồ đã quá muộn.

“Không.”

Nàng muốn lui về phía sau, lại bị hắn túm lấy hai chân kéo tới trước mặt hắn. Hắn cởi hết y phục còn lại của nàng ra, để nàng cùng hắn xích lõa.

Cánh tay cường tráng của nam nhân bao quanh thân thể mềm mại nhỏ nhắn của nữ nhân, hình ảnh như vậy làm nàng cảm giác mình dường như một con vật nhỏ bị con người đẩy vào đường cùng, chỉ là giây giữa yếu dần.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở hắn nóng rực phun trên mặt nàng, mà thân thể của hắn hoàn toàn dán sát vào người nàng.

Lồng ngực cường tráng kia, cơ bắp rắn chắc, bắp đùi gắt gao vây lại thân thể nhỏ yếu, phảng phất hẳn muốn đem nàng dung nhập vào trong thân thể mình, cảm nhận mãnh liệt như vậy làm nảy sinh khát vọng trời sinh trong cơ thể phái nữ của nàng.

Nàng không nhận được mà nhúc nhích thân thể.”Buông ta ra!”

Hắn không có để ý tới nàng kháng nghị, ngược lại tận tình hôn nàng.

Nàng muốn tránh khỏi hết thảy hỗn loạn, nhưng lý trí của nàng ở nơi này chớp mắt đã đi đâu mất, cả người choáng váng, chỉ có thể giữ chặt lấy hai cánh tay hắn, mới có thể làm ình không trầm luân trong cơn sóng mê say trào tới.

Hỏa Vô Tình không chỉ hôn nàng, hướng nàng đòi hỏi nhiều hơn, nhiều hơn nữa, phảng phất cả đời cũng hôn nàng không đủ.

Hắn thở dồn dập, ánh mắt dừng trên gương mặt phiếm hồng của nàng, tư thế then thùng kia, còn có bị miệng anh đào bị hắn hôn sưng đỏ, hắn cảm thấy cuộn cuộn trong cơ thể mình không đơn giản chỉ là dục vọng, còn có một loại khác khiến hắn càng thêm khát vọng tình cảm của nàng.

“Tiểu Tuyết.” Thanh âm của hắn khàn khàn trầm thấp, như một dòng nước ấm rót vào trong cơ thể nàng, làm nàng quên hô hấp, quên phản kháng.

Cơn giận của hắn biến mất, thay vào đó là kích tình càng thêm mãnh liệt.

Thiên Diệp Tuyết mất phương hướng! Bị lạc trong hắc mầu sâu thẳm kia. Nàng chỉ có thể cảm giác được thân thể hắn rắn chắc, ấm áp cùng cánh tay cường tráng ôm nàng thật chặt.

Bên tai nhẹ giọng nói nhỏ làm nàng có cảm giác an tâm, bình tĩnh.

Tất cả những thứ này đều là khát vọng bức thiết trong nội tâm nàng.

Nàng vẫn cho là mình không phải loại người mềm yếu, hiện tại nàng biết, nàng sai rồi!

Được hắn vuốt ve ôm lấy, nụ hôn của hắn thức tỉnh ham muốn trong nàng, nội tâm cũng mau bị nàng quên lãng, ý muốn được yêu, được che chở khát vọng cùng đòi hỏi.

Gặp hắn, nàng không khống chế được trái tim mình, làm nàng cảm nhận được yếu đuối trước giờ chưa bao giờ thấy.

Tay của hắn lần nữa đặt lên hai ngực tuyết non của nàng, hơn nữa xoa bóp lôi kéo nhũ hoa, làm nàng cảm thấy trận trận tê dại len lỏi toàn thân!

“Không muốn. Vô Tình.” Mặt nàng phiếm hồng, thở dồn dập nói.

Nhưng trên người nàng tỏa ra một mùi thơm đặc biệt làm lòng hắn say mê.

Nhũ hoa theo nhịp thở của nàng mà phập phồng, như hai viên tiểu hồng đậu, dẫn dụ người ta thưởng thức.

Hắn há miệng ngậm lấy tiểu hồng, một tay kia vuốt ve bên còn lại, làm nàng không nhận được nói.

“Không.”

Hỏa Vô Tình nghe ra đây là thanh âm vui sướng, cho nên hắn dùng sức hơn, cũng di động đầu lưỡi nóng trên chốc, liếm láp, khê cắn, khiến nàng thở gấp liên tiếp.

Hắn muốn dùng phái nam này xâm lược từng bước một loại bỏ phòng bị của nàng, để cho nàng trở thành một nữ nhân hoàn toàn.

Một tiểu nữ nhân cần nam nhân an ủi thương yêu !

“Không được! Dừng lại.” Nàng cảm thấy thân thể mình bởi vì khát vọng hắn mà không ngừng run rẩy, mà bàn tay to của hắn còn tham lam lục lọi từng tấc da thịt nàng.

Khi tay hắn từ từ lướt qua bụng nàng, làm thân thể nàng cũng hướng hắn, cái miệng nhỏ nhẹ kêu những tiếng mê hồn. Nàng bắt lấy cánh tay của hắn, lại không ngăn cản được hắn dời xuống.

“Không thể! Người không thể làm như vậy ”

“Tiểu nữ nhân, là do ta quyết định có thể làm như vậy hay không, hiểu chưa?”

“Không.” Nàng bật ra tiếng kháng nghị suy yếu.

Bàn tay của hắn dễ dàng thăm dò vào giữa hai chân kẹp chặt của nàng, nàng không ngừng lắc đầu kháng cự, hắn vẫn bá đạo vuốt ve cấm địa thần bí kia.

“Không muốn!” Nàng đỏ mặt muốn kháng cự. Va chạm của hắn làm nàng mềm nhũn, thở dốc, ngón tay trêu chọc đã sớm làm tiểu huyết nàng ầm ứ.

“Không cần phải vội, ta sẽ thương yêu nàng thật nhiều.” Môi của hắn không ngừng rơi vào gương mặt hồng hồng cùng đôi môi của nàng.

Thiên Diệp Tuyết đã quên phản kháng, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được một tay hắn xoa bóp ngực nàng, một tay kia càn rỡ ở nụ hoa thần bí kia.

Nàng hai tay nắm thật chặt tấm nệm, thân thể kiều mị thở hổn hển, da thịt hồng đào mê người.

“A! Xin người.” Về mặt nàng cuồng loạn cùng gò má phấn hồng thoát nhìn cực kỳ mê người.

Thân thể của nàng phản ứng tự nhiên, dục vọng nữ nhân bị khơi lên.

“Tiểu Tuyết ơi Tiểu Tuyết, nàng tựa như tiểu bạch hoa, tinh xảo, mềm mại, làm người ta nhìn đã muốn chiếm lấy, không muốn buông tay.” Ngón tay hắn không ngừng trêu chọc hạch hoa nàng, nàng cắn môi dưới, không để ỉnh kêu to.

“Nàng là của ta! Số mệnh nàng là không thể chống lại ta, chấp nhận ta đi!” Hô hấp của hắn cũng có vẻ dồn dập.

“Không! Không công bằng! Là người cưỡng ép ta, ta không muốn!”

Phản kháng của nàng lập tức bị trừng phạt, ngón tay của hắn không có chút nào báo trước liền đâm vào tiểu huyết ứ át của nàng, hơn nữa còn kéo ra đưa vào.

“A! Đừng như vậy.”

“Ta nói rồi, nàng là nữ nhân của ta, ta tất có biện pháp chế ngự nàng!” Hắn bá đạo hôn nàng, nụ hôn này đại biểu cho quyết tâm cùng biểu thị công khai của hắn.

Thiên Diệp Tuyết muốn chạy trốn, hắn lại tăng nhanh di chuyển của ngón tay trong cơ thể nàng, khiến bụng dưới nàng không ngừng truyền tới khoái cảm, không có năng lực kháng cự.

Lưỡi của hắn trước liếm qua cánh môi hồng nộn của nàng, sau đó mới cưỡng bách nàng mở miệng nghênh đón hắn.

“A.” Nàng vẫn lắc đầu, dùng chút sức lực cuối cùng bảo vệ tự ái của nàng.

Nàng hiểu một khi bị hắn đột phá phòng tuyến cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể để cho khát vọng trong lòng kia khống chế mình, khuất phục khi phái nam hắn xâm lược bên dưới, trở thành nữ nhân của hắn.

“Người buông ta ra!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi dùng hai tay đẩy vai hắn, nhưng không được.

“Cũng đã đến bước này rồi, nàng còn không khuất phục?” Hắn có chút kinh ngạc, nhưng cũng càng thêm hưng phấn.

Nàng giãy giụa dần dục ra thú tính cất giấu trong lòng nam nhân, hắn muốn chinh phục con mồi nhỏ trước mắt này, khát vọng càng gia tăng gấp mấy lần.

“Người là nam nhân, sức lực của ta không bằng người.” Nàng toàn thân vô lực, chỉ có thể ngồi phịch ở trên giường.

“Không sai! Ta là nam nhân ” Tay của hắn nhẹ vỗ trước ngực nàng. Khi ngón tay thon dài nhẹ kéo nhũ hoa nhạy cảm thì nàng rên rỉ làm hắn vô cùng hài lòng. Môi của hắn nhẹ phớt qua môi của nàng, chậm trượt đến cổ trắng mịn, đi tới tiểu hoa.

“Mà nàng là nữ nhân. Nữ nhân thì cần được nam nhân thương yêu thật nhiều, nàng là nữ nhân của ta, ta dĩ nhiên sẽ vô cùng thương yêu nàng.”

“A.”

Thiên Diệp Tuyết cảm thấy đôi môi nóng bỏng của hắn ngậm vào điểm nhỏ cứng rắn của nàng, một tay dùng sức vuốt ve bên kia, hắn một tay kia giống như lửa đốt, không ngừng ở trong cơ thể nàng chạy nước rút.

Nàng vô lực chịu đựng công kích cuồng liệt này, rốt cục, lý trí của nàng hoàn toàn bay mất

Hai tay của nàng cắm vào trong mái tóc dài của hắn, đôi môi đòi hỏi không ngừng hôn lên mặt hắn.

“Đừng hành hạ ta nữa.” Nàng ghen ngào như một con mèo nhỏ.

Khi hắn không ngừng liếm bộ ngực sữa trắng nõn của nàng, nàng cũng không tự chủ nâng người lên, phối hợp tay hắn di động trong nàng.

“A ”

Nàng chưa từng có loại khoái cảm muốn điên cuồng la hét lên như thế này, vui thích như cuồng phong chiếm tới làm nàng quên hết thấy, chỉ mãnh liệt khát vọng hắn.

Hỏa Vô Tình biết nàng đã hoàn toàn khuất phục dưới dục vọng, mà hắn cũng khát vọng nàng, khát vọng thân thể cũng khó nhịn!

“Nói nàng muốn ta, vĩnh viễn thuộc về ta!” Con người đen hắn lóe ra ngọn lửa..

“Ta muốn! Ta muốn!” Nàng ôm thân thể cường tráng của hắn, khẩn thiết hưởng ứng.

Hắn quyết định không muốn chờ đợi nữa!

Hắn tách chân ngọc ra, đem vật nóng bỏng của mình chống ở hoa huyệt nàng.

“Lần này chỉ đau một chút. Ta sẽ hết sức không làm thương hại nàng!”

Nói xong, hắn cuồng dã hôn nàng, đồng thời cũng đem mình chậm rãi xâm nhập nơi chật chội của nàng

7. Chương 7

“A ” Nàng cả người thở dốc vì kinh ngạc, động cũng không dám động.

Trong trí nhớ, cảm giác đau đớn như xé rách kia làm nàng không tự chủ muốn lùi bước, nhưng hắn không để cho nàng có bất kỳ cơ hội lùi lại.

Nàng nhắm chặt hai mắt, giữ lấy cánh tay hắn, ngay cả móng tay nàng làm hắn chảy máu cũng không biết.

Bất quá. Lần này không có đau đớn thấu xương như vậy, chỉ có cảm giác căng tràn.

“Thả lỏng một chút, không sao!” Hắn ôn nhu hôn môi nàng, mặt nàng, trầm thấp an ủi.

Thực sự, nàng không nghe được gì, chỉ cảm thấy trong cơ thể nàng đang bị một cây gậy cự đại chèn vào, lửa nóng kia làm nàng không thể coi thường hắn ở sâu trong nàng như vậy.

“Còn đau không?” Hắn đem mình tiến sâu vào trong cơ thể ấm áp của nàng, hôn nhẹ trán nàng hỏi.

Nàng không cách nào mở miệng, cũng thẹn thùng không mở miệng được, chẳng qua là thân thể không nhịn được giãy dụa một chút, đại biểu câu trả lời của nàng.

Thấy phản ứng của nàng, hắn thở phào một hơi, bắt đầu chậm rãi di động trong người nàng.

Trong miệng Thiên Diệp Tuyết phát ra những tiếng kêu mềm mại, giống như đau đớn cùng khoái cảm hỗn hợp thở gấp.

Cảm giác khẩn trương từ từ đi qua, thay vào đó là cảm giác hít thở không thông. Tay của nàng vuốt ve lồng ngực cường tráng, trong miệng không ngừng thở phì phò, bộ ngực mềm người cũng phập phồng theo.

“Còn có thể chịu được?”

“Ừm.” Tiếng kêu kêu mị đại biểu nàng hưởng ứng.

Hắn cũng không chậm trễ nữa, chạy nhanh trong cơ thể nàng.

Thiên Diệp Tuyết chưa từng có cảm thụ vui sướng như vậy, nàng chỉ có thể bám chặt hắn, lay động thân thể của mình, nóng bỏng nghênh hợp.

“A. Thật tuyệt. Trước giờ ta chưa từng có cảm giác này.” Nàng vô thức lẩm bẩm, căn bản cũng không biết mình muốn nói gì.

“Tiểu Tuyết của ta, nàng thật sự là quá tuyệt vời!” Thanh âm hắn tràn đầy kích tình.

“Ừ. Ta muốn nhiều hơn. Cho ta.” Nàng nhiệt tình nhúc nhích thân thể mềm mại dẫn dụ hắn càng thêm xâm nhập, đoạt lấy.

Hắn hoan hỉ tiếp nhận yêu cầu của nàng, không nghĩ tới nàng nhiệt tình như thế, cuồng dã, hấp dẫn như ngọn lửa.

Nàng chỉ là tiểu nữ nhân mới nếm mùi đời, nhưng có thể dẫn dụ được dục vọng cuồng liệt của hắn

Bởi vì nàng là thật tâm khát vọng hắn!

Cái ý niệm này thoáng qua đầu hắn, trong lòng hắn có một dòng tình ái chảy qua.

Nàng nóng bỏng dụ phát ra khát vọng trong hắn, hắn giống như dã thú đói bụng không ngừng cắn nuốt nàng, một lần lại một lần đoạt lấy nàng.

“A a.” Nàng cảm thấy nàng không còn là mình, mà là chỉ muốn theo đuổi giác quan kích thích dã thú mãnh liệt.

Khi hai người nguyên thủy nhất mà kết hợp đạt tới đỉnh cao nhất thì nàng thỏa mãn hét lên một tiếng.

Cuối cùng còn lại là Hỏa Vô Tình cuống dã tiến vào thật sâu trong cơ thể nàng, đem tất cả nóng bỏng nhiệt tình trút xuống, để cho kích tình bao phủ hai người.

Thiên Diệp Tuyết cả người như quả bóng cao su hết hơi, xụi lơ trong ngực hắn, chống không lại một mảy may sau trận hoan ái, nàng rúc vào trên người hắn ngủ thiếp đi.

“Nàng là của ta. Ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời khỏi ta!” Hắn ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Hỏa Vô Tình hài lòng ôm chặt thân thể mịn màng, giúp hai người đắp chăn xong, cũng theo nàng tiến vào mộng đẹp.

Nữ nhân đã ngủ lúc này từ từ mở mắt ra, từ đôi mắt to trong sáng chảy xuống dòng nước mắt rung động.

Mặt trăng lên cao, một bóng người lặng lẽ đến gần cạnh cửa.

Nàng cẩn thận, giống như tiểu miêu, cơ hồ là tựa vào vách tường đi đến cửa phòng.

Ông trời a! Nàng chưa từng làm chuyện như vậy, phải cẩn thận một chút chớ quấy rầy người trên giường tỉnh, nếu không chạy không được.

Thiên Diệp Tuyết cẩn thận mở cửa ra, sau đó nhìn bốn phía không có ai!

Thật tốt quá!

Nếu không ai, vậy nàng nhanh đi thôi!

Nhưng vào lúc này, một đôi tay thành linh từ phía sau ôm lấy nàng, dọa nàng sợ hét lên.

“Muốn đi đâu Một thanh âm quen thuộc lại ôn nhu ở nàng bên tai vang lên.

“Ta. Ta.”

“Nàng làm sao?” Hắn híp mắt lại, “Nàng không phải là nhân lúc ta ngủ lén chạy trốn chứ?”

A, bị phát hiện rồi!

“Ta. Ta chỉ muốn đi nhà xí.” Nàng đáp ứng nói.

“Trong phòng không phải là có cái bô?”

“Ta không quen !” Nàng cố gắng không làm cho thanh âm của mình nghe chột dạ.

“Phải không? Nàng có thể gọi ta, ta có thể đưa nàng đi.” Hơi thở nóng rực của hắn phun vào cổ nàng, tim nàng đập mạnh.

Nàng ngập ngừng nói: “Ta thấy người ngủ rất ngon, không đành lòng gọi người.”

“Quan tâm ta như vậy sao?” Hắn nhẹ nhàng hôn lên nàng vành tai nàng.

Ai da, sao hắn luôn động tay động chân với nàng vậy?

“Ta bồi nàng đi nhà xí.”

“Không, không cần! Giờ ta lại không muốn đi.”

Hắn nhẹ nhàng quay nàng lại, khuôn mặt xinh đẹp gần sát làm nàng tay chân luống cuống. Hắn nhất định phải đến gần như vậy sao?

“Nín nhịn sẽ không tốt cho cơ thể.”

Nàng dĩ nhiên biết ! Nhưng mà nàng vốn dĩ không muốn đi nhà xí.

Thấy sắc mặt nàng chuyển hồng kiêu diễm như hoa, hắn đối với nàng càng thêm yêu thương.

“Dù sao cũng bị nàng đánh thức, vậy chúng ta đi ngắm trăng.”

“Thật sao?” Ra ngoài ngắm trăng, vậy nàng có thể nhân cơ hội chạy trốn!

Nào ngờ Hỏa Vô Tình kéo nàng đến bên cửa sổ lớn, mình ngồi trên bệ cửa sổ, rồi kéo nàng vào trong ngực, dùng cánh tay cường tráng cứng như sắt vây lại nàng.

“Ngắm trăng. Không ra ngoài sao?”

“Ở trong phòng cũng có thể mà.”

Cứ như vậy, thân thể hai người dán chặt, nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn truyền tới, sạch sẽ lại thêm mùi nam nhân dương cương xâm nhập hơi thở nàng, làm cả người nàng không được tự nhiên.

Mà hắn cũng nhân cơ hội tham lam hấp thu mùi thơm mê người trên người nàng, cảm giác nàng ấm áp lại mềm mềm.

“Người nhất định phải như vậy sao?”

“Ngoan! Đừng nhúc nhích, ngồi im thưởng thức đi.”

“Nhưng ”

“Tiểu Tuyết.” Hắn cảnh cáo.

Chẳng lẽ nàng không biết nàng lộn xộn như vậy, là đang thử thách cùng hành hạ nam nhân sao? Hắn cảm giác được thân thể của mình đang dần trở nên căng thẳng.

Thiên Diệp Tuyết lần này thật không dám lộn xộn nữa.

Nàng ngẩng đầu lên trời nhìn mặt trăng sáng tỏ, bất chợt có chút nhớ nhà.

Hỏa Vô Tình phát hiện nàng cúi đầu. “Sao vậy?”

“Không có gì.”

“Nàng có thể nói cho ta biết. Chúng ta đã thân mật như vậy, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta.” Hắn ôn nhu nói, tay tự nhiên vén ra sợi tóc loạn.

Giọng nói hần nhẹ nhàng làm tắt cả tư niệm trong lòng nàng đều hóa thành nước mắt chảy xuống.

“Ta chưa bao giờ nhớ, vậy mà ta lại nhớ.” Nàng luôn ước mình có thể rời khỏi đại ca, vậy mà mấy ngày không gặp, nàng lại nhớ như vậy.

Nhớ? Một ngọn lửa ghen lập tức bùng lên trong lòng Hỏa Vô Tình.

“Người nào?” Khẩu khí hần không được tự nhiên, hai tay cũng ôm nàng chặt hơn lúc này mới phát hiện mình đối với tiểu nữ nhân xinh xắn điểm mỹ trước mắt, đã sinh ra tình cảm ngay cả hần đều không thể khắc chế, chỉ có tham lam muốn giữ lấy.

“Trước kia ta luôn ghét hần quản ta, nhưng thật sự là rời khỏi hần, ta mới phát hiện thì ra là mình nhớ hần như vậy.” Nàng nhất thời ôm cổ hần mà nghẹn ngào rơi lệ, không chú ý tới vẻ mặt của hần đã rất khó coi.

Hỏa Vô Tình không khống chế được nữa, trong lòng ghen tỵ, cúi đầu hung hăng hôn nàng, nụ hôn vừa mạnh mẽ vừa tức giận làm nàng cơ hồ không thở nổi.

“Ta nói rồi, không cho phép nàng ở trước mặt ta nói nàng nhớ bất kỳ nam nhân khác, nàng cố ý muốn kích động ta sao?” Nữ nhân này đơn giản là muốn chọc giận hần mà!

“Ngày cả đại ca ta cũng không thể nhớ sao?” Sao hần có thể độc tài như vậy? !

” Đại ca nàng?”

“Nàng nói hồi lâu, không phải là ý trung nhân của nàng?” Hần kinh ngạc hỏi.

“Có mà người đang nhớ Văn Tú thì có!” Nàng tức giận.

“Lúc ta và nàng ở cùng nhau, ai cũng không được. Nàng nên biết.”

Thanh âm của hần êm ái nhưng không quá tầm thường, làm Thiên Diệp Tuyết cảm thấy nếu như trên đất có một cái động, nàng nhất định sẽ nhanh chóng nhảy xuống.

“Ta cũng không phải là con giun trong bụng người, ta nào biết người nói là thật hay giả?” Nàng nhỏ giọng nói, mặt càng ngày càng hồng.

Nàng muốn mở tay hần ra, nhưng hần vẫn không có buông nàng, trong lòng nàng càng ngày càng có một loại dự cảm xấu.

“Ta muốn ngủ!” Chạy mau!

Hần đưa tay nâng cằm nàng lên, buộc nàng không thể không nhìn gương mặt của hần. “Mới vừa rồi có phải là nàng muốn chạy trốn?”

“Đêm đen như mực lại chạy trốn? Ta cũng không phải là đồ ngốc.” Nàng không được tự nhiên cười cười.

“Tại sao cuối cùng ta luôn cảm thấy không thể tin tưởng nàng?”

Hần làm gì mà cứ muốn dùng gương mặt tuấn tú giết người không đền mạng này áp sát nàng? Để cho nàng thật ngạt thở.

Nàng theo bản năng liếm liếm môi đỏ mọng, động tác nhỏ như vậy nhưng lại trêu chọc hấp dẫn, lập tức kích thích thân thể hần.

“Nàng cho là nàng như vậy có thể lừa gạt ta sao? Mặc dù chỉ cùng nàng ở chung mấy ngày, nhưng một chút ý nghĩ hành động của nàng ta đều nhìn thấu tất cả.”

“Ta không có!” Nàng lắc đầu, đánh chết cũng không thừa nhận.

Hần lạnh lùng hỏi, “Nàng biết tại sao không có người để ý đến nơi này không?”

Hần nhắc tới, nàng mới đột nhiên nghĩ đến, “Đúng vậy! Nơi này không phải là khách điểm sao?” Nhưng trừ phi hần phân phó, lại không có tiểu nhị chủ động tới đưa nước trà.

“Bởi vì khách điểm này là người của Cuồng Phong trại buôn bán, ta sớm hạ lệnh không cho phép người quấy rầy, đương nhiên không ai dám phá hư chuyện tốt của ta.”

Sắc mặt của nàng lập tức trắng xanh, “Vậy ta làm thế nào thoát được A!”

Thảm rồi! Lỡ miệng.

“Quả nhiên ta đã đoán trúng. Vừa rồi nàng lén lút lút lút không phải muốn đi nhà xí, mà là muốn chạy trốn!”

“Ta nào có?” Nói xong, nàng liền muốn chạy đi, nhưng hần cũng không để cho nàng như ý nguyện.

“Sợ sao?”

Hần đem nàng kéo đến ngực mình, khóa miệng nhếch lên nụ cười nguy hiểm, trong mắt lóe ra tia sang kỳ dị khó dò, làm nàng cảm thấy mình dường như là một con cừu nhỏ bị mãnh thú đói đã lâu săn đuổi.

Hần. Không phải là lại muốn ăn nàng chứ?

“Người không thể!” Miệng nàng phun ra lời ngăn cản, không có phát hiện lời của nàng một chút hiệu quả cũng không có, ngược lại càng hiện ra khả ái.

“Ta phải trừng phạt nàng không ngoan.” Hần lạnh lùng nói.

“Người đã nói không đánh nữ nhân!”

“Ta sẽ không đánh nàng. Ta chỉ muốn nàng.” Hần mâu hần bùng lên ngọn lửa đỏ.

Nàng mở lớn mắt nhìn hần một lúc lâu, mới kịch liệt lắc đầu, “Không được! Người đã làm nhiều lần lắm rồi. Như vậy không tốt.”

“Ta mặc kệ.”

“Người ”

Nàng chưa kịp chạy trốn, liền bị hần bắt được tay áo, xé ra, trong nháy mắt chỉ nghe được tiếng xé rách truyền đến

Nàng cúi đầu nhìn, mới phát hiện áo mình đã bị hần xé rách, xuân quang tiết ra ngoài.

“Người muốn đem quần áo của ta xé sạch sao? !” Thiên Diệp Tuyết cảm hận hỏi.

“Nàng có thể mình cởi, như vậy ta sẽ không xé quần áo nàng.”

“Người đừng ức hiếp người quá đáng?”

“Chúng ta có thể thử một chút ” Hần dồn ép từng bước, đem y phục rách trên người nàng bỏ xuống

Thân thể tuyết trắng hoàn toàn hiện ra trước mặt hần, nàng đỏ mặt lấy tay che kín mình, muốn ngăn trở xuân quang.

Ai ngờ, bộ dáng nàng như vậy sẽ càng đưa tới thêm ham muốn chinh phục của nam nhân. Hỏa Vô Tình cảm giác được lý trí đã đi xa hần, huyết mạch căng lên, chỉ muốn con cừu nhỏ mỹ lệ trước mắt này.

Hần ôm lấy cơ thể nhỏ đang run rẩy của nàng, hôn nàng.

“Không.” Nàng vô lực kháng cự.

Bàn tay của hần theo gương mặt non mịn của nàng, sau đó lại dọc theo cổ, đi tới trước ngực nàng, không chút kiêng kỵ vuốt ve ngọc phong căng tràn.

Trận trận tê dại làm thân thể nàng nhịn không được run lên.

“Người không thể mỗi lần đều khi dễ ta như vậy.” Nàng khàn khàn, rõ ràng ngọn lửa trong cơ thể nàng cũng từ từ bị đục chạm của hần mà bùng lên.

Tay của hần đùa bỡn tóc dài nàng xoắn ở trên giường, đem mái tóc dài của nàng quấn quanh trên cánh tay hần. “Ai bảo nàng muốn chạy trốn? Đáng bị trừng phạt.”

“Bá đạo!” Gương mặt e lệ đáng yêu cũng có chút giận.

“Chỉ bá đạo với nàng.” Hấn hôn nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến vào đôi môi anh đào.

“Ừm.” Nàng muốn kháng cự, rồi lại không thể ra sức.

Hấn mê muội hôn nàng, từng trận mùi thơm mê người cùng yêu kiều trên đầu khát vọng hấn càng thêm nóng rực.

“A a.” Chính nàng cũng không biết mình phát ra tiếng rên rỉ, mà môi của hấn cũng từ môi của nàng đi tới trước bộ ngực sữa của nàng.

Hấn chăm chú nhìn nhũ hoa nàng, mê muội há miệng ngậm nó vào, một tay vuốt ve bên kia.

Thiên Diệp Tuyết toàn thân ngứa ngáy lại tê tê, hấn vỗ về làm nàng có một loại thoải mái rung động

Hỏa Vô Tình vốn là muốn ôn nhu với nàng, nhưng nàng đáng yêu yêu kiều vậy làm hấn ngập chìm trong tình dục.

Động tác của hấn bắt đầu càng ngày càng cuồng liệt, hấn tham lam mút nhũ hoa non mềm, thậm chí gặm nhẹ, lôi kéo, làm nàng vừa đau lại cảm thấy hưng phấn.

Hấn một mặt hôn nàng, một mặt sờ trên người nàng, không có bỏ qua cho từng tác da thịt nàng.

Thiên Diệp Tuyết cảm giác toàn thân mình như bị lửa thiêu đốt, hơn nữa thể lửa còn từ bụng nàng có khuynh hướng lan ra tứ chi.

Nàng thật sâu thở hào hển, rất khó bỏ rơi bàn tay to của hấn ở trên người nàng dẫn dắt nàng phản ứng mãnh liệt.

Hấn cúi đầu tham lam mút điểm nhỏ màu hồng, một tay khác chậm rãi trượt đến giữa hai chân nàng.

“Ừm.” Nàng cắn môi dưới, cảm thụ đụng chạm làm người ta e lệ kia, cảm giác mình tựa như cô gái dâm đãng

Hấn tách đùi nàng ra, ánh mắt đói khát tham lam nhìn huyết mềm mê người kia, không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, vuốt ve địa phương hấp dẫn người kia.

Khi ngón tay hấn nhẹ xoa tiểu hạch nhạy cảm thì toàn thân Thiên Diệp Tuyết giống như điện giật run lên, khoái cảm đem lý trí của nàng đuổi đi, thay vào đó là một luồng sóng mãnh liệt đánh về phía nàng.

“Thích ta chạm vào nàng như vậy sao?” Hấn êm ái trầm thấp hỏi, tay không ngừng trên chốc giữa hai chân nàng, tùy ý đùa bỡn, làm nàng phát ra trận trận tiếng kêu khó nhịn. Đắm chìm trong tình dục.

Khi hấn chậm rãi đem ngón giữa thăm dò nàng, Thiên Diệp Tuyết cũng hít một hơi lớn, lại khó có thể ngăn cản vui sướng, mà tiểu huyết nàng cũng không ngừng chảy ra chất lỏng, làm tay hấn ướt át.

“Nàng cũng ướt. Có thể thấy được là nàng cũng muốn ta!”

“Không.” Nàng theo bản năng lắc đầu, nào biết hấn lại ác ý đưa ngón tay càng thâm nhập sâu trong cơ thể nàng!

“A ” Thân thể của nàng vào lúc này đã hoàn toàn phản bội nàng.

“Nàng lại chặt, lại ẩm áp như vậy.” Ngón cái cùng ngón trỏ hấn xoa bóp tiểu hạch nàng, “Dem ngón tay của ta hút chặt.”

Hấn nghĩ đến cảm giác ở trong cơ thể nàng, thân thể cũng biến đổi, dục hỏa ở bụng dưới thật khó chịu.

“A a. Đừng như vậy.” Nàng bị từng trận sóng xông lên làm cho hôn mê lý trí, điều có thể làm chỉ có thở gấp rên rỉ.

Nghe được nàng rên rỉ tiêu hồn như vậy, thân thể hấn càng thêm căng cứng, vì vậy hấn nhanh chóng cởi quần áo ra, đem chân ngọc của nàng nâng cao, đặt trên vai hấn.

“Ta muốn nàng ”

Hắn đem cự đại của mình chống ở tiểu hoa, dùng sức một cái, để ỉnh tiến vào trong cơ thể nàng
Nàng chặt chẽ bao lấy hắn, hắn cơ hồ không cách nào nhìn được.

“A. Vô Tình.” Nàng vô thức kêu tên hắn, làm hắn càng thêm hưng phấn.

“Đúng! Gọi ta như vậy!” Hắn thở dồn dập, ở trong cơ thể nàng nhanh chóng di chuyển.

Nàng cảm giác cả người mình cũng di chuyển mạnh mẽ kia mang lên tận trời cao, dục vọng làm nàng vô lực
run rẩy.

“Không được. Van cầu người! Dừng lại.” Nàng vô lực khóc kêu, chỉ cảm thấy mình sắp chết
ngất ở cái vui sướng này.

Hắn cố ý chậm lại động tác, hai tay vuốt ve nhũ hoa nàng, lần nữa để cơ thể nàng liên tục chảy ra ái dịch,
vô lực nằm ở trong ngực hắn khê rên.

Lúc nàng sắp mất đi tri giác thì hắn nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng, lần nữa mãnh liệt ra vào, mà
tiếng rên rỉ nàng cũng càng ngày càng gấp, bộ dáng nhẽ nhại mồ hôi càng làm dục hỏa trong hắn lên cao.

“Không cần. Van cầu người.”

Hắn tăng nhanh hơn, sau một tiếng gầm nhẹ, nàng cũng kêu một tiếng, ngay sau đó cảm thấy nam nhân
trên người nàng rung động mạnh, sau đó một lực nóng bỏng bắn vào trong cơ thể nàng

Kích tình đi qua, hắn ôm chặt lấy người trong ngực, không nỡ buông ra, tóc của nàng bao quanh thân thể
hai người, tựa như những sợi tơ mềm mại bóng bẩy quấn lấy.

Hắn ở trên trán nàng hôn nhẹ, “Còn muốn chạy trốn sao?”

“Dĩ nhiên ”

“Nàng trốn một lần, ta liền “Trừng phạt” nàng một lần.” Hắn nhàn nhạt nói, chặn lại lời nói phía sau của
nàng.

Mỗi một lần trốn thì trừng phạt nàng một lần, vậy không phải là hắn sẽ chiếm hết tiện nghi?

“Còn muốn sao?” Hắn ép hỏi.

“Không.”

“Ngoan.”

“Người rút cuộc muốn giữ ta bao lâu? Người muốn đại ca ta giao tiền chuộc thì hành động nhanh lên!”

Hắn không có trả lời, chẳng qua là khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười thần bí.

“Hiện tại nàng ngoan ngoãn làm con tin của ta là được rồi, không cần phải để ý quá nhiều.”

Nam nhân này thật bá đạo!

Nhưng tình huống trước mắt nàng cũng không cách nào chạy trốn. Không sao, nàng nhất định sẽ
tìm được cơ hội chạy trốn, nhất định như vậy!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng liền ngủ mất

8. Chương 8

Hôm nay Thiên Diệp Tuyết mặc một xiêm y màu tím mỏng, trên đầu cắm một cây trâm bạch ngọc, làm
tôn lên vẻ ngây thơ lại không mất khêu gợi phong tình.

Đây là Hỏa Vô Tình sai người đi mua cho nàng, về phần trâm bạch ngọc, là để thay thế trâm ngọc mẹ nàng
để lại cho nàng.

Cũng may mà hắn có ý này.

Nam nhân nằm ở trên giường thưởng thức tiểu nữ nhân vui vẻ trước mắt. “Xem ra nàng rất thích.”

“Đẹp không?” Nàng ở trước mặt hắn quay một vòng, đắc ý tựa như đoá thủy liên xuất trần.

“Ừ.” Trong mắt hắn thoáng qua tia tán thưởng, làm trong lòng nàng kiêu ngạo. Nàng biết mình dáng dấp cũng không tệ lắm, nhưng nàng muốn ở trước mặt hắn bày ra mặt hoàn mỹ nhất.

“Nàng tới đây một chút.” Hắn chợt nói.

“Sao? Ta có vấn đề à?” Nàng nhìn y phục mình. Có phải nàng có chỗ nào không tốt?

Nàng cũng không nghĩ quá nhiều, đi tới trước mặt của hắn.

Hắn đột nhiên đem nàng kéo ngồi trên đùi, Thiên Diệp Tuyết không nhịn được sợ hãi kêu một tiếng.

“Ai da! Không được động chân động tay”

“Để cho ta ôm một chút.” Hắn hôn xuống mặt nàng. Mặt của nàng đỏ hồng như quả táo, làm người ta muốn cắn một miếng.

“Ta chỉ có ở nàng trước mặt mới có thể như vậy.”

“Bớt lắm mồm. Ta không tin.” Nói thì nói như thế, nhưng khi cánh tay hắn kiên định mà có lực, nàng cảm nhận được cảm giác an toàn cùng thỏa mãn. Tay của nàng cũng bất giác vòng ở cổ hắn, trong lòng thấy ngọt ngào.

Khi hắn hôn vào cổ tuyết trắng của nàng, nàng cảm giác được thân thể của mình giống như than củi bị nụ hôn của hắn đốt cháy, nàng toàn thân vô lực, chỉ có thể ôm chặt hắn.

Khi hai người lưu luyến rời ra, nàng đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Tay của hắn nhẹ nâng cằm nàng lên, nàng đón nhận hắc mâu kia, từ trong mắt hắn lần nữa tản ra loại năng lượng phảng phất sẽ cắn nuốt lòng người, làm người ta không cách nào kháng cự.

“Tại sao không muốn gả cho ta?” Hắn bá đạo ép hỏi phá vỡ không khí lãng mạn này.

Nàng thở dài, “Người tin tưởng trên đời có chân ái sao?”

Hắn không nói, nhưng trầm mặc đã nói ra ý của hắn .

“Người không tin.” Cái này nằm trong dự liệu của nàng. “Với người lại không tin tưởng. Ta nghĩ muốn gả ột người mà ta yêu hắn, hắn cũng rất yêu ta, giữa chúng ta chỉ có chân tình cùng hạnh phúc, ta vĩnh viễn đều không cần cùng những nữ nhân khác chia sẻ tình yêu của hắn, hai người trung thành cả đời. Người có thể chân thành với thê tử của người cả đời sao?” Nàng lẳng lặng hỏi.

Hỏa Vô Tình không trả lời, nhưng hắn phảng phất thấy được hai huynh đệ của mình, ít nhất bọn họ cũng có hạnh phúc tốt đẹp.

“Thật ra thì người cũng không cần cho là nhất định phải phụ trách với ta, ta không có yếu ớt như vậy.”

“Nàng đã là nữ nhân của ta, trừ ta, sẽ không có nam nhân khác muốn nàng.”

Lời nói thản nhiên của hắn làm Thiên Diệp Tuyết tràn đầy khó chịu, phảng phất hắn là vì phụ trách mới không thể không cưới nàng.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, chợt không thể cứ như vậy đối mặt hắn.

Trải qua một đoạn im lặng, hắn chậm rãi mở miệng, “Nếu như không phải vì không có thời gian, ta sẽ lại đem nàng kéo về trên giường, để cho nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được.”

Lời của hắn làm nàng đỏ mặt, bất quá nàng vẫn nói lên nghi ngờ, “Người muốn đi đâu?”

“Chúng ta trở về trại.”

“Người muốn ta làm áp trại phu nhân của người? Ta có chết không đồng ý!”

“Nàng đã không có lựa chọn nào khác! Cả đời này nàng chỉ có thể đi theo ta, nàng còn không hiểu?”

Lời của hắn đã làm tổn thương trái tim yếu ớt của nàng.

Hắn tại sao có thể vũ nhục nàng như vậy? Nói như vậy nàng chẳng khác nào kỹ nữ.

“Ta muốn nàng gả cho ta!”

“Người đang cầu hôn ta sao?” Đối với một nam nhân cầu hôn mà nói, khẩu khí của hắn thật không có thành ý.

“Không! Ta “Muốn” nàng gả cho ta, như vậy ta mới có thể hoàn toàn có được nàng.”

Lời của hắn tổn thương tâm nàng. Nàng cắn môi dưới, không để mình khóc lên.

“Người thật lo cho ta!”

Thanh âm mát tự nhiên của nàng làm cả người hắn nghiêng về phía nàng, nâng mặt nàng lên ép nàng nhìn hắn.

“Ta cảnh cáo nàng, một khi gả cho ta, ta không cho phép nàng gặp gỡ bất kì nam nhân khác!” Hắn sẽ rất để ý, rất ghen tỵ.

Nàng không trả lời, hắn coi như nàng chấp nhận!

Hỏa Vô Tình đưa tay vuốt khuôn mặt của nàng, “Nàng nên hiểu ta đối với nàng có nhiều mê luyến, thân thể nàng, thanh âm nàng, tất cả của nàng Ta sẽ để nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta, trên giường của ta, trong lòng của ta.”

“Nếu như có một ngày, ta đối với người không còn hấp dẫn nữa?” Thiên Diệp Tuyết sâu kín hỏi.

Hỏa Vô Tình cũng không trả lời, bởi vì hắn biết đây là điều không thể nào xảy ra, bởi vì

Hắn yêu nàng!

Một khi hắn đã yêu, hắn vẫn sẽ yêu nàng, sẽ không có một ngày thay đổi.

Nhưng hắn lại không thể nói ra lời trong lòng mình..., bởi vì hắn quá kiêu ngạo.

Hắn muốn chính miệng nàng nói ra tình cảm trong lòng nàng với hắn, hắn mới nguyện ý tỏ rõ trái tim hắn.

“Nếu quả thật có một ngày như vậy, có lẽ ta sẽ đồng ý để cho nàng rời đi.” Hắn nói là “Có lẽ”.

Thiên Diệp Tuyết tâm trầm xuống, nàng quay đầu đi chỗ khác, muốn che giấu nước mắt.

“Bất quá ta khuyên nàng chớ suy nghĩ lung tung, ta sẽ luôn yêu thương nàng”

Hắn không kìm hãm được cúi đầu hôn nàng, mà nàng cũng không có phản kháng, nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn của hắn.

“Ta chưa từng đối với một nữ nhân có loại cảm giác này.”

Thanh âm hắn khàn khàn khô gợn như thổi miên, nàng tuyệt vọng đưa hai tay ra, ôm hắn thật chặt.

Chợt nàng nhiệt tình hưởng ứng làm thân thể hắn cứng đờ, nhưng hắn rất nhanh dùng nụ hôn nóng bỏng phối hợp nàng.

“Ta cho là nàng còn rất hận ta.” Hắn cẩn thận nhìn nàng rưng rưng.

“Bất luận ta cố gắng như thế nào, kết quả đều là ta thua. Ta không muốn lãng phí khí lực nữa!”

“Nếu như nàng nói như vậy là muốn ta buông lỏng đề phòng ” Lời của hắn bị môi của nàng chặn lại, tay của nàng lôi kéo hắn, đi tới trước ngực của nàng.

“Ta đầu hàng! Ta thua!” Nàng run rẩy nói, khóe mắt chậm rãi rơi xuống nước mắt trong suốt.

Kháng cự như thế nào cũng vô ích, ở nơi này có cuộc chiến tranh tình cảm, có lẽ nàng vừa bắt đầu đã thua rồi, chỉ là nàng vẫn không muốn thừa nhận thôi.

Hắn không có mở miệng nữa, chỉ cúi đầu đối khát hôn nàng, hai tay nhanh chóng đem y phục trên người nàng trút xuống.

Mà nàng cũng nhiệt tình nghênh hợp đụng chạm của hắn.

Bởi vì nàng đã quyết định, sau lần hoan ái này sẽ rời khỏi hắn

“Hôn ta!”

Yêu cầu chủ động của nàng làm hắn có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là vui lòng hôn môi nàng.

Nụ hôn hắn ôn nhu tuyệt vời, càng làm Thiên Diệp Tuyết không bỏ được.

Nàng nhớ, nàng sẽ quyến luyến ấm áp của hắn, khuôn mặt tuấn mỹ cùng ngạo mạn bá đạo của hắn sẽ trở thành ký ức đẹp nhất của nàng.

Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn trên giường, cũng nhẹ nhàng cởi quần áo hắn ra.

“Tiểu Tuyết.”

“Lần này đến lượt ta khi dễ ngươi?” Gương mặt xinh đẹp của nàng hồng lên, càng làm hắn thấy phải ngây đại.

Tay ngọc nàng không ngừng khê vuốt trên người hắn. Cùng sử dụng đầu lưỡi nhỏ nhỏ treu đùa ngực hắn, hắn một hồi mãnh liệt run rẩy.

“Nàng từ đâu học được chiêu này ?” Hắn thở dốc ép hỏi.

“Từ trên người ngươi! Không phải ngươi cũng đều ép ta như vậy? Ta cảm thấy như vậy rất thoải mái, cho nên ta nghĩ ngươi cũng sẽ rất thoải mái Thích không?” Nàng đùa với hắn.

“Lão Thiên! Ta thích.” Hắn rất thích nàng đối với hắn như vậy.

“Ta còn hận nhiều, không chỉ là cắn ngươi.” Chỉ thấy nàng yêu mị cười, sau đó quỳ ở giữa hai chân của hắn.

Hỏa Vô Tình lập tức hiểu nàng muốn làm cái gì, nhưng

Nàng không phải là nghiêm túc chứ?

Hắn hiểu tính khí tiểu nữ nhân này, trừ phi nàng là thật thích nam nhân này, nếu không muốn nàng làm ra chuyện như vậy, nàng nhất định sẽ không đồng ý.

Chẳng lẽ nàng đối với hắn.

“Tiểu Tuyết, nàng ”

“Hừ, không cần nói. Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn hưởng thụ là được.”

Thiên Diệp Tuyết cảm thấy mặt mình chẳng những nóng lên, ngay cả thân thể của nàng cũng giống như có lửa đốt cháy.

Nhưng nàng muốn cho hắn vĩnh viễn không quên được nàng! Nàng muốn để hắn cảm nhận thỏa mãn cùng vui sướng trước nay chưa có.

Khi bàn tay nhỏ bé của nàng đem vật cự đại thả ra ngoài thì tim của nàng đập mạnh.

Đầu tiên nàng giống như hắn đã dạy nàng, nhẹ nhàng vuốt ve thứ nóng bỏng kia, sau đó há miệng ngậm vào.

“Ừm.” Hắn nhắm mắt lại, khoái cảm xông thẳng đỉnh đầu.

Thiên Diệp Tuyết vừa nghĩ tới mình bị hắn ăn hiếp, nhân cơ hội khê cắn một cái, làm Hỏa Vô Tình cả người rung lên.

“Đừng quá phận!” Hắn cố gắng bật ra câu này.

Mặt nàng vô tội, “Ta không cần thận thôi. Không nên tức giận, ta giúp người thôi.”

Cái lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm hần, cùng sử dụng hai tay nhẹ nhàng bao phủ lên. Mặc dù kỹ xảo của nàng còn ngây ngô, nhưng vẫn làm huyết dịch trong cơ thể hần nhanh chóng cuộn trào.

Thiên Diệp Tuyết vốn cho rằng đây là chuyện xấu, nhưng đối với Hỏa Vô Tình, nàng nguyện ý vì hần làm bất cứ chuyện gì.

Nàng cũng phát hiện khi nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc đỉnh nhạy cảm kia thì hần cũng không kìm hãm được run rẩy.

Nàng thích mình có năng lực có thể trêu chọc hần, để cho hần cũng có lúc không khống chế được mình. . . .

“Lần này người vĩnh viễn cũng không quên ta được?”

Hỏa Vô Tình bất đắc dĩ thở dài. “Vĩnh viễn không quên. Nàng đã tìm được nhược điểm của ta.”

Nàng cười cười, trong mắt lóe ra tia đùa dai, mở to miệng ngậm phái nam của hần, cũng chậm rãi di động.

“A.” Thật sự hần sẽ bị tiểu nữ nhân này hành hạ chết mất!

Mỗi khi vật cứng rắn của hần gặp phải đầu lưỡi nghịch ngợm của nàng thì hần không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ.

Tay và miệng nàng cùng vuốt ve hần, làm hần nhiều lần suýt phá vỡ giới hạn.

Thiên Diệp Tuyết nằm sấp trên người hần, hai chân mở ra, thoát nhìn như một tiểu miêu hưng phấn, khả ái lại hấp dẫn.

Hỏa Vô Tình cảm giác mình thật muốn bùng nổ, hần có chút thô bạo kéo nàng đến trên người hần, cũng nhanh chóng thoát y phục nàng.

“Giờ nàng đổi lại!”

Hần để thân thể nhỏ của nàng ở giữa hai chân mình, cũng để cho cho tiểu huyết đã sớm ướt của nàng trên cự đại của hần, bàn tay giữ eo nhỏ của nàng, để ỉnh xâm nhập trong cơ thể nàng.

Nàng cắn môi đỏ mọng từ từ hạ thấp thân thể xuống, cho đến nàng cảm thấy mình tiểu huyết mình tràn đầy.

Khuôn mặt đỏ hồng thắm đẫm mồ hôi, trong con mắt mê loạn của nàng có thể thấy được khoái cảm cùng thỏa mãn.

Hần giữ lấy eo nàng mà di động, cuối cùng chính nàng cũng di động, mà tay của hần xoa nắn bộ ngực đang đung đưa.

“A. Không thể. Thật tuyệt.”

Chỉ thấy nàng nhắm mắt, toàn thân không ngừng rung động, vẻ mặt giống như đang hưởng thụ cực lạc mà sát mang đến vui sướng.

Hần yêu chết bộ dạng tiêu hồn này của nàng, nhiệt tình ghê người hợp hần như vậy, hoàn toàn là thật tâm chân ý, không có nửa điểm làm bộ.

“Tiểu Tuyết, nàng như vậy thật mê người, làm người ta không nhịn được muốn một miếng ăn sạch nàng ” Thân thể của hần hoàn toàn nằm chặt bên trong nàng.

“Yêu ta. Vô Tình, yêu ta.” Nàng ý loạn tình mê hô lên khát vọng trong lòng.

Hần hơi xúc động, đưa tay ôm nàng, thâm tình hôn môi nàng.

Hần giống như lữ nhân đói khát, ở môi nàng hút nước miếng ngọt ngào, mà đầu lưỡi nóng bỏng của nàng không ngừng cùn cùn hần dây dưa.

“Ừ.” Nàng ôm thật chặt hần, trên người không ngừng di động.

Khi một trận khoái cảm mãnh liệt đánh úp về phía nàng thì nàng không khỏi kêu to lên.

“Ta không thể ”

Hắn cũng càng gờ cao eo phối hợp động tác của nàng, ở một hồi cấp tốc chạy nước rút, hai người đồng thời hô lên, đạt tới đỉnh tuyệt vời nhất

Hắn ôm chặt thân thể mềm mại, đem tất cả mầm móng mình bắn vào trong cơ thể nàng, mà nàng cũng toàn tâm toàn ý tiếp nạp.

Kích tình đi qua, nàng giống như con mèo nhỏ nằm trong lồng ngực cường tráng, mà hắn cũng dừng lại ở trong cơ thể nàng, không coi thường sự hiện hữu của hắn.

Mà nàng tâm cảm thấy một hồi nhói đau.

Nàng như vậy không muốn rời khỏi hắn! Chỉ cần hắn mở miệng nói yêu nàng.

Chỉ cần một câu “Ta yêu nàng”, thì có thể làm cho nàng linh lưu lại.

Nhưng. Hắn lại nhất định không mở miệng.

Cho nên không theerkhoong đi, nếu không đến cuối cùng người tan nát cõi lòng nhất định là nàng.

Hỏa Vô Tình thỏa mãn vuốt ve lưng mịn màng của nàng, muốn nói cho nàng biết, hắn yêu nàng!

“Tiểu Tuyết.”

“Hư! Không cần nói, ta hiện tại chỉ muốn nằm trong ngực người.”

Hắn nhú mảy, nghĩ thầm tiểu nữ oa này đang làm nũng, trên mặt nhếch lên nụ cười cưng chiều, hai tay ôm chặt lấy nàng.

“Được, giờ nàng đã là người của ta, nàng thích như thế nào liền như thế.”

Dù sao sau này còn nhiều thời gian, hắn có thể từ từ nói với nàng cả đời, không sợ.

Thiên Diệp Tuyết càng ôm chặt hắn hơn, muốn đem mùi của hắn, ấm áp của hắn đều in ở trong lòng.

Bởi vì nàng biết, đây là lần cuối cùng nàng ôm hắn.

Sáng sớm hôm sau, nàng thừa dịp hắn ngủ say thì lén trốn đi.

9. Chương 9

Một tháng sau

Bên trong đình viên Thiên gia thoáng qua một bóng người lén lút, chớp mắt, bóng người liền đi tới trước khuê phòng Thiên Diệp Tuyết.

Hắn tựa như quỷ mị vô thanh vô tức tiến vào trong phòng nàng

Đây không phải là lần đầu tiên hắn vào phòng nữ nhân, nhưng đều là được mời quang minh chính đại, chứ không phải giống như bây giờ lén lén lút lút.

Hành động vụng trộm như vậy làm tâm hắn dấy lên một loại hưng phấn lại kích thích, khiến cho huyết dịch càng thêm lưu động dồn dập.

“Nàng cho là có thể thoát khỏi ta sao? Không thể nào.”

Ngữ khí hắn nhẹ như gió mang theo sủng ái mà ngay cả hắn cũng không phát hiện.

Khi ánh mắt của hắn rơi vào nhân nhi nho nhỏ đang cuộn tròn trên giường, vẻ mặt càng không tự chủ được hiện ra vẻ ôn nhu.

Bất quá hắn cũng rất tức giận, giận nàng bỏ đi không nói một lời khi hắn nói muốn cưới nàng, nàng chưa trả lời đã chạy trốn.

Vốn là tự ái để hấn cứ như vậy mặc kệ nàng, dù sao hấn đã hưởng qua tư vị nàng, không cần phải vì cái trách nhiệm chết tiệt mà cưới nàng, bởi thường tự do cả đời mình.

Nhưng, hấn càng nghĩ càng không cam lòng.

Hấn lẳng lặng đi đến bên giường thì Thiên Diệp Tuyết đang mộng đẹp vừa đúng lúc lật người đối mặt hấn. Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt xinh xắn của nàng, nổi bật lên da thịt trắng như tuyết lại vô cùng mịn màng.

Lông mi dài, cái miệng hồng điểm nhỏ nhắn.

Nàng ngủ như một hài tử thiên chân vô tà (ngây thơ), trên mặt còn có một nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Nàng nhất định là mơ mộng đẹp Hấn nghĩ.

Nàng lại bỗng nhúc nhích, lần này lộ ra xuân quang.

Khi ánh mắt của hấn rơi vào hai chân thon dài như bạch ngọc, con ngươi đen nhanh chóng bùng lên ngọn lửa.

Thân thể mềm mại trước mắt kia như đóa sen kì diệu, vậy mà hấn đã từng triệt để được thưởng thức qua.

Nhớ tới bộ dáng nàng uyển chuyển dưới thân hấn, ham muốn lần nữa làm thân thể hấn trở nên nóng. . . .

Xem ra hấn sẽ tính toán với nàng sau, hiện tại hãy thỏa mãn dục vọng hấn đã phải tích lũy mấy ngày nay!

Hấn xấu xa nở một nụ cười, sau đó vung ma trảo, thăm dò vào đan y của nàng.

Khi hấn phát hiện nàng không có mặc yếm thì cảm thấy càng thêm kích thích. Bàn tay sờ lên nhũ phong mềm mại, cùng lực đạo không lớn không nhỏ chậm rãi vuốt ve bộ ngực ấm áp kia, ngón tay không ngừng xoa nắn nhũ hoa nàng, cho đến khi hai điểm nhỏ hấn chạm vào trở nên cứng rắn, hấn mới hài lòng cách đan y thật mỏng mát điểm nhỏ nhô lên.

“Ừm.” Thiên Diệp Tuyết nhẹ nhàng rên rỉ, thần trí chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng thân thể cũng đang có phản ứng dưới kỷ xảo vuốt ve cao siêu của hấn.

Bàn tay hấn nhanh chóng cởi áo nàng ra, để cho toàn thân nàng chỉ còn lại tiết khố nhỏ.

Nữ thể xinh đẹp hiện ra trước mắt hấn, làm hấn cơ hồ không cách nào hô hấp.

Ngọc nữ phong trắng noãn tròn trịa bày biện ra vừa ưu mỹ vừa đáng yêu, mà mới vừa rồi trải qua xoa nắn của hấn, nhũ hoa như anh đào hồng điểm, không ngừng dẫn dụ nam nhân thưởng thức

Hấn há ngậm mút phần hồng kia, giống như tiểu hài tử tham lam mút, đầu lưỡi nóng rực vòng quanh vòng trên nhũ hoa, một tay kia đồng thời xoa bóp bên còn lại, mặc sức đùa bỡn giai nhân đang ngủ say .

Bất kể ngủ say thế nào đi nữa, một khi bị xâm phạm như vậy, cũng đều sẽ có cảm giác.

Thiên Diệp Tuyết lơ mơ tỉnh dậy, nàng cảm giác được có một vật nặng đè ở trên người nàng, hơn nữa còn bừa bãi đùa bỡn ngực nàng

Nàng đột nhiên mở mắt ra.

“Cứu . . . Là người!”

Thiên Diệp Tuyết sửng sốt, mở lớn mắt trước Hỏa Vô Tình không tha.

“Người vào bằng cách nào?” Nếu như bị đại ca hoặc những người khác phát hiện, hậu quả thật khủng khiếp.

Mà lúc này bàn tay to của hấn còn không an phận ở trên người nàng di chuyển, đưa đến thân thể nàng từng trận run rẩy.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Nàng không ngừng ngăn trở hai tay hấn, thân thể cũng không thể né tránh.

“Thật là lạnh nhạt. . . . Chỉ là một tháng không gặp mặt, nàng liền đem ta quên sạch. . . . Nữ nhân, thật là động vật vô tình.” Hắc châm chọc nói.

“Người mau đi ra! Nếu như bị phát hiện ”

“Ta cũng không muốn đi, hơn nữa ta cũng không sợ. Nàng biết mà.”

Nàng mở lớn mắt nhìn thẳng hắc, tình cảm mãnh liệt trong lòng kia làm nước mắt nàng muốn chảy ra.

“Giữa chúng ta đã kết thúc. . . . Ta dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng muốn quên người, người sao lại xuất hiện?”

“Nàng thật quên ta?”

“Chuyện không liên quan đến người.”

Hắc giữ lấy mặt nàng, ép nàng đón nhận ánh mắt nóng rực của hắc, “Chuyện không liên quan đến ta sao?”

Nàng nhắm mắt lại, cự tuyệt tiết lộ cảm giác thâm tình ở trước mặt hắc, để hắc không có cơ hội làm nhục nàng, coi thường nàng nữa.

Cũng cự tuyệt lại bị hắc mê hoặc.

“Nàng định không nói lời nào?”

Nàng vẫn trầm mặc.

“Nàng nợ ta một lời giải thích ”

“Ta không phải là đồ chơi của người! Người cũng biết, chỉ cần có cơ hội, là ta nhất định sẽ chạy trốn.” Nước mắt như mũi kim đâm vào tim nàng

Cũng đến mức như vậy rồi, nàng vẫn không cách nào xác định được là hắc thật quan tâm nàng mới đuổi theo, hay chỉ là bởi vì không thể nhẫn nhịn được chiến lợi phẩm của hắc thoát khỏi lòng bàn tay. . . .

“Cút ra khỏi phòng ta! Cút ra khỏi đời ta! Người là xú sơn tặc!” Nàng rốt cục không chịu nổi tức giận gầm nhẹ.

“Mắng xong chưa? Mắng xong thì ngoan ngoãn nghe lời. Ta không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, như vậy sẽ làm ta ít có nàng một chút, vậy thì thật là đáng tiếc!”

Ánh mắt của hắc mặc dù vẫn là lưỡi kiếm vô hại, nhưng Thiên Diệp Tuyết vẫn là có thể thấy lạnh lùng trong mắt hắc càng ngày càng nặng, biểu hiện sự kiên nhẫn của hắc sắp mất.

“Người Quên đi, phải làm thì làm nhanh lên, làm xong thì đi nhanh!” Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, đơn giản chỉ cần khiến mình không có cảm giác, để cho hắc phát tiết hết liền đuổi hắc đi.

Hắc giữ lấy hai vai nàng, kéo nàng về phía hắc.

“Nếu để cho ta bắt được nàng, ta chẳng những sẽ không đi, hơn nữa tối nay còn từ từ thưởng thức nàng.”

“Người hạ lưu!”

“Ta chỉ muốn để cho nàng hiểu một chuyện.” Tay của hắc nâng cằm nàng lên, ép nàng không thể không đối mặt hắc.

Nàng hung hăng nhìn chằm chằm hắc, đại khái có thể đoán được hắc muốn nói gì.

“Nàng trốn không thoát lòng bàn tay của ta.”

Quả nhiên!

Nàng vừa tức vừa xấu hổ nhìn thẳng hắc, lại chỉ có thể mặc hắc đặt mình trên giường, giống như con cừu nhỏ yếu ớt.

Nhũ hoa xinh đẹp của nàng theo thân thể mà hơi run rẩy, ngực tuyết trắng dưới ánh nến mờ mờ hiện ra sắc sáng mê người.

“Ta sẽ không hưởng ứng người!”

“Phải không? Vậy chúng ta tới thử xem!”

Hắn cúi đầu lần nữa dùng sức mút, nàng đột nhiên thở dốc vì kinh ngạc, vội cắn môi dưới, không để ỉnh kêu thành tiếng.

Nàng nhắm chặt mắt lại, chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm mãnh liệt từ bị trêu chọc điểm nhỏ truyền đến, một tiếng rên khe khẽ miu không cẩn thận từ miệng nhỏ đang ngậm chặt bật ra.

“Không được như vậy. A!”

Nàng sợ hãi kêu một tiếng, bởi vì hắn tay chẳng biết lúc nào đã trượt đến giữa hai chân của nàng, nàng phản ứng không kịp nữa, hắn đã xâm nhập rồi.

“Không thể ”

Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trong lòng bị hắn khiêu khích mà nhộn nhạo.

Hắn mở thêm bắp đùi của nàng, bàn tay bao phủ ở tiểu hoa đã sớm ẩm ướt, phảng phất là cố ý muốn trừng phạt nàng mới vừa rồi phản kháng, ngón tay của hắn mơn trớn cánh hoa cũng xoa bóp tiểu hạch nhạy cảm, nhưng nhất định không tiến vào tiểu huyết đã sớm khát vọng hắn.

“Người đừng như vậy. Ta muốn kêu.” Thanh âm nàng khàn khàn tràn đầy kích thích cùng ngưỡng ngừng, làm ham muốn chinh phục trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

“Muốn ta sao?” Ngón tay của hắn ma sát trước cánh hoa nhỏ nhỏ, chính là không muốn thỏa mãn.

“Không.” Nàng lắc đầu một cái, còn đang giãy giụa.

“Thật không ngoan!”

Ngón tay của hắn hung hăng đâm vào bên trong, nhưng lại chỉ ra vào bên ngoài, mà không đi vào sâu.

Hành hạ như vậy tựa như chỉ ột người khát uống một hớp nước, cũng không để cho nàng thỏa mãn.

Hỏa Vô Tình làm như vậy là muốn cho nàng hiểu nàng rằng khát vọng tình cảm, mà mỗi lần lại đều phản kháng hắn.

“Không muốn như vậy. Cầu xin người.”

Hắn rốt cuộc muốn như thế nào? Để cho nàng giống nữ tử dâm đẳng thì sẽ thật cao hứng sao? Thiên Diệp Tuyết không nhịn được rơi nước mắt.

“Cầu xin ta cái gì? Nàng phải nói rõ ràng, nếu không ta không biết phải làm sao.” Hắn cố ý coi thường giọt nước mắt làm lòng hắn nhói đau, không ngừng ép hỏi.

“Cầu xin người muốn ta! Trời ạ. Ta nên hận người.”

Nàng sớm tình dục hùng hực hỏa thiêu đến choáng váng, chỉ cảm thấy mình dần thân vào thể giới thuần túy nhất, hai tay ôm thật chặt vai hắn, móng tay cắm trên lưng hắn rỉ máu cũng không phát giác.

“Tiểu dã miêu này! Một khi đẩy lên nhiệt tình trong cơ thể nàng, nàng sẽ giống như ngọn lửa, cơ hồ muốn đem người hòa tan.” Hắn đem ngón tay của mình thật sâu đẩy vào, nhanh chóng di chuyển, tạm thời giải phóng dục hỏa nàng.

“Ta nóng quá.”

Giờ phút này nàng căn bản là không nghe được lời của hắn, chẳng qua là đem thân thể của mình không ngừng gắn sát thân thể hắn, nâng người lên nghênh hợp tay hắn ở trong tiểu huyết nàng ra vào.

Nhìn nàng bởi vì động tình mà má phấn trở nên đỏ bừng, thẹn thùng mang theo quyến rũ làm hắn mê mết, yêu say đắm không dứt.

“Ta thật là yêu chết nàng! Tựa như tiểu miêu chỉ thích làm nũng.”

Hắn hôn nàng thật sâu, bá đạo chiếm lĩnh từng góc ngách trong miệng nàng, tham luyến ngọt ngào cùng độc hương mê người, chỉ muốn cả đời hôn nàng.

“Vô Tình. Ta nóng quá.” Theo ngón tay hắn ra vào, hoa huyết nàng không ngừng chảy ra ái dịch, thấm ướt ngón tay hắn, còn dính ướt cái mền.

Thanh âm yêu kiều của nàng làm hắn cũng không chịu được nữa, đứng dậy đem y phục còn lại trên người mình cởi xuống, lộ ra phái nam của hắn.

Thiên Diệp Tuyết e lệ nhắm mắt lại. Nữ tử rụt rè làm nàng không cách nào thản nhiên đối mặt với vật cự đại của hắn.

“Nàng xấu hổ càng làm ta muốn đoạt lấy nàng!” Hắn xấu xa nói.

Tiếp, hắn lần nữa trở lại trên người nàng, cũng đem hai chân của nàng nâng cao.

“Chuẩn bị xong để cùng ta cảm thụ cực lạc của nam nữ sao?”

Nàng khê cần môi dưới, mắc cỡ đỏ mặt gật đầu một cái.

“Nhưng. Người phải nhẹ nhàng một chút.” Nàng nhỏ giọng nói.

Nàng thật là một vật nhỏ khiến người khác muốn thương yêu! Khó trách hắn si mê nàng như vậy.

“Ôm ta!” Hắn ra lệnh.

Nàng thuận theo ôm lấy hắn, sau đó cảm giác được có một vật to lớn châm rãi tiến vào trong cơ thể nàng. Loại cảm giác đầy đủ đó làm nàng cảm thấy thỏa mãn lại hạnh phúc.

“Ừm.”

Nghe được nàng hài lòng thở dốc, tự ái cùng kiều ngạo nam nhân cảm giác lập tức tràn đầy trong tâm hắn.

“Tiểu Tuyết, nói nàng chỉ cần mình ta, sẽ không để cho nam nhân khác chạm vào nàng dù chỉ là sợi tóc!”

Hắn kiểm chế cảm giác thoải mái được nàng chặt chẽ bao bọc lại, nhịn xuống xung động muốn cuồng phóng trong thân thể nàng, hắn muốn trước tiên phải nghe được lời hứa của nàng.

“Ta. Chỉ cần người! Sẽ không để cho nam nhân khác chạm vào. Ta chỉ muốn người. Yêu ta.” Nàng ôm chặt hắn, mồ hôi đầy trên mặt và cổ, trong miệng hồ hững nói ra lời mà hắn muốn nghe.

Lấy được đáp án làm hắn hài lòng, hắn mới bắt đầu ở trong tiểu huyết nàng di chuyển, dẫn nàng cùng giao hoan nam nữ đẹp nhất từ xưa tới nay.

“Vô Tình. Thật tuyệt. Yêu ta.”

Nàng không ngừng thừa nhận hắn như dã thú kích cuồng tiến lên, mà hắn mỗi một lần mãnh liệt ra vào đều làm nàng có loại cảm giác bị chinh phục.

Nàng cảm giác mình cũng sắp không thở được, cơ hồ muốn bất tỉnh trong ngực hắn.

Hỏa Vô Tình vội vàng hôn môi anh đào của nàng, đem tất cả tiếng kêu của nàng chặn ở trong miệng.

Mặc dù hắn vô cùng thích nghe tiếng ngâm đắng yêu lại có chút ngượng ngùng của nàng, bất quá nếu như đánh thức đại ca nàng, vậy sẽ phá hư chuyện tốt của hắn.

Hắn hôn nàng, bàn tay vuốt ve mỗi tấc da thịt tinh tế, hạ thân kéo ra đưa vào cũng không có dừng lại. Tay của hắn lại tới nhũ hoa đỏ hồng của nàng, không ngừng vuốt ve, lôi kéo, đưa tới nàng nhiều thích thú hơn.

Cuồng liệt như vậy càng khiến nàng khó thở, phảng phất như đang nói rõ ràng, tất cả của nàng đều chỉ thuộc về một mình hắn!

“Ta không thể.” Thiên Diệp Tuyết vô lực lắc đầu, mở mắt mâu ngập sương, cầu khẩn hắn để cho sự hành hạ này kết thúc, để cho dự hỏa trong cơ thể nàng hoàn toàn phóng thích.

“Hôn ta.” Hắn ra lệnh.

Nàng nhẹ nhàng hôn hắn, Hỏa Vô Tình không nhịn được phát ra một tiếng gầm nhẹ, càng thêm chặt chẽ của thân thể mềm mại, đem cả người nàng bao vây trong cánh tay rắn chắc của hắn.

Nàng cảm nhận được tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, nàng cũng nhiệt tình nghênh hợp hắn, khi hắn phát ra gầm nhẹ như dã thú thì nàng cũng thỏa mãn thở dài.

Hắn bắn ra dịch thể nóng bỏng, chiếm lấy toàn bộ nàng, hắn cứ như vậy hoàn toàn đoạt lấy thân thể nàng.
.

Trong phòng tối chỉ có tiếng hít thở hỗn loạn của hai người, tay của hắn vẫn như cũ bá đạo vòng quanh nàng, để cho nàng căn bản không cách nào động đậy.

“Tại sao muốn chạy trốn?” Thanh âm hắn mơ hồ khản trương, sợ nghe được những lời tổn thương.

“Ta có thể không trả lời không?”

“Không thể!”

“Ta. Ta không muốn người bởi vì áy náy hoặc là trách nhiệm mà cưới ta.”

“Đồ ngốc! Ta yêu nàng mới cưới nàng.”

“Nhưng khi đó ta hỏi tại sao người cưới ta, người nói.”

Hỏa Vô Tình sững sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, trong lòng thầm mắng mình ban đầu sao lại bất cẩn như vậy.

“Đồ ngốc!” Hắn cho nàng một nụ hôn ấm áp. “Ai bảo nàng khi đó cứ nửa thân trần như vậy ngồi ở trên giường nhìn ta, ta sợ chính ta không khống chế được, sẽ quỳ gối trước mặt nàng cầu xin nàng yêu ta.
. Nàng cũng biết nam nhân đều có lòng tự ái, nhưng thật ra.” Hắn ôn nhu vuốt nàng da thịt mịn màng, mê muội lại yêu thương nhìn nàng. “Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta liền yêu nàng.”

“Có thật không?”

“Chỉ là ta không biết lòng nàng.”

“Đại ngốc!”

“Ta là đồ ngốc, nàng là tiểu ngốc, chúng ta có thể nói là trời sinh một đôi.”

“Đáng ghét!” Nàng thâm tình kêu một tiếng, nhào tới trong ngực hắn. “Nhưng Văn Tú so với ta tốt hơn nhiều, nàng rất đẹp, gia thế bối cảnh lại tốt.”

“Chúng ta thành thân đâu liên quan chuyện của nàng.” Hắn bưng tỉnh hiểu ra, “Nàng không phải là hiểu lầm cái gì chứ?”

Thật ra thì nàng không có hiểu lầm, chẳng qua là lòng tự ti của nàng đang quấy phá thôi.

“Nếu như nàng muốn phá chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng! Ai muốn để cho ta không lấy được nàng, ta sẽ liều chết với hắn!” Hỏa Vô Tình tức giận bất bình.

“Đồ nóng nảy, không được kích động.” Nàng vội vàng trấn an.

“Tiểu Tuyết, ta không phải là loại hoa tâm nam nhân, nàng nhất định phải tin tưởng ta!”

“Ta vẫn luôn tin tưởng người.” Nàng thẹn thùng nói.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy nàng càng phải gả cho ta. Bởi vì ta là một nam nhân tham muốn giữ lấy rất mạnh, nếu như ta yêu nàng sâu như vậy, ta nhất định phải đem nàng chiếm thành của mình.” Hắn thâm tình nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn đánh bại hết thảy, lời nói cũng không thể biểu đạt được giờ khắc hạnh phúc này. Nàng có thể từ trên người của hắn, trong mắt của hắn cảm nhận được phần tình cảm chân thành, hắn là tâm của nàng, tình yêu của nàng, linh hồn của nàng.

Trời ạ! Nàng thật sự thương hắn!

“Không có ai nửa đêm bò trên giường nữ nhân cầu ái.” Nàng rưng rưng oán giận.

“Nửa đêm trèo tường rất cực khổ, nàng nên đáp ứng ta, có được hay không?” Hấn giống như tiểu nam hài vô lại.

“Ta không biết, giờ ta không thể nghĩ a!”

Hấn đột nhiên lật người, để cho nàng nằm ở trên người hấn. Nhưng hấn tay vẫn không buông nàng ra.

Nàng vừa tức vừa xấu hổ, “Người lại muốn làm cái gì?”

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ chậm rãi lộ ra nụ cười xấu xa, “Bồi nàng ngủ!”

“Không thể nào?”

“Có gì không thể? Dù sao ta cũng không có gì làm.”

“Không thể! Vạn nhất bị phát hiện Vô Tình, người đừng sờ loạn.”

Nàng muốn tránh thoát ngực của hấn, làm thế nào cũng tránh thoát không được.

Khuỷu tay của hấn là sắt sao? Thiên Diệp Tuyết chán nản nghĩ.

“Không nên đuổi ta đi. Nàng không có ở bên cạnh ta, lâu rồi ta đã không được ngủ một giấc thật ngon.”

Lời của hấn làm nàng một hồi kinh ngạc, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Hai tay hấn càng vòng chặt nàng. “Tóm lại tối nay ta sẽ không đi. Ngủ đi!”

“Người.” Vô lại! “Nếu như bị gia nhân của ta phát hiện, ta sẽ bị đánh chết!” Nếu như bị đại ca phát hiện bảo bối muội muội luôn luôn giữ mình trong sạch nằm trên giường nam nhân, không biết hấn sẽ có bao nhiêu tức giận cùng đau lòng.

“Nàng không phải là cũng yêu ta sao? Sao hiện tại lại hung dữ với ta?”

“Yêu người là yêu người, nhưng cũng không thể để người phá hư danh tiết của ta.”

“Đừng sợ, đến lúc đó ta sẽ bảo vệ nàng. Hơn nữa. Danh tiết của nàng đã sớm bị ta phá hư.” Ngữ khí của hấn tựa hồ còn mang theo vẻ đắc ý.

“Ta không cần người bảo vệ! Buông ta ra!” Nam nhân này đã được tiện nghi còn khoe mẽ!

“Phải không? Vậy nàng cứ tiếp tục kêu to, sẽ đưa đại ca nàng tới. Dù sao hấn nhất định sẽ ép ta cưới nàng, ta một chút cũng không sợ bị hấn bắt gặp.”

Như vậy sao được? !

Nhưng dường như hấn thật sự muốn cưỡng nàng dây dưa, chỉ thấy hấn lật người lại đè lên nàng.

“Tiểu Tuyết, ta lại muốn rồi.”

Nàng còn không kịp kháng nghị, liền bị hấn ăn.

Quên đi Đối với tình yêu bất chấp đạo lý này, nàng có phản kháng như thế nào đi nữa cũng là vô ích

Sau trận kích tình, Hỏa Vô Tình thỏa mãn ôm Thiên Diệp Tuyết, vẻ mặt lười biếng, giống như hắc báo vừa ăn một bữa no nê.

Thiên Diệp Tuyết Tĩnh bình tĩnh lắng nghe tiếng tim đập của hấn, như một bài hát ru, hơn nữa mới vừa rồi cuồng nhiệt kích tình, nàng ở trước ngực hấn tìm một vị trí thoải mái nhất, cả người thả lỏng trong ngực ấm áp, nhẹ nhàng ngủ.

Hỏa Vô Tình nhìn nàng thiên chân vô tà, ôn nhu vuốt mái tóc đen mềm, trong lòng tràn đầy rung động.

Khóe miệng hấn câu dẫn ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng ở trên trán của nàng ấn xuống một cái hôn.

“Ta yêu nàng.”

10. Chương 10

Hôm sau, trời vừa sáng

“Không được, ngươi phải nhanh đi đi.”

Trong phòng có hai người đang lôi kéo.

Thiên Diệp Tuyết dùng sức đẩy Hỏa Vô Tình, muốn đuổi hắn đi.

“Không muốn, ta còn chưa muốn đi.”

“Không được, đại ca ta gần đây quần ta rất chặt, nếu như bị hắn phát hiện, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ta không sợ. Nếu không, nàng đi theo ta.”

“Không ”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người phá cửa vào.

“Bắt lấy hắn cho ta!”

Thiên Diệp Tuyết kinh hoảng mở to mắt, nhìn đại ca mang theo gia đình xông tới. “Đại ca.”

“Bắt đám tặc này lại cho ta!”

“Không được.”

Thiên Diệp Tuyết muốn ngăn cản nhưng không kịp, một nhóm người đã vây quanh bắt được Hỏa Vô Tình, đem hắn kéo ra ngoài phòng.

Hỏa Vô Tình cũng không đem những thứ tiểu lâu la này coi vào đâu, nhưng hắn cũng không muốn rời đi, hắn muốn cùng Thiên Diệp Anh nói chuyện một chút.

“Vô Tình, ngươi mau trốn đi!” Thiên Diệp Tuyết hét hoảng kêu.

“Không, ta không trốn! Thiên đại ca, ta hi vọng huynh có thể đồng ý đem Tiểu Tuyết gả cho ta.”

Thiên Diệp Anh vừa nghe hắn nói như vậy, ánh mắt mở thật lớn.

“Đừng mơ tưởng ta sẽ đem muội muội bảo bối của ta gả cho sơn tặc ngươi!” Hắn cự tuyệt thẳng thừng.

“Ta sẽ cho nàng hạnh phúc ”

“Ta không đồng ý!”

“Đại ca.” Thiên Diệp Tuyết muốn chen miệng, lại bị Thiên Diệp Anh ngăn cản.

“Đem tiểu thư nhốt vào cho ta!”

“Không! Đại ca, không được.” Thiên Diệp Tuyết mắt thấy mấy tên đại hán (người đàn ông vạm vỡ) đã vây quanh, dưới tình thế cấp bách, nàng vọt tới bên giếng nước trong đình viện, “Đại ca, đừng ép muội! Nếu không. Nếu không muội liền nhảy xuống!”

Lời nàng vừa nói làm tất cả mọi người hoảng sợ!

“Tiểu muội, đừng hành động dại dột!” Thiên Diệp Anh kêu gấp

“Tiểu Tuyết, nàng không được làm chuyện điên rồ!” Hỏa Vô Tình nghiêm nghị ra lệnh.

Sắc mặt Thiên Diệp Tuyết trắng bệch, thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, “Đại ca, nếu như huynh thật sự sẽ đưa hắn tới quan phủ, muội sẽ hận huynh!”

Thiên Diệp Anh cả người chấn động, bắt quá ngay sau đó lại về mặt khôi phục lạnh băng, “Ta tình nguyện để muối hận ta, cũng không muốn muối phá hủy cuộc đời của mình!”

“Muối không có tự phá hủy mình, muối và hấn là thật lòng yêu nhau.”

Thiên Diệp Tuyết nhìn Hỏa Vô Tình, trong mắt nồng đậm tình yêu cùng bi thương vô tận quần quít làm lòng người đau xót.

Hỏa Vô Tình không nói gì thêm, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng.

“Vô Tình!” Nàng nhẹ nhàng gọi, “Ta sẽ không kháng cự lại số mệnh của ra nữa. Người nói không sai, ta không thoát khỏi người, là bởi vì ta yêu người!”

“Ta cũng yêu nàng.” Hỏa Vô Tình cũng thâm tình hưởng ứng.

“Tiểu Tuyết. Nàng cần gì phải làm khổ mình như vậy?” Thiên Diệp Anh không nhịn được thở dài.

“Đại ca, muối cầu xin huynh thành toàn chúng ta.”

“Không thể được!”

“Đại ca.” Thiên Diệp Tuyết tuyệt vọng kêu, nhưng Thiên Diệp Anh quyết tâm cứng rắn, cố ý muốn đem Hỏa Vô Tình đưa đến quan tra xét.

“Đưa sơn tặc bắt được này tới quan phủ đi, ta muốn hấn cả đời cũng không ra ngoài được!” Hấn lửa giận ngút trời quát.

“Đại ca, huynh sẽ phải hối hận!” Thiên Diệp Tuyết làm bộ muốn nhảy nàng cũng không phải là thật tâm muốn nhảy, nàng chỉ là muốn dọa ca ca của mình một chút.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, nàng không cẩn thận, dẫm lên váy của mình

“A ”

“Tiểu Tuyết!”

Hỏa Vô Tình thi triển nội lực đem đám người đang giữ hấn bắn văng ra, sau đó một bước vọt tới bên cạnh giếng, đưa tay muốn ôm nàng, cũng không còn kịp giữ lại người đã rơi xuống giếng nữa.

Chỉ nghe được “ùm” một tiếng, giai nhân xinh đẹp yếu ớt liền bị giếng nước sâu thăm che mất.

“Không ”

Hỏa Vô Tình rống to, ánh mắt vội vàng nhìn khắp mặt nước, nhưng không tìm được người hấn muốn tìm.

“Tiểu muội!” Thiên Diệp Anh cũng vọt tới bên cạnh giếng, “Mau lấy dây ra đây!”

Mọi người hoảng hốt, chỉ có Hỏa Vô Tình đứng tại chỗ, cả người như một pho tượng đá không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn vào mặt nước tối đen.

Duy chỉ có trong mắt lóe ra tia nặng nề, bi thống.

Vào giờ khắc này, hấn mới biết rằng, mất đi nàng, hấn cũng không muốn sống!

“Tiểu Tuyết ”

Hỏa Vô Tình đau khổ gọi, sau đó lúc mọi người kinh hô, hấn nhảy xuống, như Thiên Diệp Tuyết, liền biến mất trong nước.

Mọi người đều bị hành động của hấn dọa sợ, ngay sau đó mới giật mình tỉnh lại, vội vàng quăng dây xuống.

Nước giếng lạnh buốt bao quanh Hỏa Vô Tình, như muốn đông cứng tứ chi của hấn, nhưng hấn cố gắng không để ý tới.

Hiện tại trong suy nghĩ của hấn, hấn chỉ toàn tâm toàn ý muốn tìm cho được nữ nhân trân quý nhất của hấn.

Khi nàng như một đoá bay rơi xuống giếng, hấn cảm thấy cả người mình đã đi theo nàng

Hắn không thể mất đi nàng! Tuyệt đối không thể!

Hắn cảm thấy ngực mình đau đớn, dường như sắp hết rồi, nhưng hắn không muốn buông tay.

Tiểu Tuyết, nàng ở nơi nào?

Hắn một lần lại một lần ở trong nước giếng lạnh như băng tìm người hắn yêu nhất.

Lúc hắn sắp kiệt sức không thể cử động chân tay nữa thì chạm phải một thân thể

Tiểu Tuyết!

Hắn dùng chút khí lực cuối cùng vội vàng bắt lấy nàng, sau đó ôm nàng nổi lên mặt nước.

“Bắt lấy đây!”

Từ trên truyền đến tiếng Thiên Diệp Anh, Hỏa Vô Tình một tay ôm Thiên Diệp Tuyết, một tay kia giữ lấy sợi dây thả xuống, chậm chậm để người kéo lên.

Đến mặt đất, hắn cẩn thận đặt nàng trên đất, hai tay nắm lấy khuôn mặt nhợt của nàng, sợ nàng sẽ không còn mở đôi mắt xinh đẹp kia nhìn hắn nữa.

“Tiểu Tuyết, hít thở! Dùng sức thở đi!”

Hắn không ngừng dùng miệng đưa không khí vào trong mũi tái nhợt, lạnh băng của nàng, truyền sức lực đến cho nàng.

“Nàng nói nàng yêu ta, cho nên ta không cho phép nàng rời khỏi ta ”

“Ta xem một chút.” Thiên Diệp Anh muốn tiến lên.

“Cút ngay!”

Hắn ra lệnh, khuôn mặt tuấn tú mất đi bình tĩnh, thay vào đó là sự hãi hùng kinh hoàng.

“Người ” Thiên Diệp Anh vừa tức vừa vội.

“Cút ngay!” Hắn cúi đầu nói, lần này trong giọng nói có cả bi thương cùng cõi lòng tan nát, làm Thiên Diệp Anh cũng không đành lòng.

Nằm trên mặt đất Thiên Diệp Tuyết vẫn đóng chặt mắt, lông mi dài trên khuôn mặt tái nhợt tạo thành đường mờ mờ, nàng lúc này giống như đang ngủ thật bình tĩnh, yên ổn.

Nhưng vẫn lạnh như băng

“Tiểu Tuyết, tỉnh lại! Nếu không ta sẽ đi cưới nữ nhân khác, để cho nàng ghen tỵ chết. Nàng muốn ta làm như vậy sao?” Hắn nói bừa, chỉ muốn kích thích nàng.

Lòng ghen tỵ nữ nhân quả thật không thể khinh thường.

Lời này quả thật làm cho nàng tỉnh lại

Nàng không ngừng ho khan, từ miệng phun ra chút nước, mà Hỏa Vô Tình cũng ôn nhu vỗ lưng của nàng, để cho nàng thoải mái hơn.

“Vô Tình.”

Nàng mở mắt gọi, hắn nghe vào tai lại như truyền đến tiếng trời.

“Thật tốt quá! Nàng tỉnh!”

Hắn kích động ôm chặt nàng, không nỡ buông ra thân thể mềm mại của nàng.

“Vô Tình. Ta chết rồi sao?” Nếu không nàng làm sao thấy bộ dáng hắn quan tâm, lo lắng như vậy?

“Không có lệnh của ta, nàng không được phép chết! Nàng là áp trại phu nhân của Hỏa Vô Tình ta, là của ta!” Hắn đem mình vùi sâu vào trong mái tóc của nàng, bá đạo nói.

Nước mắt rơi xuống, nàng nghẹn ngào nói: “Muốn ta rời xa người, ta tình nguyện chết.”

Hắn nâng khuôn mặt ngập lệ của nàng lên, hắc mâu nồng đậm thâm tình, cúi đầu hôn nàng.

Sợ hãi đã hoàn toàn bị cái hôn ấm áp của hắn xóa đi, tim nàng không còn lạnh nữa, sợ. . . . Hai tay nàng không nhịn được ôm chặt cổ hắn, trải qua sinh tử hai người càng khó chia lìa. . . .

Không biết qua bao lâu, hai người mới lưu luyến rời ra. Thiên Diệp Tuyết trên mặt nước mắt chưa khô, đỏ ửng, nhìn về phía huynh trưởng.

“Đại ca. . . .”

Thiên Diệp Anh vội vàng vọt tới bên người nàng, “Tiểu muội, muội muốn trừng phạt ta sao? Nếu như muội có chuyện không may xảy ra, ta phải làm sao bây giờ? Ta chết đi đâu còn mặt mũi để gặp cha mẹ? Muội thật nhẫn tâm, cứ như vậy nhảy xuống. . . .” Hắn trách cứ, lệ nam nhi cũng không nhịn được từ khóe mắt lăn xuống.

Thiên Diệp Tuyết đưa tay túm lấy tay áo hắn, nước mắt rơi xuống tay hắn. “Đại ca, thành toàn bọn muội đi! Ta đã không quay đầu được nữa. . . .”

Thật ra thì ngay từ lúc Hỏa Vô Tình nhảy theo muội muội, Thiên Diệp Anh đã bị tình yêu sinh tử có nhau của hai người làm chấn động.

Cũng theo đó cảm động không dứt.

Hắn thương yêu lau đi khuôn mặt ướt lệ, thở dài một cái, “Muội trưởng thành, cũng nên tự lựa chọn ình, ta không thể lúc nào cũng lo uội được nữa.”

Hắn nắm tay muội muội, đem nàng giao cho Hỏa Vô Tình, hết sức nghiêm túc nói: “Hãy chăm sóc nàng cho tốt. Ta chỉ có một người muội muội như vậy, nếu như người dám ăn hiếp nàng, ta sẽ liều chết với người.”

“Huynh yên tâm, nhất định là nàng ăn hiếp ta, ta không thể nào tổn thương nàng.” Hỏa Vô Tình bảo đảm nói.

“Đại ca. . . .” Thiên Diệp Tuyết cảm động ôm cổ đại ca, khóc òa lên.

Thiên Diệp Anh hốc mắt cũng đỏ, nhưng hắn vẫn sĩ diện nhìn xuống dòng lệ, lớn tiếng nói Hỏa Vô Tình: “Nghỉ lễ thành thân cũng không thể thiếu. . . .”

Một tháng sau.

Phía sau Cuồng Phong trại có một gốc cây đại thụ cổ xưa, Thiên Diệp Tuyết giống như mèo con thỏa mãn, tựa sát thân phụ.

Nàng bây giờ vừa hạnh phúc vừa vui mừng, bởi vì nàng chẳng những nhận được chân ái, hướng chi Hỏa Vô Tình còn bảo vệ nàng không rời.

“Tướng công.”

“Hửm?” Hắn hôn mái tóc của nàng.

Ban đầu Hỏa Vô Tình nói muốn đi học, cuối cùng lại mang về một tân nương, mọi người Cuồng Phong trại hết sức kinh ngạc cùng vui mừng.

Kể từ khi bọn họ trở về Cuồng Phong trại, Thiên Diệp Tuyết liền bị già trẻ lớn bé trong trại bá chiếm, làm hại Hỏa Vô Tình cũng không có cơ hội yêu thương nàng.

Rốt cục, hắn cũng không chịu được nữa, đem áo thê lôi ra ngoài nhà, tránh khỏi những người muốn biết hai người đã quen biết và yêu nhau như thế nào.

Hai người thoải mái nằm ở dưới cây đại thụ, theo gió mang đến từng trận mùi thơm, Hỏa Vô Tình ôm chặt nữ nhân mình yêu.

“Thật xin lỗi, gia nhân của ta cứ lôi kéo nàng, nàng đừng trách bọn họ.” Lời nói như thế, thật ra thì hắn là muốn bảo nàng không cần để ý bọn họ, chỉ cần chuyên tâm bồi hắn.

Thiên Diệp Tuyết cười ngọt ngào, “Không biết ! Bọn họ cũng rất thú vị. Bọn họ nói người hồi nhỏ là con một sách ”

Nàng lời còn chưa dứt liền bị nụ hôn hấn ngăn lại.

Đến khi hai người cũng thở không nổi, hấn mới lưu luyến rời đôi môi ẩm áp.

“Đừng để những người đó làm ô nhiễm. Ta không muốn ở trong lòng nàng lưu lại ấn tượng xấu.”

Là chính bản thân hấn sĩ diện mới đúng chứ? Thiên Diệp Tuyết nghĩ tới, nhưng không nói ra.

Nàng đưa tay vòng cổ hấn làm nũng nói: “Đừng quên phải dẫn ta cùng đi học viện đọc sách đó.”

“Dĩ nhiên. Ta đã một khắc cũng không thể không thấy nàng.” Hấn biểu lộ rõ nói.

Nàng xấu hổ nhưng hài lòng gật đầu một cái.

“Bất quá ta thật tò mò, người làm thế nào mà thuyết phục được đại ca ta? Hấn luôn không cho phép nữ tử vào học viện.” Nàng bĩu môi hỏi, bộ dáng kia thật là đáng yêu.

Trên mặt tuần mỹ của Hỏa Vô Tình không tự chủ chậm rãi lộ ra nụ cười xấu xa, “Nương tử thân ái của ta, cái này đều là do lần trước nàng nhảy xuống giếng ban tặng.”

“Phải không? Lợi hại như vậy?” Nàng kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn cười gật đầu.

“Đó, người mạnh khỏe! Uy hiếp đại ca ta như vậy. Dù nói thế nào hấn cũng là đại ca ta, người phải coi hấn là đại ca tôn kính của mình mới đúng, tại sao có thể ”

Lời nói phía sau của nàng bị khát vọng của hấn ngăn lại.

Nụ hôn nóng bỏng của hấn, nàng chỉ có thể thở phì phò rúc vào ngực cường tráng của hấn, lắng nghe tiếng đập kia, có thể làm người ta an tâm.

“Nương tử đại nhân ra lệnh, vi phu cho dù không chừa thủ đoạn nào cũng phải làm được, nàng nói đúng hay không? Ta không có tàn ác?” Hấn giống như tiểu nam hài hướng nàng đòi công lao.

“Người thật hư!” Nàng hờn dỗi nói.

“Nam nhân không hư, nữ nhân không thương.”

“Lời ngon tiếng ngọt, không đứng đắn.” Nàng đánh hấn.

“Đừng lo, chỉ đối với nàng ta mới là người không đứng đắn.” Hấn nhân cơ hội hôn môi nàng một chút.

“Đúng rồi, Hỏa Vô Tình, ta cảnh cáo người, người không được gặp lại Văn Tú, nếu không cẩn thận nửa đêm ta thiên người!”

Rốt cục đổi lại thành nàng uy hiếp hấn, loại cảm giác này thật là quá tuyệt vời!

“Ta sẽ không như vậy!” Mặt hấn vô tội nói, tựa như nàng ủy khuất hấn.

“Vậy thì tốt.”

“Có phải ta thật biết điều?”

“Ngoan.” Trên khuôn mặt tuần mỹ nàng ẩn xuống một cái hôn.

Nhưng

“Không đủ.”

“Cái gì không đủ?”

Nàng vừa hỏi xong, liền bị hấn ôm lấy, sai bước đi vào trong nhà.

“Người muốn làm gì?” Nàng đỏ bừng mặt hỏi.

“Nàng cho rằng thế nào? Nàng nói đi, nàng lạnh nhạt ta bao lâu? Lần này ta muốn nàng phải bồi thường lại cô đơn tịch mịch cho ta!”

“Không được! Đại tẩu lát nữa còn tới tìm ta.”

Không để ý tới nàng kháng nghị, hắn một cước đem cửa phòng đá ra, quyết định muốn hưởng thụ thế giới tốt đẹp chỉ có hai người.

“Tướng công.”

“Chúng ta là đôi tân hôn, vốn là cả ngày nên ở trong phòng.”

“Đáng ghét.”

Hai người của hai thế giới khác nhau bởi vì yêu nhau mà đến với nhau, bọn họ thật sự tin tưởng, trong cuộc sống tương lai, họ cũng sẽ đắm chìm trong chân ái không thay đổi, trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. . . .

———— Hết ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ap-trai-tieu-tinh-nhan>